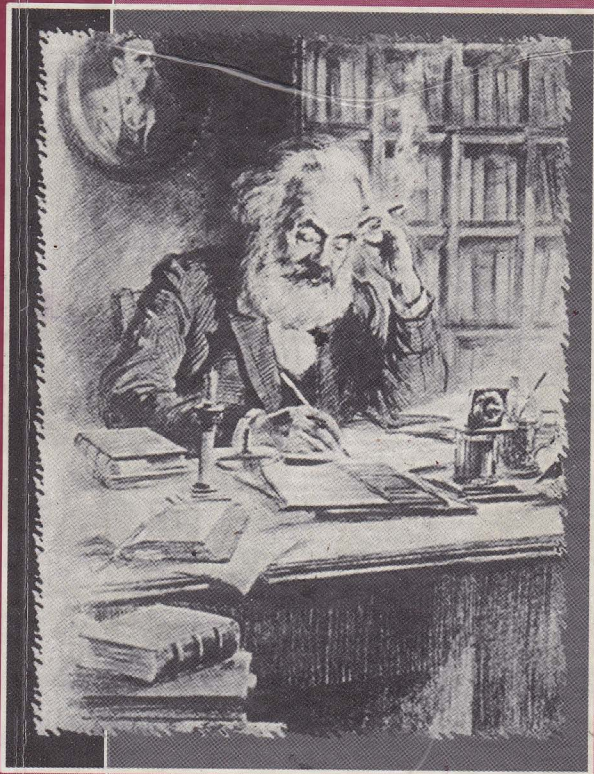
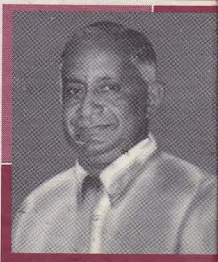

கார்ள் மார்க்ஸின் வாழ்வும் போதனைகளும்

3

நா.சண்முகதாசன்

கார்ள் மார்க்ஸின் வாழ்வும் போதனைகளும்

நா. சண்முகதாசன்

மார்க்சிச கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையம்
இலங்கை

உள்ளடக்கம்

இயல் 1	மார்க்ஸின் வாழ்க்கை	01 - 09
இயல் 2	வரலாற்றியல் பொருள்முதல்வாதம்	10 - 20
இயல் 3	மார்க்ஸின் பொருளியற் கோட்பாடு	22 - 40
இயல் 4	அரசு பற்றிய மார்க்ஸியக் கொள்கை	41 - 55

பதிப்புரை

பெப்ரவரி 2002
கார்ள் மார்க்ஸின் வாழ்வும்
போதனைகளும்

என். சண்முகதாசன்
மார்க்சிச கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையம்
59/3, வைத்தியா வீதி, தெஹிவளை.

அச்சு : பிறின்ட் கிரபிக்ஸ்
289 - 1/2, காலி வீதி,
கொழும்பு 06. தொலைபேசி: 596312

விலை: ரூபா 100/=

உலகில் முதலாளித்துவமா அல்லது சோஷலிஸமா வெற்றிபெறும் என்பது இன்னும் விடைக்குரிய வினாவாகவே எழுப்பப்பட்டு வருகின்றது. இதனை நோக்கும்போது இந்த நூற்றாண்டு முதலாளித்துவத்திற்கும் அதன் உச்சமான ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் மட்டும் உரியதொன்றாக இருக்குமா அல்லது சோஷலிஸத்திற்குரிய நூற்றாண்டாக அமையப் போகின்றதா என்பது நடைமுறை சார்ந்த கேள்வியாகிறது.

ஆனால், மார்க்சிசத்தின் பின்னரான ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலப் போராட்டங்களும் அவற்றின் விளைவான சோஷலிஸ வென்றெடுப்புக்களும் முதலாளித்துவத்திற்கு நேர் எதிரானதாகவும் ஒரே மாற்றாகவும் இருப்பதற்கு ஆற்றல் பெற்றது மார்க்சிசமும் சோஷலிஸமும் தான் என்பதை நிரூபித்து வந்துள்ளன.

கார்ள் மார்க்ஸ், 'பிரெடரிக் ஏங்கெல்ஸ் ஆகிய இரு மேதைகளும் விஞ்ஞான பூர்வமாக வகுத்து அளித்துச் சென்ற தத்துவார்த்த பொக்கிஷமே மார்க்சிசமாகும். அன்றுவரை ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பழைமைவாத கருத்து முதல் உலக நோக்கிற்கு எதிராக இயங்கியல் பொருள்முதல்வாதம் என்னும் புரட்சிகரமான உலக நோக்கை மார்க்சிசம் நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. இத்தகைய மார்க்சிச உலக நோக்கானது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விடுதலைக்கு மட்டுமன்றி முழு மனிதகுல விடுதலைக்குமான தலைவியோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்ளும் மாபெரும் வலிமையையும் பெற்றக்கொண்டது.

மார்க்சிசம் ஒரு விஞ்ஞானபூர்வமான தத்துவார்த்தத்தை முன்வைக்கின்றது. அத்துடன் அது தன்னை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. எவ்வாறு முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பவற்றை நடைமுறை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி தனது முடிவுகளை திடப்படுத்தி நிரூபித்துக்கொண்டதோ அவற்றை முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான போராட்டமாகப் பிரயோகித்தும் மார்க்சிசம் வெற்றி கண்டு கொண்டது.

மார்க்ஸும், ஏங்கெல்ஸும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைமையில் உற்பத்திச் சக்திகள், உற்பத்தி உறவுகள் பற்றிய துல்லியமான ஆய்வையும் தெளிவான வரையறைகொண்ட முடிவுகளையும் தமக்கேயுரிய மேதாவிலாசத்துடன் அணுகி ஆராய்ந்து கொண்டனர்.

அதன் மூலம் முதலாளித்துவம் நடைமுறைப்படுத்தி வரும் கூலி அடிமை முறையின் உள்ளார்ந்த அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் அம்பலத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்.

முதலாளித்துவத்தின் கீழ் மனிதர்களின் உழைப்பு, அதன் பெறுமதி, கூலி, விலை, இலாபம், உபரி உற்பத்தியும், உபரி மதிப்பும், விநியோகம் என்பவற்றின் அடிப்படைகள் கண்டறியப்பட்டன. முதலாளித்துவத்தின் ஒரே இலக்கு இலாபத்தைக் குவிப்பதும், மூலதனத்தைப் பெருக்குவதும் தான். மனிதர்களின் சமூகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதோ அன்றி அவர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதோ அல்ல என்பதையும் மார்க்ஸும் ஏங்கெல்ஸும் தமது ஆய்வுகளின் மூலம் தெளிவுபடுத்திக் காட்டினார்கள்.

அன்றைய முதலாளித்துவம் தன்னை வளர்த்து நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கு உலக நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி அந்நாடுகளின் விலை மதிப்பற்ற வளங்கள் அனைத்தையும் சூறையாடிச்சென்றது. காலனித்துவ அமைப்பை இறுக்கிக்கொண்டது. இத்தகைய முதலாளித்துவ வளர்ச்சியையும் அதன் ஈவிரக்கமற்ற சுரண்டலையும் மார்க்சிசம் நன்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியதுடன் நில்லாது அதற்கு எதிராகத் தொழிலாளி வர்க்கமும் அடக்கப்படும் காலனி நாடுகளும் போராட வேண்டும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியது.

இன்றைய உலகச் சூழலில் முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்திய நிலை நின்று தமது இராட்சத மூலதனம் கொண்டு உலக நாடுகளின் வளங்களைக் கொள்ளையிட புதிய புதிய வழிகளில் கங்கணம் கட்டி நிற்கின்றது. அதுவே உலகமயமாதல் என்னும் நிகழ்ச்சித் திட்டமாகும்.

மார்க்சிசத்திற்கும் சோஷலிஸத்திற்கும் ஏற்பட்ட தற்காலிகப் பின்னடைவை மீள முடியாத நிரந்தரமானது என்ற காட்டிக் கொள்வதற்கு ஏகாதிபத்தியப் பிரசாரம் பல முனைகளில் இருந்தும் ஏவப்படுகின்றது; அதனோடு உலகமயமாதல் திட்டங்களை முன்தள்ளியும் காரியமாற்றப்படுகிறது.

இராட்சத பஸ்தேசியக் கம்பனிகள் மூலமான பாரிய மூலதன ஊடுருவல் நடத்தப்படுகின்றது. முதலாளித்துவ நிலைப்புக்கான கருத்தியல்களும் கலாசாரச் சீரழிவுகளும் வேகமாகப் புகுத்தப்பட்டு

வருகின்றன. சமூகநலன் சார்ந்த சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் அவற்றுக்குச் சார்பான சோஷலிஸ எண்ணங்களும் குறிவைத்து அடிக்கப்படுகின்றன. போராட்டங்கள், எழுச்சிகள், சமூகமாற்றம் என்பன மறுக்கப்படுகின்றன. பழைமைவாதம், ஆதிக்கம், அடக்குதல் என்பன மீட்டுநிலைநிறுத்தப்படும் போக்கு வலுவடைகின்றது. இவை நமது நாடு உட்பட முன்றாரம் உலக நாடுகளில் முனைப்படைந்திருக்கும் நிகழ்வுப் போக்குகளாகும்.

இத்தகைய சூழலில் மார்க்சிசம் - சோஷலிஸத்திற்கான தேவைகள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டியுள்ளன. மார்க்சிசம் படிக்கப்பட வேண்டியதாயும் சோஷலிஸத்திற்கான பல்வேறு வகைப்பட்ட போராட்டங்கள் நடத்தப்பட வேண்டியனவாகவும் உள்ளன.

மார்க்சிசம் அது தோற்றம் பெற்ற அதே இடத்தில் அப்படியே இருந்து வந்த ஒன்றல்ல. அது தனது விஞ்ஞான அடிப்படை காரணமாக வளர்ச்சியுற்றது. மாபெரும் அக்டோபர் புரட்சியின் மூலமாக லெனினிசமாக வளர்ச்சி கண்டது. சீனப் புரட்சியின் ஊடாக மாஓசேதுங் சிந்தனையாக விரிவுபெற்றது. இன்னும் பல நாடுகளின் புரட்சிகளில் மார்க்சிசம் வளம் பெற்றுக்கொண்டது.

எனவே, இன்றைய உலகமயமாதல் சூழலிலே மார்க்சிசம் தனது ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியின் ஊடே ஏகாதிபத்தியம் தோற்றுவித்து நிற்கும் பாரிய சவால்களுக்கு முகம்கொடுத்து முன்னேறிச் செல்லும் வரலாற்றுக் கடமையை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது. நமது நாட்டில் அக்கடமைக்குரிய பங்கையும் பங்களிப்பையும் வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு நம் எல்லோருக்கும் உண்டு.

அத்தகைய பங்களிப்பின் ஒரு சிறு முயற்சியே மார்க்சிச கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையத்தின் உருவாக்கமாகும். தோழர் நா. சண்முகதாசன் இலங்கையின் பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் முன்னோடி தலைவர்களில் ஒருவர்; பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் மூலமாக மார்க்சிசம் - லெனினிசம் - மாஓசேதுங் சிந்தனையை புரட்சிகரமான நிலைப்பாட்டில் நின்று இறுதி வரை முன்னெடுத்து வந்த ஒரு தலைமைப் போராளி. அவர் தனது வாழ்நாளில் அரசியல், தொழிற்சங்க, வெகுஜனப் போராட்டங்களில் தீவிர பங்கேற்று தலைமை தாங்கி வந்த அதேவேளை, மார்க்சிசக் கல்விக்கு முதன்மையளித்தும் வந்துள்ளார். அவரது மார்க்சிச அரசியல் வகுப்புக்கள் பிரசித்தமான

வையாகும். மூன்று மொழிகளிலும் தோழர் சண்முகதாசன் நடத்திவந்த மார்க்சிச அரசியல் வகுப்புக்களின் தாக்கம் பற்றி இப்பொழுதும் பலர் வியப்புடன் நினைவு கூருவர்.

அரசியல் வகுப்புக்கள் மட்டுமன்றி மார்க்சிசம் பற்றிய கட்டுரைகள் ஏராளமானவற்றை அவர் எழுதியுள்ளார். அந்தந்தக் கால கட்டங்களின் தேவை கருதி பல்வேறு கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ள போதிலும் அவை சகலதுமே நூல்வடிவம் பெற்றதாகக் கூறவியலாது. ஆனால், அக்கட்டுரைகளின் முக்கியத்துவமும் தேவையும் கருதி அவை நூல்களாக்கப்பட வேண்டும் என்பது எமது மார்க்சிச கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

அதன் ஓர்சமாகவே 'கார்ள் மார்க்ஸின் வாழ்வும் போதனைகளும்' எனும் இந்நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. நான்கு இயல்களைக் கொண்ட இந்நூல் 1983 ஆம் ஆண்டில் கார்ள் மார்க்ஸின் மறைவு நூற்றாண்டு நினைவாக தோழர் சண்முகதாசனால் எடுத்தப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும்.

இக்கட்டுரைகள் மார்க்ஸின் வாழ்க்கையை இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கி அவரது வாழ்வின் சாராம்சத்தை முன்வைக்கின்றன. ஏனைய மூன்று கட்டுரைகளும் மார்க்சிசத்தின் தத்துவார்த்த அடிப்படைகளை எளிதாக விளக்கம் செய்து நிற்கின்றன.

மார்க்சிச தத்துவார்த்த போதனையை வழங்குவதில் தோழர் சண்முகதாசன் மிக வல்லவராகவே இருந்து வந்தார் என்பது பலர் அறிந்த ஒன்றாகும். நமது நாட்டின் சூழலுக்கும் நமது தேவைக்கும் ஏற்றவாறு மார்க்சிச கல்வியை பல்வேறு மட்டங்களுக்கும் அறிமுகமாக்கி ஆழப்படுத்தியதில் தோழர் சண்முகதாசனின் பங்களிப்பு என்றும் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். அந்த வகையில் அவரது கட்டுரைகள் அடங்கிய இந்நூலை நமது நிலையம் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் கொள்கின்றது.

தோழர் சண்முகதாசன் 1993 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 8 ஆம் திகதி இயற்கை எய்தினார். அவரது வாழ்வும் புரட்சிகரப் பணியும் இலங்கையின் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கவும் நினைவு கூரத்தக்கவையுமாகும். அவர் எந்த நோக்கத்திற்காக

மார்க்சிசத்தை வரித்துக் கொண்டாரோ, எந்த நோக்கத்திற்காக அவர் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் இணைந்து செயலாற்றி தலைமைத் தளகர்த்தராக நின்றுவந்தாரோ அதேநோக்கங்கள் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்படல் வேண்டுமென்பதை எமது நிலையம் கவனத்தில் கொள்கின்றது. அந்த வகையில் தோழர் சண்முகதாசனையும் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் புரட்சிகர நிலைநின்று தியாக சிந்தையுடன் செயலாற்றி தடம்பதித்துச் சென்ற மார்க்சிச, லெனினிஸ போராளிகள் அனைவரையும் நாம் நினைவு கூர்ந்துகொள்வோம். அத்தகைய ஆக்கங்கள் இருப்பின் அவற்றையும் நூல்களாக்குவோம். இவ்வாறு எமது பணியினைத் தொடர அக்கறை, ஆர்வம் உள்ள அனைவரும் எமக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கவேண்டும் என விரும்புகின்றோம்.

இந்நூலுக்கான கட்டுரைகளை தோழர் சண்முகதாசன் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியிருந்தார். மூலப்பிரதியை பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் தமிழாக்கம் செய்து தந்துள்ளார். அவரது மொழி பெயர்ப்பு இலகுவதமிழிலும், எளிமையான வசன அமைப்பிலும் உணர்வு கொண்ட வசனவரிகளிலும் அமைந்திருப்பது இந்நூலின் சிறப்புக்கு அணி சேர்க்கின்றது. அவருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மேலும் இந்நூல் வெளியிடுவதற்குரிய முழுச்செலவுத் தொகையையும் கனடாவிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நண்பர்களும் இலங்கையில் உள்ள ஆர்வலர்களும் ஏற்றுக்கொண்டமைக்காக அவர்களுக்கும் எமது நிலையம் நன்றி கூறக்கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இது போன்ற நூல் வெளியீடுகளுக்கு உதவிகளைத் தொடர்ந்து செய்வதன் மூலம் பயன் உள்ள பணி ஒன்றிற்கு கை கொடுப்பவர்களாக நம்மவர்கள் திகழ முடியும்.

இந்நூலை உரிய காலத்தில் அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் அச்சிட்டு உதவிய பிறிற்ற கிரபிக்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கு எமது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

கொழும்பு
2002 பெப்ரவரி 08.

மார்க்சிச கற்கைகளுக்கான
சண்முகதாசன் நிலையம்.

இயல் I

மார்க்ஸின் வாழ்க்கை

விஞ்ஞான சோஷலிசத்தின் நிறுவகரும் சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மாபெரும் ஆசானுமான கார்ள் மார்க்ஸ் இறந்து ஒரு நூற்றாண்டு ஆகின்றது.

மார்க்ஸின் ஆயுட்கால நண்பரும் ஒத்துழைப்பாளரும் தோழருமான ஃபிரெட்ரிக் ஏங்கெல்ஸ் மார்க்ஸ் மண்ணுள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட தருணம் தான் ஆற்றிய இரங்கலுரையில் பின்வரும் உயர்ந்த பாராட்டுரையை வழங்கினார்:-

“வாழும் சிந்தனையாளர்களுள் அதியுயர்ந்தவர் மார்ச் மாதம் 14ஆம் திகதி மாலை இரண்டே முக்கால் மணிக்கு சிந்திப்பதை நிறுத்திவிட்டார்.”

இவ்வுலகிற் பிறந்த ஆய்வறிவாளர்களில் அதியுயர்ந்தோரில் ஒருவர் கார்ள் மார்க்ஸ் என்பது பற்றியோ உலகின் மக்கள் தொகையின் பெரும் பகுதியின் தலைவிதியை உன்னதமான முறையில் அவரது சிந்தனை பாதித்துள்ளது என்பது பற்றியோ ஐயத்திற் கிடமில்லை.

(இப்போது ஜேர்மனியின் ஒரு பகுதியான) புருசியாவில் ட்ரையர் நகரில் 1818 மே 5ஆம் திகதி மார்க்ஸ் பிறந்தார். அவர் 1824இல் கிறிஸ்துவராக மதம் மாறிய ஒரு யூதரான ஹென்றிஷ் மார்க்ஸ் என்னும் செல்வச்செழிப்புடைய வழக்கறிஞரின் மூன்றாவது மகனாவார். பாடசாலையில் மிகத்திறமான மாணவராயிருந்த அவர், பின்னர் பொன், பேர்லின் பல்கலைக்கழகங்களில் சட்டம், வரலாறு, மெய்யியல் ஆகிய துறைகளிற் பயின்றார். யெனா பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் கலாநிதி (பிஎச்.டி) பட்டம்பெற்றார்.

அவருக்கு 23 வயதாயிருந்த போதே அவரது அறிவாற்றல் அவரது நண்பர்களையும் அவரை அறிந்தவர்களையும் வியக்க வைத்தது. 1841இல் மோஸஸ் ஹெஸ் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார்; “இன்று வாழும் அதியுயர்ந்த, அனேகமாக ஒரே உண்மையான, மெய்யியலாளரைச் சந்திப்பீர்களென எதிர்பார்த்திருக்கலாம்..... அவர் அனைத்து ஜேர்மனியினதும் பார்வையைத்

தன்பால் ஈர்ப்பார். வெகு ஆழமான மெய்யியல் ஆர்வமும் மிகவும் கூரிய சொல்நயமும் அவரிடம் இணைந்துள்ளன. றூஸோ, வோல்டயர், ஹொல்வாஹ், லென்ஸிங், ஹெனெ, ஹெகல் ஆகிய அனைவரும் ஒருவரில் ஒன்றுபட்டிருப்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள். ஒன்றாகக் குவிக்கப்பட்டல்ல, ஒன்றுபட்டு என்கிறேன் - அதுவே கலாநிதி மார்க்ஸ்”.

1841இல் பட்டம் பெற்ற மார்க்ஸ் சிலகாலம் பத்திரிகைத் துறையில் இருந்தார். கொஞ்சக் காலத்திலேயே ஜனவரி 1, 1843இல் தடைக்குள்ளான றைனிஷ் ஸைற்றுங் எனும் எதிர்க்கட்சிச் செய்தி ஏட்டின் ஆசிரியராக அவர் இருந்தார்.

அதற்குள், லுட்விக் ஃபொன் வெஸ்ட்ஃபாலென் பிரபுவின் அசாதாரண அழகுடைய 21 வயதுடைய மகளான ஜெனியுடன் 17 வயதான மார்க்ஸுக்குக் காதல் ஏற்பட்டது. ஆர்கைல் கோமகன் குடும்பத்தின் பெண்வழித் தோன்றியவரான ஜெனி ஒரு ஆளும் பிரபுத்துவக் குடும்பத்தவராவார். அவரது சகோதரர் ஒருவர் பின்னாளில் புகுசியாவின் மன்னரின் அமைச்சர்களுள் ஒருவரானார். தங்களது பெற்றோரது எதிர்ப்பின் காரணமாக, எட்டு நீண்ட ஆண்டுகளாகத் தமது நிச்சயதார்த்தத்தை இரகசியமாகவே இவர்கள் வைத்திருந்தனர்.

1843 ஜூன் 19ஆம் திகதி ஜெனிக்கு 29 வயதாக இருந்தபோது அவர்களுக்கு திருமணமானது. ஆயுட்காலத்துணைவி என்ற சொல்லின் மெய்யானதும் முழுமையானதுமான பொருளில் ஜெனி, மார்க்ஸின் ஆயுட்காலத் துணைவியானார். கொடும் இன்னல்கள், நசுக்கும் வறுமை, நிரந்தரமான பாதுகாப்பின்மை, நோய், குடும்பத்திற் சாவுகள் என்பவற்றை மட்டுமன்றிச் சிறைவாசத்தையும் தாங்கிக் கொண்டார். எனினும் என்றுமே நிலைதடுமாறாது, பின்னோக்கிப் பாராது மார்க்ஸுக்கு அருகாகவே தன் வாழ்நாள் முழுதும் உறுதியுடன் ஜெனி நின்றார். இறுதிவரை அவர்களது காதல் மங்காமற் சுடர்விட்டது.

பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், ஜேர்மனி ஆகிய நாடுகளிடையே ஒவ்வொன்றின் துறையும் புரட்சிகர இயக்கங்களில் பங்குபற்றி ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட மார்க்ஸ் 1843க்கும் 1849க்குமிடையே புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தார். ஈற்றில், 1849 ஓகஸ்ட் 24இல் (பிரான்ஸிலுள்ள) பிறிற்றனியில் சதுப்பானதும் உடல்நலத்துக்கு ஒவ்வாததுமான இடமொன்றுக்கு நாடு கடத்துமாறான பிரெஞ்சு அரசாங்க ஆணைக்குப் பணியமறுத்து லண்டனுக்குச் சென்று குடியேறி ஏறத்தாழ 35 ஆண்டுகளான தனது சீவிய காலத்தின் மிகுதியை அங்கேயே வாழ்ந்தார். அப்போதைய இங்கிலாந்து ஐரோப்பாவில் இருந்து வெளியேறிய அரசியல் அகதிகட்குரிய புகலிடமாக இருந்தது. அதிலும்

முக்கியமாக, அக்கால அளவிலேயே, அற்புதமான வாசிப்பு மண்டபமும் எண்ணிமாளாத புத்தகங்களும் கொண்ட பிரித்தானிய மியூசியத்தின் நிர்மாணமும் நிறைவு பெற்றிருந்தது. மார்க்ஸ் நாள் தவறாது அங்கு சென்று ஒவ்வொரு வேலை நாளிலும் பன்னிரண்டு மணிநேரத்தை அங்கு செலவிட்டு வந்தார். அங்கே தான் “முலதனம்” தோற்றம் பெற்றது.

மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸை 1844 ஓகஸ்ட் 28க்கும் செப்டெம்பர் 6க்கும் இடையே பாரிஸில் சந்தித்தார். தனித்தனியே சுடரும் அறிவாற்றலும் மேதமையும் கொண்டவர்களாயிருந்தும் இருவரும் ஒருவரே போல் பேசுமளவுக்குப் பல்வேறு விடயங்களில் கருத்து ஒருமித்த இருவரிடையே எக்காலத்தும் காணற்கரிய அற்புதமான ஒரு நட்பு அங்கே தொடங்கியது.

அவர்களது நட்பைப் பற்றி லெனின் கூறியதாவது: “முன்னோரிடையே காணப்பட்ட மனித நட்பைப் பற்றிய எந்த நெஞ்சை உருக்கும் கதையையும் மீறும் உறவு கொண்ட அறிஞர்களும் போராளிகளுமான இருவராலேயே தனது அறிவியல் உருவாக்கப்பட்டது என ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கம் சொல்லக்கூடும்.” ஏங்கெல்ஸ் எப்போதுமே தன்ன லமற்றவராகத் தனக்கு இரண்டாமிடத்தை மட்டுமே ஒதுக்கிக்கொண்டவராயும் இருந்தார். “மார்க்ஸ் வாழ்ந்த காலத்தில் நான் ஒத்து ஊதுகிறவனாக இருந்தேன். இதில் சிறப்புப் பெற்றுள்ளேன். மார்க்ஸ் போல ஒரு நல்ல பிரதம வித்துவான் எனக்கு அமைந்ததற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று ஏங்கெல்ஸ் கூறியிருக்கிறார்.

நாடு கடந்து லண்டனில் வாழ்ந்த காலத்தில் மார்க்ஸ் தீவிரமான வறுமைக்குள்ளானார். தன்னுடைய ஆடைகளெல்லாம் அடமானத்தில் இருந்ததால், அவர் வீட்டை விட்டே வெளிக்கிடவும் இயலாத ஒரு காலமும் இருந்தது. ஒருமுறை தனது வீட்டை விட்டு விரட்டப்பட்டார். 1852 செப்டெம்பர் 8ஆம் திகதி அவர் ஏங்கெல்ஸுக்கு எழுதியது; “என் மனைவிக்குச் சுகமில்லை. (மகள்) ஜெனி, (வீட்டைப் பராமரிக்கும்) ஹெலனுக்கும் ஏதோவிதமான நரம்புக் காய்ச்சல். என்னால் இதுவரையும், இப்போதும், மருத்துவரை அழைக்க இயலவில்லை. ஏனெனில் என்னிடம் மருந்துக்குப் பணமில்லை.

“சென்றவாரம் முழுவதும் என் குடும்பத்துக்குப் பாணும் உருளைக்கிழங்குமே உண்ணக் கொடுத்தேன். இன்றைக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பெறுவதற்கு இயலுமாயிருக்குமோ என்று யோசனையாயுள்ளது.”

எவ்வாறாயினும் அவர் ஆற்றாமைக்கு இடமளிக்கவில்லை. தனது ஒரே மகன் இறந்தபின்னர் 1855 ஏப்ரல் 12இல் மார்க்ஸ் ஏங்கெல்ஸுக்கு

எழுதியது; “இந்நாட்களில் நான் அனுபவித்த பொல்லாத துன்பங்களிடையேயும் உன்னுடைய நட்பின் நினைவும் இவ்வுலகில் நாம் இன்னும் செய்ய வேண்டிய அறிவார்ந்த பணி ஒன்று உள்ளது என்ற திடநம்பிக்கையுமே என்னை நிமிர்த்தி வைத்துள்ளன.”

“மூலதனம்” நூலை ஆக்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நச்சுப் பருக்கள் அவருக்குக் கடும் வேதனை தந்தன. ஏங்கெல்ஸிடம் வேடிக்கையாக “தமது மிகுதி வாழ்நாட்களெல்லாம் முதலாளி வர்க்கத்தினர் எனது நச்சுப் பருக்களை நினைவில் வைத்திருப்பார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.” என்று மார்க்ஸ் கூறினார்.

ஒருமுறை, நண்பரொருவரிடம், தன்னிடம் பணமே இல்லாத எந்த நூலாசிரியரும் பணத்தைப் பற்றிய விளக்கக் கொள்கையைக் கற்குமாறு இதுவரை நேர்ந்திருக்குமோ தெரியாது என்று மார்க்ஸ் சொல்லியுள்ளார்.

முற்போக்கான பத்திரிகையான நியூயோர்க் - டெய்லி றிபியூனுக்கு கொஞ்சக் காலமாக ஒழுங்காக எழுதி வந்தபோதும் மார்க்ஸுக்கு உறுதியான வருமானமென்று எதுவுமிருக்கவில்லை. அவர் அவ்வேட்டின் ஐரோப்பிய அரசியல் நிருபராக இருந்தார். ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் ஒரு பவுண் பணம் வழங்கப்பட்டது. ஆயினும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் முழுதும் பிரசுரமாகவில்லை. 1862 வரை றிபியூனுக்கு எழுதி வந்தார்.

மார்க்ஸின் தந்தையும் தாயும் இறந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்கு மரபுரிமையாகச் சிறிது பணம் கிடைத்தது. 1845இல் மார்க்ஸால் தோற்று விக்கப்பட்ட முதலாவது கம்யூனிஸ்ட் கழகத்தின் பதினான்கு உறுப்பினர்களில் ஒருவரான அவரது நண்பர் வில்ஹெல்ம் வொல்ஃப் இடமிருந்து அறுநூறு பவுண் பெறுமதியான விருப்பரிமைக் கொடையை மரபுரிமையாகப் பெற்றார். இவை பயனுள்ளவையாயிருந்தும் போதியனவாக இருக்கவில்லை. ஏங்கெல்ஸின் தாராளமானதும் தியாக உணர்வுடைய துமான நிதிஉதவி இல்லாமல் இருந்திருந்தால், மார்க்ஸால் தான் எதிர்கொண்ட மாபெரும் இன்னல்களைத் தாண்டவோ “மூலதனம்” என்னும் சிறப்புமிக்க காவியத்தை எழுதி முடித்திருக்கவோ இயலாது போயிருக்கும்.

நிச்சயமாக அவர் பசியால் மரித்திருப்பார். ஏங்கெல்ஸ் தன் தந்தையின் மன்செஸ்டர் நெசவாலையில் தன் மனதிற்கு இசையாத வேலையில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்ததும் மார்க்ஸுக்கு உதவியாக இருப்பதற்காகவே.

1869இல், தன் தந்தையின் சாவிற்குப் பின்னர் ஏங்கெல்ஸ் ஒரு செல்வந்தரான போது மார்க்ஸுக்கு 350 பவுண் ஓய்வூதியத்திற்கு

ஏற்பாடு செய்தார். இதனால் மார்க்ஸின் வாழ்வின் பின்னைப் பகுதி சிறிது இலகுவாகக் கழிந்தது.

மார்க்ஸும் ஏங்கெல்ஸும் ஒன்றாக இல்லாதபோது ஒழுங்காகக் கடிதங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். தனது வியாபார வாழ்க்கைச் சுமையினின்று விடுபட்ட ஏங்கெல்ஸ் 1870 செப்டெம்பரில் லண்டனுக்கு வந்து மார்க்ஸின் வீட்டிலிருந்து பத்து நிமிடப்பயணத் தொலைவில் குடியமர்ந்தார். அதன் பின்னர் அவர்கள் ஒழுங்காகச் சந்தித்து வந்தனர். ஹம்ஸ்டெட் ஹீத் வழியே இருவரும் ஒன்றாக நடந்து போவார்கள் அல்லது மார்க்ஸின் படிப்பறையில் மேலும் கீழுமாக ஒருவர் ஒரு மூலைக் கோட்டுவழியாகவும் மற்றவர் மற்ற மூலைக்கோட்டு வழியாகவும் நடந்தவாறு அளவளாவுவார்கள் என்று அறியப்படுகிறது.

மார்க்ஸின் வாழ்வில் முக்கியமானதொரு பங்கு வகித்த இன்னொருவர் லென்சென் எனப்பிரியமாக அழைக்கப்பட்ட ஹெலன் டெமூத் ஆவார். திருமதி ஜெனி மார்க்ஸுக்கு எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும் போது அவருக்குப் பணியாற்ற வந்த லென்சென் அதன் பின் அவரை எல்லா இடத்தும் தொடர்ந்து சென்றார். திருமதி மார்க்ஸ் வீட்டின் எசமானி என்றால் லென்சென் வீட்டின் சர்வாதிகாரி என்பார்கள். மார்க்ஸின் சாவிற்குப் பின்னர் அவர் தனது சாவு வரை ஏங்கெல்ஸைக் கவனித்துக் கொண்டார். அவரது சடலம் மார்க்ஸினதிற்கும் அவரது மனைவியினதிற்கும் அருகாகப் புதைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவருடைய மரணச்சடங்கின்போது ஏங்கெல்ஸ் கூறியதாவது: “சிரமமானதும் சிக்கலானதுமான கட்சி விவகாரங்கள் பற்றி அவரது ஆலோசனையை மார்க்ஸ் கேட்பார். என்னைப் பொறுத்தவரை, மார்க்ஸின் சாவிற்குப் பின்னர் நான் செய்ய இயலுமையிருந்த வேலைகட்கெல்லாம், மார்க்ஸின் சாவின் பின்பு என் வீட்டில் வசிக்க வந்து என்னைக் கௌரவித்துத் தனது இருப்பால் என் வீட்டிற்குச் சூரியஒளியும் ஆரோக்கியமும் கொண்டுவந்த அவருக்குக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.”

மார்க்ஸுக்கும் ஜெனிக்கும் பிறந்த ஆறு குழந்தைகளில் மூவரே உயிர் பிழைத்தனர். அவர்கள் முறையே ஜெனி, லோறா, எலெனோர். மார்க்ஸ் தனது மகள்மாரை மிகவும் நேசித்தார். அவர்களும் அவரை மிகவும் நேசித்தனர். மூவரும் தமது காலத்தில் வாழ்ந்த முக்கியமான சோஷலிஸவாதிகளை மணமுடித்தனர். மார்க்ஸின் மனைவியும் அவரது குழந்தைகளும் அவருக்குச் சூட்டிய பட்டப்பெயர் “சோனகன்” (Moor). அவர் அவர்கட்கு வேறு பெயரைச் சூட்டவில்லை. அவரது பட்டப் பெயருக்கான காரணம் அவரது வெண்மை தெளித்த கன்னங்கரேலென்ற தலைமயிரும் தாடியுமாகும். அவரது மீசை கறுப்பாகவே இருந்தது.

ஏங்கெல்ஸுக்கும் ஒரு பட்டப்பெயர் இருந்தது. அவர் தளபதி (ஜெனரல்) என்று அழைக்கப்பட்டார். இராணுவ விவகாரங்கள் பற்றிய அவரது ஆய்வுகள் அவருக்கு அப்பெயரைப் பெற்றுக்கொடுத்தன.

தனது குழந்தைகளுடனும் பின்னர் தனது பேரக் குழந்தைகளுடன் விளையாடுவதற்கு தனக்கு முடியுமானளவு நேரத்தை மார்க்ஸ் செலவிட்டார். பொதுவாக ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கட்காக ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. அன்று, ஏங்கெல்ஸோ அல்லது மார்க்ஸைச் சந்திக்க வேறெந்தத் தோழருமோ வந்தாலும் முழுக்குடும்பமும் அவர்களுடன் ஹம்ஸ்டெட் ஹீத்திற்கு பிக்னிக் போகும்.

அடிக்கடி மார்க்ஸின் வீட்டிற்கு வருகை தந்தவரும் ஜேர்மன் சமூக ஜனநாயகக் கட்சியின் நிறுவகர்களில் ஒருவருமான வில்ஹெல்ம் லீபனெக்ற்றின் நகைச்சுவையான வர்ணனை இது; “நான் லண்டனுக்குப் போயிருந்த ஒருமுறை, தன் பெற்றோரால் வருடத்திற்குப் பலமுறை பாரிஸிலிருந்து லண்டனுக்கு அனுப்பப்படுகிறவனான ஜோணி (மார்க்ஸின் பேரன்) தன்னுடைய தாத்தாவைப் பேருந்தாக மாற்றி, அதன் மீது, அதாவது “சோனகனின்” தோள் மீது, சவாரி செய்ய எண்ணங்கொண்டான். நானும் ஏங்கெல்ஸும் குதிரைகள். நமக்கு முறையாகக் கடிவாளமிடப்பட்ட பின்பு, மெய்ற்லண்ட் பூங்கா வீதியில் அமைந்த மார்க்ஸின் வீட்டுக்குப் பின்புறமிருந்த சிறிய தோட்டத்தில் சுற்றிச் சுற்றிக் கட்டுப்பாடற்ற ஓட்டமாக இருந்தது.... “சவாரி தொடங்கியது. ஏ! டிரர்! சர்வதேச ஆங்கில - ஜேர்மன் - பிரெஞ்சுக் கலப்பில்: போ! வேகமாக! போடு! தன் புருவத்திலிருந்து வியர்வை சொட்டும் வரை “சோனகன்” தவ்வு நடை போடவேண்டியிருந்தது. ஏங்கெல்ஸ் அல்லது நான் வேகத்தைக் குறைக்க முயன்றால் தயவுதாட்சண்யமற்ற - சிறிய குதிரையோட்டியின் சவுக்கு எம்மைப்பதம் பார்க்கும். குழப்படிக்காரக் குதிரை! முன்னாலே போ!” மார்க்ஸ் சரிந்து விழும்வரை இது தொடர்ந்தது. முடிவில் ஜோணியுடன் நாங்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஒரு போர்நிறுத்தம் நிறைவாக் கப்பட்டது....”

மார்க்ஸ் சளையாத எழுத்தாளர். அனேகமாக எல்லா ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் அவருக்குப் புலமை இருந்தது. ஜேர்மன், ஆங்கில, பிரெஞ்சு மொழிகளில் அவர் நன்கு எழுதக் கூடியவர். ஐம்பது வயதில் ரஷ்ய மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினார். அவர் மிகக் கடுமையாக உழைத்தார். “மூலதனம்” அவரது வாழ்வின் 40 ஆண்டுகளை எடுத்துக் கொண்டது என்பர். 1848இல் அவர் ஏங்கெல்ஸுடன் இணைந்து “கம்யூனிஸ்ட்” அறிக்கையை எழுதினார். அதுவே கம்யூனிசத்தின் மூலக் கோட்பாடுகளைச் சுருங்க எடுத்துரைத்த நூலாகும். அவருடைய புகழின் பெரும்பகுதிக்கு ஆதாரமாயுள்ள “மூலதனம்” 1867 செப்டெம்பர் 14ஆம் நாள் ஹம்பர்க்கில் பிரசுரமானது. அதன் முதலாவது பாகம் மார்க்ஸின்

கம்யூனிஸப் புனைவுகோளின் சாராம்சத்தைக் கொண்டது. மற்ற இரு பாகங்களையும் எழுதி முடிக்க அவர் உயிருடன் இருக்கவில்லை. எனினும் அவர் எழுதிவைத்த பெருந்தொகையான குறிப்புக்களைத் தொகுத்து இரண்டாம், மூன்றாம் பாகங்களை மார்க்ஸின் சாவுக்குப் பின்பு ஏங்கெல்ஸ் வெளியிட்டார்.

இம்மாபெரும் படைப்புப் போக, இன்னும் பல முக்கியமான நூல்களையும் மார்க்ஸ் எழுதினார். அவற்றுட் சில;

கூலி, உழைப்பு, மூலதனம்

பிரான்ஸில் வார்க்கப் போராட்டங்கள்

லூயி பொனபாட்டின் 18வது புருமெயர்

இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சி

இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சியின் எதிர்கால விளைவு

கூலி, விலை, இலாபம்

பிரான்ஸில் உள்நாட்டுப் போர்

கோதா திட்டத்தின் மீதான விமர்சனம்.

“பிரான்ஸில் உள்நாட்டுப் போர்”, “கூலி விலை, இலாபம்” போன்ற சில நூல்கள் உண்மையில் மார்க்ஸ் முதலாம் அகிலத்தின் பொது மன்றத்திற்கு ஆற்றிய உரைகளாகும். “பிரான்ஸில் உள்நாட்டுப் போர்”, பாரிஸ் கம்யூன் நெருப்பிலும் இரத்தத்திலும் நசுக்கப்பட்டதற்கு இரண்டு நாட்கள் பின்னர் லண்டனில் எழுதப்பட்டது. அப்போதோ அதன் பின்னரோ அந்த நிகழ்வுகள் பற்றி அதனிலும் நல்ல ஆய்வு எதுவுமே செய்யப் படவில்லை. சமகால நிகழ்வுகளை ஆய்வதில் மார்க்ஸின் ஆற்றலுக்கு அது ஒரு சான்று. அது அவரது மேதமையின் ஒரு அடையாளம்.

மார்க்ஸ் வெறுமனே ஒரு கோட்பாட்டாளர் மட்டுமல்ல. அனைத்திலும் மேலாக, அவர் தன் காலத்தில் புரட்சிகர இயக்கங்கள் அனைத்திலும் செயலாக்கத்துடன் பங்குபற்றிய ஒரு நடைமுறைப் புரட்சிவாதியுமாவார். இப்போது முதலாம் அகிலமென்று புகழ்பெற்ற உழைக்கும் மனிதரின் முதலாவது சர்வதேசச் சங்கம் 1864 செப்டெம்பர் 24ஆம் நாள் அவரது தலைமையின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. ஐரோப்பா விலும் வடஅமெரிக்காவிலும் விஞ்ஞான சோஷலிசச் சிந்தனைகளைப் பரப்பியது இந்த அமைப்பே ஆகும்.

மார்க்ஸின் புரட்சிகர வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசுகையில் ஏங்கெல்ஸ் கூறியுள்ளதாவது: “முதலாளிய சமுதாயத்தைத் தூக்கியெறிவதற்கும்

அது உருவாக்கிய அரசு நிறுவனங்களையும் தூக்கியெறிவதற்கும் எந்தப்பாட்டாளி வர்க்கத்தை அதன் சொந்த நிலைமை பற்றியும் அதன் தேவைகள் பற்றியும் உணர்வுடையவராக்கி அதன் விடுதலைக்கான நிபந்தனைகள் பற்றியும் உணர்வுடையவராக்கினாரோ அதன் விடுதலைக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் பங்களிப்பதே அவரது வாழ்வின் மெய்யான குறிக்கோள்.”

மார்க்ஸின் வாழ்வின் பிற்பகுதியில் உடல்நலமின்மை அவரை மிகவும் வாட்டியது. வேறும் பல உபாதைகள் போக, அவருக்கு மார்புச்சளியும் பின்னர் நுரையீரற் சவ்வு அழற்சியும் ஏற்பட்டன. வெய்யிலை நாடி வெதுவெதுப்பான இடங்கட்கும், காள்ஸ்பாடில் இருந்தது போன்ற கந்தகச் சுனைகட்கும் போனார். 1881 அளவில் மார்க்ஸ் அவரது மனைவியும் கடுஞ் சுகயீனமுற்று ஒரே வீட்டில் வெவ்வேறு அறைகளிற் படுத்திருந்தனர். மார்க்ஸ் உடல் தேறினார். ஆனால் அவரது மனைவி 1881 டிசெம்பர் 21ஆம் நாள் புற்றுநோய் காரணமாக இறந்தார். அதன் பின்பு மார்க்ஸ் என்றுமே முன்பு போல இருக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வந்த ஏங்கெல்ஸ்'க்கு ஜென்னியின் சாவு பற்றிச் சொல்லப்பட்ட போது “சோனகனும் இறந்து விட்டான்” என்று அவர் கூறினார். மார்க்ஸ்'க்கு மேலும் ஒரு ஆண்டிற்கும் சற்று அதிகமான காலம் இருந்த போதும், அவர் சொன்னது உண்மையாகி விட்டது.

மார்க்ஸின் அதிக பிரியத்துக்குரியவரான அவரது மூத்த மகள் ஜெனி, 1883 ஜனவரி 11ஆம் நாள் திடீரென இறந்தது மார்க்ஸ்'க்குக் கிடைத்த இன்னொரு பேரிடியாகும். லண்டனுக்குத் திரும்பி வந்த மார்க்ஸ் மேலும் இரு மாதங்களே வாழ்ந்தார். அவரது இறுதி மாதங்களின் போது அவரது இளைய மகளான எலனோரும் ஹெலனும் அவரைப் பரிவுடன் கவனித்து வந்தனர். 1883 மார்ச் 14இல் அவர் இறக்கும் வரை ஏங்கெல்ஸ் நாள் தவறாது அவரைச் சந்திக்க வந்தார். அவரது மகள் எலனோரின் வார்த்தைகளில் “சோனகனைப் பொறுத்தவரை, தனது படுக்கை அறையிலிருந்து வெளியேறி மெயிற்லன்ட் பார்க்கில் உள்ள தனது படிப்பறைக்குப் போய்த் தனது கை நாற்காலியில் அமர்ந்து அமைதியாகக் காலஞ்சென்றார். மார்க்ஸின் இறுதிக் கணங்களை ஏங்கெல்ஸ் பின்வருமாறு விவரித்தார்; “அவரைத் தனியே விட்டுச் சென்று இரண்டு நிமிடங்களும் இராது. நாம் திரும்பிவந்தபோது அவர் தனது கை நாற்காலியில் அமைதியாக நித்திரையாயிருக்கக் கண்டோம்- ஆனால் நிரந்தரமாக”. மார்க்ஸ் தன் சாவின்போது அமர்ந்திருந்த கை நாற்காலியை ஏங்கெல்ஸ் எடுத்துத் தான் சாகும் வரை வைத்திருந்தார். பின்னர் அது மார்க்ஸின் கடைசி மகள் எலனோருக்கு உரித்தாயிற்று.

மார்க்ஸின் சாவிற்ரு ஒருநாள் பின்னர், ஏங்கெல்ஸ் தோழர் ஒருவருக்கு எழுதியது: “மனித இனத்திற்கு ஒரு தலை குறைந்து விட்டது. ஆனால் அதுவே நமது காலத்தின் அதி உன்னதமான தலை. பாட்டாளி வர்க்க இயக்கம் தொடர்ந்து செல்லும், எனினும், மேதமையும் நிலைவரம் பற்றிய பூரண அறிவும் வழங்கவல்ல, தெளிவான மறுதலிக்க இயலாத ஆலோசனைக்காகத் தீர்வான கணங்களில் பிரெஞ்சுக்காரர், ரஷ்யர், அமெரிக்கர், ஜேர்மனியர் எல்லாம் வலிய நாடிச் சென்ற மையப்புள்ளி போய்விட்டது. உள்ளூர் ஒளிவிளக்குகளும் பம்மாத்துக்கள் அல்லாதவிடத்து அற்ப ஆற்றல்களும் தட்டிக்கேட் பாரின்றி இயங்கும். இறுதி வெற்றி நிச்சயமானது. எனினும் தவிர்க்க இயலாத நெளிவுசுழிவுகளும் தற்காலிகமான திசைவில கல்களும் அங்கும் இங்குமான திசைவில கல்களும் முன்னிலும் வேகமாக வளரும். ஆயினும் நாம் அதைக் கடந்தாக வேண்டும். வேறெதற்காக நாம் இங்கு இருக்கிறோம்? அதனால் நாம் உற்சாகம் இழக்கப்போ வதில்லை.”

மார்ச் 17 சனியன்று ஹைகேற் இடுகாட்டில் தனது மனைவியின் கல்லறையில் மார்க்ஸ் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டார். மார்க்ஸின் கல்லறையருகே ஆற்றிய இரங்கலுரையின் முடிவில் ஏங்கெல்ஸ் “அவரது பேர் காலங்காலமாக நிலைக்கும். அவரது பணியும் அவ்வாறே.” என்றார்.

அத் தீர்க்கதரிசனம் பொய்க்கவில்லை.

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.
விசேட சேர்க்கைப் பகுதி

ஹெலன் டெமுத்-மார்க்ஸ் குடும்பத்தினர்களின் விகவாசமுள்ள நண்பர்

இயல் II

வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் அல்லது வரலாறு பற்றிய பொருள் முதல்வாதக் கொள்கை

மார்க்ஸின் கல்லறையோரம் மார்க்ஸிற்குத் தனது பாராட்டுரையை வழங்கிய ஏங்கெல்ஸ் கூறியதாவது: “எவ்வாறு டார்வின் உயிர்ப் பொருள் இயல்பின் விருத்தியின் விதியைக் கண்டறிந்தாரோ அவ்வாறே மனித வரலாற்றின் விருத்தியின் விதியை மார்க்ஸ் கண்டறிந்தார்; அரசியல், விஞ்ஞானம், கலை, சமயம் என்பனவற்றில் ஈடுபடுவதற்கு முதல் மனித இனம் தின்னக் குடிக்க, நிழல்பெற, உடுக்க வேண்டும் என்ற எளிய உண்மையை- இது காறும் மிகுதியும் சடைத்து வளர்ந்த சித்தாந்தங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்த உண்மையைக் கண்டறிந்தார்; எனவே மனித வாழ்க்கைக்கு உடனடியாக அவசியமான பொருள் சார்ந்த வகைமுறைகளின் உற்பத்தியும் அதன் விளைவாக ஒரு காலப்பரப்பில் பெறப்பட்ட பொருளியல் வளர்ச்சியுமே அரசு நிறுவனங்களும், சட்டக் கருத்தாக்கங்களும் கலைகளும் ஏன் மதங்கள் பற்றிய சிந்தனைகளும் அத்திவாரமாக அமைந்தன எனவும் முன்னை யவற்றின் அடிப்படையிலேயே பின்னவை விளக்கப்பட வேண்டுமே யன்றி இதுவரை இருந்துவந்தது போல மறுவிதமாக அல்ல என்பதையும் கண்டறிந்தார்.

“அது மட்டுமல்ல இன்றைய முதலாளிய உற்பத்தி முறையையும் அந்த உற்பத்திமுறையின் விளைவாகத் தோன்றிய பூர்ஷ்வா (முதலாளிய) சமுதாயத்தையும் ஆளும் சிறப்பு விதியையும் அவர் கண்டறிந்தார். எந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முதலாளிய பொருளியலாளர்களும் சோஷலிஸ விமர்சகர்களும் அதுவரை இருளில் வழிதேடிக் கொண்டிருந்தார்களோ, அதன் மீது உபரிமதிப்பு என்பதைக் கண்டறிந்தமை ஒளியைப் பாய்ச்சியது.

“இத்தகைய கண்டுபிடிப்புக்கள் இரண்டே ஒரு வாழ்நாளுக்குப் போதுமானவை. இவற்றுள் ஒன்றை மட்டுமே கண்டறியும் பேறு பெற்றவன் மகிழ்ச்சியுடையவனாவான். ஆனால், மார்க்ஸோ, தான் ஆராயப்பெற்ற பல்வேறு துறைகளில், எதிலும் மேலோட்டமாக அன்றி, கணிதமாயினுங்கூட, ஒவ்வொன்றிலும் சுயாதீனமான கண்டறிதல்களைச் செய்தார்”.

பொருள் முதல்வாதம்

மார்க்ஸின் மெய்யியல், இயங்கியல்-பொருள் முதல்வாதம் எனப்படும். பொருள்முதல்வாதமோ இயங்கியல் என்ற கருத்தாக்கமோ மார்க்ஸ் கண்டறிந்தவையல்ல. அவை புராதன கிரேக்க மெய்யியலாளர்கட்கும் இந்தியாவின் இந்து மெய்யியலாளர்கட்கும் தெரிந்திருந்தவையே. எனினும் மார்க்ஸின் தனித்துவமான பங்களிப்பு ஏதெனின் பொருள்முதல்வாதத்தை மாறாநிலையியலினின்றும் இயங்கியலைக் கருத்து முதல்வாதத்தினின்றும் மீட்டதோடு அவற்றை ஒருங்கிணைத்து முற்றிலும் புதிய மெய்யியலான இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதத்தை உருவாக்கியமையாகும்.

“ஏங்கெல்ஸ் கூறியுள்ளதாவது; “சகலமெய்யியல்களதும், குறிப்பாக அண்மைய மெய்யியலினது மாபெரும் அடிப்படை வினா சிந்தனைக்கும் இருப்புக்கும் இடையிலான உறவு பற்றியது....., மனத்திற்கும் இயற்கைக்குமிடையிலான உறவு பற்றியது... மனமா இயற்கையா அடிப்படையானது என்பது பற்றியது... மெய்யியலாளர்கள் இப்பிரச்சினை தொடர்பாக அதற்குத் தத்தமது விடைகட்கு அமைய இரண்டு முகாம்களாகப் பிளவுபட்டு இருந்தனர். இயற்கைக்கு மேலாக மனதின் முதன்மையை வலியுறுத்தி, அதனால் இறுதி ஆய்வில் உலகம் ஏதோ வகையில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என்று ஊகித்தோர் கருத்து முதல வாத முகாமிற்கு உரியோரானார்கள். இயற்கையே அடிப்படை யானது எனக் கருதிய பிறரோ பல்வேறு பொருள் முதல்வாதச் சிந்தனை முறை களைச் சார்ந்தோராயிருந்தனர்”.

மார்க்ஸ் கருத்துமுதல்வாதத்தை முற்றாக நிராகரித்த பொருள் முதலவாதியாவார். மார்க்ஸிய பொருள்முதல்வாதத்தின் நிலைப்பாடுகளின் படி;

- (அ) பொருள் அடிப்படையானது. மனம் அல்லது கருத்து இரண்டாம் பட்சமானது.
- (ஆ) நமது உணர்வுநிலை, அதாவது சிந்தனை, உட்பட அனைத் தினதும் தோற்றுவாய்கள் வாழ்வின் பொருள் சார்ந்த விடயங்களிற் காணப்படக் கூடியனவும் நம்மைச் சூழவுள்ள பொருட்களைப் பிரதிபலிப்பனவுமாகும்.
- (இ) இப்போது பொருள் அதன் அதியுயர்ந்த வடிவாக விருத்தி பெற்றுள்ளது. அதை நாம் மனமென்கிறோம். பொருள்சார்ந்த எச்சுழலிலிருந்து மனம் தோன்றியதோ அதை மாற்றும் வலிமை

மனதிற்கு இப்போது உண்டு. இந்த ஊற்று மூலத்தினின்றே சகல கருத்துக்களும் எழுந்தன.

- (ஈ) பொருள் புறவயமானதும் மனிதனது மனவிருப்பினின்று சுயாதீனமானதுமாகும் எனும் அதேவேளை, பொருள் அனைத்துமே அறியப்படக்கூடியதாகும். அறிய இயலாததெனவும் “தன்னள விலான பொருள்” எனவும் ஒன்றுமே இல்லை. இதுவரை அறியப்படாதனவே உள்ளன. மனிதனது ஆற்றலைக் கடந்தது எனவோ இயற்கையை மீறியது எனவோ எதுவுமே இருக்க இயலாது.

இயங்கியல்

இயங்கியற்கருத்தாக்கம் மாறாநிலையியற் கருத்தாக்கத்திற்கு எதிர்மறையானது. மாறாநிலையியற் பார்வை விடயங்களையும் பொருளையும் தனித்தவையாயும் அசையாநிலையினவாயும் ஒற்றைத் தரப்பினவாயும் காணுகிறது. ஒன்றின் அளவு கூடலாம் அல்லது ஒன்று இடம் மாறலாம் என மட்டுமே அது ஏற்கிறது. அது மட்டுமன்றி, அவ்வாறு ஏற்படும் கூடுதலோ குறைதலோ இடப்பெயர்ச்சியோ விடயங்கட்கு உள்ளேயிருந்து அன்றி வெளியேயிருந்து ஏற்படுவ தாகவே அது காணுகிறது. இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால், இப்பார்வையின்படி, மாற்றத்திற்கான உந்துசக்தி வெளியில் உள்ளதே ஒழிய உள்ளே இல்லை. உலகில் உள்ள பொருளின் பல வடிவங்களும் அவற்றின் பண்புகளும் அவை உண்டானபோது அமைந்தவாறே உள்ளன எனவும் பின்னர் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் னைத்தும் அளவுகளில் ஏற்பட்ட கூடுதல் அல்லது குறைவு மட்டுமே எனவும் அது கொள்கிறது. பொருளின் வடிவங்கள் தம்மை வெவ்வேறு வடிவங்களாக மீளவும் அமையலாமே ஒழிய, வித்தியாசமான ஒன்றாக மாறமுடியாது என இப்பார்வை கருதுகிறது.

இத்தகைய ஒரு மெய்யியல் ஏன் ஆளும் வர்க்கங்களின் நலன் சார்ந்தது என்பதை விளங்கிக்கொள்வது எளிது. இப்பார்வையை ஏற்றுக் கொள்வருக்குச் சுரண்டல் நிரந்தரமானதும் மாற்ற இயலாதுமாகும். இதன் மூலம் சமூகத்தை மாற்றவும் ஒடுக்கு முறைக்கு முடிவுகட்டவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வாய்ப்பு மறுக்கப்படுகிறது. அத்தோடு, பொருளின் ஒரு வடிவம் இன்னொன்றாக மாறுவதற்கான காரணத்தை இந்தப் பார்வையால்தரஇயலாது.

மறுபுறம் பொருளின் ஒரு வடிவம் சார்ந்த ஒரு நிகழ்வையும் அதன் விருத்திக்கான காரணத்தையும் விளங்கிக்கொள்ள அதை உள்ளார்ந்த

முறையிலும் பொருளின் பிற வடிவுகளுக்குச் சார்பாகவும் அதை ஆராய வேண்டும் என்று இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதப் பார்வை கருதுகிறது. வேறு விதமாகக் கூறுவதாயின், பொருளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அகக்காரணங்களும் புறக் காரணங்களும் உள்ளன. ஆயினும் அகக்காரணங்களே அடிப்ப டையானவை. புறக்காரணங்கள் மாற்றத்திற்கான நிலைமைகளான போதிலும் அவை அகக் காரணங்களுடாகவே செயற்படுகின்றன.

இயங்கியலின் அடிப்படையான அம்சம் மாற்றம் ஆகும். இம்மாற்றமானது, சர்வவியாபகமானதும் பொருளின் சகல வடிவங் களினுள்ளும் பொதிந்துள்ளவையான முரண்பாடுகளின் அடிப்படையில் நடைபெறுகிறது. விருத்தி அல்லது அசைவு என்பது ஒரு முரண்பாட்டினுள் எதிர்மறைகளது மோதுதலின் விளைவானதாகும்.

ஏங்கெல்ஸ் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்; “உலகத்தை ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட விடயங்களின் கூட்டாக விளங்கிக்கொள்ள இயலாது. மாறாக தோற்றத்தில் உறுதிநிலையில் உள்ள பொருட்கள் கூட அவைபற்றி நமது தலைகட்குள் உள்ள எண்ணத் தெறிப்புக்குச் சற்றுங்குறையாமல், இடையறாத மாற்றத்துக்கு ஆளாகி உண்டாவதும் இல்லாதொழிவதுமாகும் செயல்முறைகளின் கூட்டாகவே விளங்கிக் கொள்ளப்படக் கூடும்.....” இயங்கியல் மெய்யியலை அவர் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்: “இறுதியானதோ, தனியானதோ, புனிதமானதோ எதுவுமே அதனைத் தாங்குகொண்ணாது..... எல்லாவற்றினதும் எல்லாவற்றினுள்ளும் உள்ள நிலையுறுதியற்ற இயல்பை அது காண்பிக்கிறது. உண்டாவதும் இல்லாதொழிவதுமான தாழ் நிலையிலிருந்து உயர்நிலை நோக்கிய முடிவற்ற எழுச்சியுமான சிந்திக்கும் முளையின் நெருக்கமான பிரதிபலிப்பாகவே தன்னளவில் அமைந்துள்ளதுமான இடையறாத செயல்முறை தவிர்ந்த எதுவுமே அதன் முன் நிலைத்திராது எனவும் காண்பிக்கிறது.”

வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கருத்துருவம்

வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் அல்லது வரலாறு பற்றிய பொருள் முதல்வாதக் கருத்துருவம் என்பது வரலாற்றை ஆய்வதற்கு இயங்கியற் பொருள் முதல்வாத மெய்யியலைப் பிரயோகிப்பதைக் குறிக்கும். மார்க்ஸுக்கும் ஏங்கெல்ஸுக்கும் முன்னர், அரசர்களதும் அரசியர்களதும் தளபதிகளதும்பொதுமக்களுக்கு ஒரு பங்குமே இல்லாத-அவர்களதது ஆசாபாசங்களதும் கதைகளாகவே முதலாளிய வரலாற்றாசிரியர்கள் வரலாற்றை வழங்கி வந்தனர். அவர்களுடைய கரங்களில்

வரலாற்றென்பது உப்புச்சப்பற்ற முறையில் மாண்டொழிந்த திகதிகளை ஒப்பிப்பதாகியது.

இது அவாகட்டு மிகவும் வசதியாயிருந்தது. ஏனெனில், நடைமுறையில் இருந்த சுரண்டல் முறையைக்காப்பதற்கு, சமுதாயம் என்றுமே மாறாது என்றும் வர்க்கங்கள் எப்போதுமே இருந்து வந்தன என்றும் தொடர்ந்தும் என்றென்றைக்குமே இருந்து வரும் என்றும் ஏற்கெனவே விதிக்கப்பட்ட இந்தவாறான விடயங்களின் ஒழுங்கை மாற்ற முயல்வதற் பயனில்லை எனவும் அவர்கள் காட்டவிரும்பினர். பைபிளில் வரும் “செல்வந்தன் தனது கோட்டையிலும் ஏழை வாசலிலும்” எனும் வாக்கியம் இந்தப் பார்வைக்கோணத்தைப் பொழிப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறது.

எனினும் வரலாற்றுப்பொருள் முதல்வாதம் இந்தப் பழைய கருத்துருவத்தை மறுத்து அதனிடத்தில் ஏன் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் குறிப்பிட்ட சில விடயங்கள் நிகழ்ந்தன என்று கூறும் விஞ்ஞானரீதியான விளக்க முறையைக் கொண்டு வந்தது. வேறு விதமாகக் கூறுவதாயின், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் சமூக விருத்தியின் விதிகளை வெளிக்கொண்டுவந்து அதன் மூலம் வரலாற்றின் முன்னோக்கிய நடைக்கு துணை செய்யக்கூடிய ஒரு வலிய ஆயுதத்தைப் புரட்சிவாதிகளிடம் கையளித்துள்ளது.

எனினும், சமூகத்தின், புறவாழ்வின் பல்வேறு சிக்கலான நிலைமைகளிடையே, சமுதாயத்தின் உறுப்பமைதியையும் சமூக அமைப்பின் பண்பையும் ஒரு அமைப்பினின்று இன்னொன்றிற்குச் சமூகத்தின் விருத்தியையும் தீர்மானிக்கும் சக்தி எது?

மனித இருப்பிற்கு அவசியமானவையான பிழைப்புக்கான வழிவகைகளைப் பெறும் முறையும் சமூகத்தின் வாழ்வுக்கும் இருப்புக்கும் அத்தியாவசியமான உணவு, உடை, பாதஅணி, வீடுகள், எரிபொருள், உற்பத்திச் சாதனங்கள் ஆதியனவற்றின் உற்பத்தி முறையுமே இச்சக்தி என்று வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் கூறுகிறது.

பொருள் சார்ந்த மதிப்பை உருவாக்க மனிதர்கட்கு உதவும் கருவிகளும் செய்முறைத் திறமைகளிற் பயிற்றப்பட்டதன் விளைவாக உற்பத்திக் கருவிகளை இயக்கிப் பொருள்சார்ந்த மதிப்பின் உற்பத்தியிற் தொடரும் மக்களும், கூட்டாகச் சமூகத்தின் உற்பத்திச் சக்திகளாகின்றன.

அதேவேளை, மனிதர் தனித்து உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதில்லை. அவர்கள் சமூகங்களில் குழுக்களாகப்பொதுவான முறையில் அதைச் செய்கின்றனர். எனவே, எல்லாக் காலத்தும் எல்லா நிலைமைகளின் கீழும் உற்பத்தி என்பது சமூக உற்பத்தியேயாகும். இந்த உற்பத்தி

யின் உறவுகள் ஒன்றில் சமத்துவம், ஒத்துழைப்பு, பரஸ்பர உதவி, சுரண்டல் இல்லாமை சார்ந்து அல்லது எசுமான் - வேலையாள், ஒரு வர்க்கம் இன்னொன்றைச் சுரண்டுவது என்ற விதமாக அமையலாம். அந்த உறவுகள் எப்படியானவையாயினும், சமுதாயத்தின் உற்பத்திச் சக்திகள் போன்று அவையும் உற்பத்தியின் ஒரு அத்தியாவசியமான கூறாகின்றன.

எனவே, உற்பத்திமுறை என்பது உற்பத்திச்சக்திகளையும் மனிதரின் உற்பத்தி உறவுகளையும் உள்ளடக்கி அவற்றின் ஒருங்கிணைவின் வடிவமாகிறது.

உற்பத்தி பற்றிக் கவனிப்பதற்குரிய முதலாவது அம்சம் ஏதெனில், நாம் ஏற்கெனவே இயங்கியலினின்று கற்றது போல, அது என்றுமே அசையாதிருப்பதல்ல. அது மாறும்போது, முழுச்சமூக அமைப்பினதும் சமூகச் சிந்தனைகளதும் அரசியற் பார்வைகளதும் அரசியல் நிறுவனங்களதும் மாற்றத்தையும், அதாவது, சமுதாயத்தின் புனர் நிர்மாணத்தை அது வேண்டிநிற்கிறது. ஒரு சமூகத்தின் உற்பத்திமுறை எவ்வாறோ, அவ்வாறே சமுதாயமும் அதன் சிந்தனைகளும் கொள்கைகளும் அரசியல் விழுமியங்களும் யாப்புக்களும் (ஸ்தாலின்).

எனவே சமுதாயத்தின் விருத்தியின் வரலாறு என்பது அடிப்படையில் உற்பத்தியின் விருத்தியின் வரலாறு, பொருள்சார்ந்த விழுமியங்களது, உற்பத்தியாளர்களது வரலாறு, சமுதாயத்தின் இருப்புக்கு அவசியமான பொருள்சார்ந்த விழுமியங்களின் உற்பத்தியைச் செய்வோரும் உற்பத்திச் செயல்முறையின் பிரதான சக்தியுமான உழைக்கும்மக்களது வரலாறு. எனவேதான் வரலாற்றின் விதியை அறிவதற்கான தடத்தை மனிதர்களது மனத்திற்குள் அல்லாமல் சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கையிலேயே தேடவேண்டும்.

இனி, பொருள் சார்ந்த மதிப்புக்களின் உற்பத்தியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் எவ்வாறு ஏற்படுகின்றன எனவும் அவற்றின் தோற்றவாய் ஏதெனவும் கவனிப்போம். முதற்கண், அவை உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களிலும் விருத்திகளிலும் ஏற்படுகின்றன. பின்பு, இந்த மாற்றங்கட்கு ஏற்றவாறும் அவற்றுக்கு உடன்பாடாகவும் மனிதரின் உற்பத்தி உறவுகளும் பொருளாதார உறவுகளும் மாறுகின்றன. எனவே, உற்பத்திச் சக்திகள், வெறுமனே உற்பத்தியின் மிக இயங்குவலியுள்ள சக்திகள் மட்டுமல்லாமல், உற்பத்தியின் விருத்திகளைத் தீர்மானிக்கும் கூறுகளுமாகும்.

பண்டைக் காலந்தொட்டு எங்கள் காலம் வரையில் உற்பத்திச் சக்திகளின் விருத்தியைப் பற்றிய அண்ணளவான சித்திரம் இது;

“செப்பமற்ற கற்கருவிகளினின்று அம்பு-வில்லுக்கான நிலை மாற்றமும், அதையொட்டி, வேடுவ வாழ்க்கையினின்று விலங்குகளை வசப்படுத்தித் தொடக்க நிலையிலான மந்தை மேய்ப்புக்கு மாற்றமும்: கற்கருவிக ளினின்று உலோகக் கருவிகட்கான (இரும்பு கோடரி, இரும்பு முனை பொருத்திய மரத்தாலான ஏர் ஆதியன) மாற்றமும் அதனோடு இணைந்து வணிகத்திற்கும் கமத்தொழிலுக்குமான மாற்றமும்: திரவியங்களில் கைவினைக்கு உகந்தவாறு உலோகக் கருவிகளில் முன்னேற்றம், கொல்லர் உலையின் தோற்றம், மட்பாண்டங்களின் தோற்றம், முதலாக அவற்றையொத்த முறையில் கைவினைகளதும் கமத்தொழிலினதும் விருத்தி, சுயாதீனமான கைவினைத் தொழிலின் விருத்தியும் அதையடுத்து உற்பத்தியும்; கைவினைக் கருவிகளினின்று இயந்திரங்கட்கும் கைவினையினின்றும் உற்பத்தியினின்றும் இயந்திர உற்பத்திக்குமான மாற்றமும்: இயந்திர முறைக்கான மாற்றமும் அதனின்றி பெருமளவிலான நவீன தொழில் முறைக்கும் - மனித வரலாற்றின் போக்கில் சமூக உற்பத்திச் சக்திகளது விருத்தி பற்றிய பொதுவானதும் முழுமையற்றதுமான சித்திரம் இதுவே” (ஸ்தாலின்)

சமூகத்தின் உற்பத்திச் சக்திகளில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்கட்கு இசைய மனிதரின் உற்பத்தி உறவுகளும் அவர்களது பொருளாதார உறவுகளும் மாறுகின்றன. சமூகத்தின் உற்பத்திச் சக்திகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையொட்டி வரலாற்றின் வழியே ஏற்பட்ட ஐந்துவிதமான சமுதாயங்கள் பற்றி நாம் அறிவோம். அவை முறையே, கம்யூன், அடிமைமுறை, நிலமானிய, முதலாளிய, சோஷலிச சமுதாயங்களாகும். எல்லாவற்றிலும் உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் விருத்தியும் சார்ந்தே உற்பத்திச் சக்திகளின் விருத்தி ஏற்பட்டது.

ஆதிகம்யூன் சமூகத்தில் வாக்கங்கள் இருக்கவில்லை. அது வாக்கமற்ற சமுதாயம். அங்கே சுரண்டுவோரோ சுரண்டப்பட்டோரோ இல்லை. இது ஏனெனில், மனிதனை மனிதனும் ஒரு வாக்கத்தை இன்னொரு வாக்கமும் சுரண்டுவதற்கான அடிப்படை அப்போது ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. இதற்கான காரணம் ஏதெனில், உற்பத்திக் கருவிகள் மிகவும் தாழ்ந்த நிலைக்கே விருத்திபெற்றிருந்தன என்பதாகும். இந்த நிலையில் உபரியாக உற்பத்தி செய்ய மனிதன் கற்றிருக்கவில்லை. தன் உயிர் வாழ்தலுக்குத் தேவையானதை மட்டுமட்டாக உற்பத்திசெய்யவே அவனுக்கு இயலுமா யிருந்தது. மேலும், மர ஈட்டி, அம்பும் வில்லும் போன்ற உபகரணங்கள் எவராலும் உருவாக்கக்கூடியவளுக்கு எளிமையான வையாக இருந்ததால் அவற்றைச் சிலர் தமதாக்கிக் கொள்ளுவது இயலாததாயிருந்தது. இத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ், மனிதரின் உற்பத்தி உறவுகள் சமமானோரிடையிலான உறவாக மட்டுமே இருப்பது அவசியமாயிற்று. மனிதனை மனிதனோ ஒரு வாக்கத்தை இன்னொன்றோ சுரண்டுவதற்கு ஒரு அடிப்படையும் இருக்கவில்லை. அதனாலேயே குலக்குழுக்களிடையிலான போர்களில் எவரும் சிறைப்பிடிக்கப்படவில்லை. சண்டையிற் தோற்றோரின் தலைகள் வெட்டி விழுத்தப்பட்டன. ஏனெனில் அவ்வாறு செய்யாவிடின், அவர்களுக்கு உணவூட்டவேண்டியிருக்கும். அது அவர்களுக்குக்கட்டுப்படியாகாத ஒன்று.

எனினும், உற்பத்திக் கருவிகள் மேலும் உயர்ந்த ஒரு மட்டத்துக்கு விருத்தியடைந்தநிலையில், மனிதனால், முதன்முறையாக, உபரியாக, அதாவது தனக்கு அத்தியாவசியமானதற்கும் மேலாக, உற்பத்தி செய்ய முடியுமாயிற்று. இவ்வாறு சுரண்டலுக்கான அடிப்படை வந்து சேர்ந்தது. இந்த நிலையில், போரிற் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டோர் கொல்லப்படவில்லை, மாறாக வென்றவர்கட்காக வேலை செய்வதற்காக அடிமைகளாகக் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர். இவ்வாறு அடுத்த சமுதாய வடிவம், அதாவது அடிமைச்சமுதாயம் எழுந்தது. அடிமைகளுக்குச் சொந்தமானவர்களுக்கும் அடிமைகட்கும் மோதல் நிகழ்ந்தது. ஜூலியஸ் சீசர் எவ்வாறு இங்கிலாந்து உட்பட ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினார் என்றும் வெற்றியுடனும் சங்கிலியால் தன் தேர்ச்சில்லுக்குப் பிணைக்கப்பட்ட நிலையில் கைப்பற்றிய அடிமைகளுடன் ரோமாபுரிக்கு மீண்டாரென்றும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் வாசித்திருப்பார்கள்.

எனினும், உற்பத்தி உபகரணங்கள் தொடர்ந்தும் விருத்தி பெற்று வந்தன. இவ்வாறான விருத்தி நிலையில் அடிமைகள் தொடர்ந்தும் பொருத்தமானவர்களாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் எசுமான் தனது இஷ்டப்படி விற்கவோ கூடவோ முடியுமானபடி எசுமானின் தனிச் சொத்தாக இருந்த அடிமைக்கு மேலதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கான தூண்டுதல் எதுவும் இருக்கவில்லை. அவனது உற்பத்திக்கும் அவனுடைய ஊதியத்திற்கும் எதுவிதமான உறவும் இருக்கவில்லை.

இவ்வாறு உற்பத்தியில் மனிதரிடையிலான புதியதொரு உறவுக்கான தேவை - மேலும் அதிக உற்பத்தி செய்யுமாறு தூண்டுதலுடைய மனிதருக்கான தேவை - எழுந்தது. ஸ்பாட்டகஸ் தலைமை தாங்கியது போன்ற அடிமைகளின் கிளர்ச்சிகள் இந்தப் போக்கைத் துரிதப்படுத்தின. அடிமையின் இடத்திற்கு வந்த பண்ணையாள் நிலத்திற்குப் பிணைக் கப்பட்டு நிலவுடைமைக்காரரின் நிலத்தில் குறிப்பிட்ட நாட்களிலும் தேவையான போதும் பணியாற்றுமாறான கட்டாயத்துக்குப் பட்டிருந்தார். எவ்வாறாயினும் அவருக்குத் தனது உற்பத்தியின் பயனை அனுபவிக்கும் படியாக ஒரு சிறிது நிலம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இதுவே நிலமானியச் சமுதாயம். இங்கே நிலவுடைமைக்காரனும் பண்ணையாளும் எதிரெதிர் துருவங்களில் நின்றனர்.

உற்பத்தி உபகரணங்கள் மேலும் விருத்தி பெற்று இயந்திர உற்பத்தி நிலை எட்டப்பட்ட போது படிப்பறிவற்ற பண்ணையாளர் பயனில்லாது போகிறது. சிக்கலான இயந்திரங்களை இயக்கவல்ல தொழிலாளி

அவனது இடத்தைப் பிடிக்க வேண்டி நேரிடுகிறது. இவ்வாறு முதலாளியையும் தொழிலாளியையும் எதிரெதிருவங்களிற் கொண்ட முதலாளிய சமுதாயம் எழுந்தது.

சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு மாற்றமும் உற்பத்தி உபகரணங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் வரையறுக்கப்பட்டும் அம்மாற்றங்களைத் தொடர்ந்துமே நிகழ்ந்துள்ளன என நாம் காணலாம். எனவே சமூகத்தின் வரலாறு என்பது பொருள் சார்ந்த மதிப்புக்களின் உற்பத்தியாளர்களது வரலாறேயாகும்.

இவ்விடத்து நாம் அவதானிக்க வேண்டியவொரு அம்சம் ஏதெனின் உற்பத்தி உபகரணங்களின் விருத்தியும் அதன் விளைவாக மனிதரது உற்பத்தி உறவுகளில் ஏற்படும் மாற்றமும் பழைய சமுதாயத்தினுள்ளே நிகழ்வது மட்டுமன்றி மனிதனது விருப்பு வெறுப்புக்கட்கு அப்பாற்பட்டே நிகழ்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, தீயையோ இரும்பினது பயனையோ விலங்கினங்களை வசப்படுத்துவதையோ மனிதன் முதன் முதலாகக் கண்டறிந்தபோது, அவற்றையடுத்துச் சமுதாயத்தில் எவ்விதமான மாற்றங்கள் நிகழும் என்பதை உணராதவனாயே இருந்தான். ஆயினும், அதே சமயம் உற்பத்தி முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் வேகத்தை யொட்டி மனிதரின் உற்பத்தி உறவுகள் மாறாதபோது, மாற்றத்தைத் துரிதப்படுத்துவதில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கும் புதிய சிந்தனைகளும் புதிய கொள்கைகளும் உருவாகின்றன. கூர்ப்பு புரட்சியாக மாறுகிறது.

“அரசியற் பொருளாதாரத்தின் விமர்சனம்” எனும் தனது நூலுக்கான வரலாற்று முக்கியம் வாய்ந்த முன்னுரையில், மார்க்ஸ் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தின் சாராம்சத்திற்கான விளக்கத்தைத் தருகிறார்;

“தமது வாழ்நாளின் சமூக உற்பத்தியின் போது, இன்றியமையாததும் தமது விருப்புவெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்டதுமான திட்டவட்டமான உறவுக்குள் மனிதர் புகுகின்றனர். இந்த உற்பத்தி உறவுகள் அவர்களது பொருள்சார்ந்த உற்பத்திச் சக்திகளின் திட்டவட்டமான ஒரு கட்டத்திற்குப் பொருந்துவன. சட்டமும் அரசியலும் சார்ந்த மேற்கட்டுமானத்தின் எழுச்சிக்கான அத்திவாரமும் சமூக உணர்வு நிலையின் குறிப்பான வடிவங்கட்குப் பொருந்துவதுமான பொருளியல் அத்திவாரமுமாக அமைவது இந்த உற்பத்தி உறவுகளின் கூட்டு மொத்தமே. பொருள் சார்ந்த வாழ்வின் உற்பத்தி முறைகளே வாழ்வின் சமூக, அரசியல், ஆய்வறிவு சார்ந்த இயக்கப்பாடுகளைப் பொதுப்படத் தீர்மானிக்கிறது. மனிதரின் உணர்வுநிலை அவர்களது இருப்பை நிர்ணயிப்பதில்லை. மாறாக அவர்களது சமூக இருப்பே அவர்களது உணர்வுநிலையை நிர்ணயிக்கிறது. சமூகத்தின் பொருள்சார்ந்த

உற்பத்திச் சக்திகள், தமது விருத்தியின் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்தில், அதுவரை தாம் எந்த நடைமுறையிலுள்ள உற்பத்தி உறவுகளுக்கு உட்பட்டு இயங்கினவோ, அந்த உறவுகளுடன், சட்ட முறையிலான ஒரு பதத்தைப் பயன்படுத்துவதாயின், சொத்துடைமை உறவுகளுடன், மோதுகின்றன. உற்பத்திச் சக்திகளின் விருத்தியின் வடிவங்கள் என்ற நிலையிலிருந்து இந்த உறவுகள் அவற்றின் தளைகளாக மாறுகின்றன. இதன் பின் சமூகப் புரட்சிக்கான ஒரு யுகம் தொடங்குகிறது. பொருளாதார அத்திவாரத்தின் மாற்றத்துடன் ஏறத்தாழ பிரமாண்டமான மேற்கட்டுமானம் முழுவதுமே துரிதமான மாற்றத்துக்குள்ளாகிறது. இத்தகைய மாற்றமொன்றைக் கணிப்பிற்கொள்ளும்போது, இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் துல்லியத்துடன் நிர்ணயிக்கக் கூடியதான உற்பத்தியின் பொருளியல் நிலைமைகளில் ஏற்படும் பொருள் சார்ந்த மாற்றத்திற்கும் சட்டம், அரசியல், மதம், அழகியல், மெய்யியல் - சுருங்கக் கூறின் இம் மோதல் பற்றி மனிதரை உணர்வுடையோருக்கும் கோட்பாடுகள் சார்ந்த மாற்றத்திற்கும் இடையே எப்போதும் தெளிவாக வேறுபடுத்த வேண்டும். எவ்வாறு எவர்பற்றியுமான நமது கருத்து அவர் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிற எண்ணத்தின் அடிப்படை யிலமைவதில்லையோ, அவ்வாறே, மாற்றம் நிகழும் ஒரு காலத்தை அக்காலத்தில் அதற்குரியதாயிருக்கும் உணர்வுநிலையை வைத்து மதிப்பிட முடியாது. மாறாக, இந்த உணர்வுநிலை, பொருள்சார்ந்த வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகளினின்றும், இயங்கிக்கொண்டிருந்த சமூக உற்பத்திச் சக்திகட்கும் உற்பத்தி உறவுக்குமிடையிலான முரண்பாடுகளினின்றும் விளக்கப்பட முடியும். எந்தச் சமுதாய ஒழுங்கும், அதற்குள் விருத்திபெற இடமுள்ள சகல உற்பத்திச் சக்திகளும் விருத்திபெறும்வரை இல்லா தொழிவதில்லை; புதிய உற்பத்தி உறவுகளின் இருப்புக்கு அவசியமான பொருள் சார்ந்த நிலைமைகள் பழைய சமுதாயத்தின் கருவறைக்குள்ளேயே முதிரும் வரை, புதிய உற்பத்தி உறவுகள் தோன்றுவதில்லை. எனவே மனித இனம் தன்னாற் செய்யக் கூடிய பணிகளையே தனக்கு விதிக்கிறது. ஏனெனில், இவ்விடயத்தைக் கூர்ந்து நோக்குவோமாயின், எப்போதும் ஒரு பணியை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமான நிலைமைகள் ஏற்கெனவே உள்ளபோது அல்லது உருவாகிவருகின்றபோதே அப்பணியும் தோற்றம் பெறுகிறது என நாம் காணலாம்.

எனவே வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் நமக்குக் கற்பிப்பது ஏதெனின், பிற நிகழ்வுகளோ நிறுவனங்களோ பொருளின் பிற வடிவங்களோ போன்று, சமுதாயமும் என்றுமே நிலையாய் நிற்பதில்லை. பிற அனைத்தும் போன்று அதுவும் மாற்றத்திற்கும் விருத்திக்கும் உட்படுகிறது. எனவே சுரண்டலையும் செல்வர்களும் ஏழைகளும் இருப்பதையும் கொண்ட சமுதாயங்கள் நிலைபெறுடையனவோ, என்றும்

நிலைப்பனவோ மாறாதனவோ அல்ல. அவை எல்லாக் காலத்திலும் இருந்தனவுமல்ல.

“சமூக உறவுகளில் ஏற்படும் இம்மாற்றங்கள் பொருள் சார்ந்த மதிப்புக்களின் உற்பத்தி முறையில் ஏற்படும் மாற்றங்களாலேயே, அதினும் முதலாகவும் முக்கியமாகவும் உற்பத்தி உபகரணங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும் விருத்திகளாலுமே நிகழுகின்றன என வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. பொருளியல் அத்திவாரம் மாறியதும், இம்மாற்றங்களைப் பொறுத்தும் அவற்றுக்கு அமையவும், அரசியல், சமூக, சட்ட, சமய, அழகியல், மெய்யியல், வடிவங்களை, வேறு வகையிற் கூறின் கோட்பாட்டு வடிவங்களைக் கொண்ட பிரமாண்டமான மேற்கட்டுமானம் துரிதமாக மாற்றமடைகிறது என வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் மேலும் கற்பிக்கின்றது.

இச்சமூக மாற்றங்கள் சமுதாயத்தின் உள்இயல்பான முரண்பாடுகளின் அடிப்படையிலேயே நிகழ்கின்றன எனவும் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் கற்பிக்கிறது. தமது புகழ்பெற்ற கம்பூனிஸ்ட் அறிக்கையின் தொடக்கக் கூற்றில் மார்க்ஸும் ஏங்கல்ஸும் இதை அற்புதமான முறையில் உரைத்துள்ளனர்: “இற்றைவரை வரலாற்றில் இருந்து வந்த சமுதாயம் அனைத்தினதும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறே. சுதந்திர மனிதன் - அடிமை, உயர்குடியினன் - சாதாரண மனிதன், பிரபு - பண்ணையான், தொழில் எசுமான் - கூலியாள் ஒரே வார்த்தையில் ஒடுக்குவோன் - ஒடுக்கப்படுவோன், ஒருவருக்கு மாறாக மற்றவர் எப்போதுமே நின்று, சில சமயம் மறைவாக, சில சமயம் வெளிவெளியான சண்டையாக, ஒவ்வொரு முறையும் முழுச் சமுதாயத்தினதும் புரட்சிகர புனர்நிர்மாணத்துக்கோ மோதும் வர்க்கங்களின் பொதுவான சிதைவுக்கோ இட்டுச்சென்ற ஒரு சண்டையை நடத்தி வந்துள்ளனர்.”

எனவே, சமுதாயத்தின் விருத்தியின் வரலாற்றின் தோற்றவாய்கள் பொருள் சார்ந்த மதிப்புக்களின் உற்பத்தியாளர்களது வரலாற்றில், உற்பத்திச் செயல்முறையின் பிரதான சக்திகளான உழைக்கும் வெகுசனங்களின் வரலாற்றிலேயே காணப்படவேண்டும்.

ஹைகேட் இடுகாட்டிலுள்ள மார்க்ஸின் சமாதி

இயல III

மார்க்ஸின் பொருளியற் கோட்பாடு

மார்க்ஸ், தனது “மூலதனம்” என்ற காவியத்துள் பொதித்துள்ள தனது பொருளியற் கோட்பாட்டிற்காகவே மிகவும் அறியப்பட்டவராவார். மூலதனத்தின் முன்னுரையில், “நவீன சமுதாயத்தின் (அதாவது முதலாளிய சமுதாயத்தின்) இயக்க விதியை வெளிவெளியாக்குவதே இந்த நூலின் அறுதியான இலக்கு” என்று மார்க்ஸ் கூறியுள்ளார்.

சரக்கு உற்பத்தியையே பிரதான உற்பத்தி வடிவமாகக் கொண்டது முதலாளியப் பொருளாதாரம். அதாவது, நிலமான்ய சமுதாயத்தில் தனக்கு முன்னால் உள்ளவரது தேவையை நிறைவு செய்வதற்காக உற்பத்தி செய்யப்படுவது போலல்லாமல், முதலாளிய சமுதாயத்தின் கீழ் நடக்கும் உற்பத்தி, முகம் அறியாத ஒருவருக்கு விற்பதற்காக நடக்கும் சந்தைக்கான உற்பத்தி. எனவே சரக்கு எனப்படும் புதிய விடயத்தின் பகுப்பாய்வுடன் மார்க்ஸ் தொடங்குகிறார்.

பெறமதி பற்றிய உழைப்புக் கொள்கை

சரக்கு என்பது சந்தையில் விற்பதற்காக உற்பத்தி செய்யப்படும் ஒரு பொருள். நம்மைச் சூழக் காணக்கூடிய ஒவ்வொன்றும், இது எழுதப்படும் தாள், எழுதப்பாவிக்கும் பேனை, எழுதுகிறமை ஆகியன சரக்குகளே. சந்தையில் வாங்கப்படும் அரிசியாகட்டும், உப்பு, பருப்பு, துணி, கைக்கடிகாரம், கார் அல்லது வேறு எதுவுமாகட்டும், ஒவ்வொன்றுமே சரக்குத்தான்.

இது நிலமானிய முறையின் கீழான முன்னைய பொருளாதாரத்தில் இல்லாத ஒன்றாகும். நிலமானிய முறையின் கீழிருந்த பொருளியல் இயல்பான பொருளியல் என அழைக்கப்பட்டதாகும். இவ்விதமான பொருளியலின் கீழ் மனிதர்கள் தமக்கு முன்னால் இருந்த ஒருவரது தேவையை நிறைவு செய்யும் நோக்கத்துக்காக மட்டுமே உற்பத்தியில் ஈடுபட்டனர். சப்பாத்துச் செய்கிற ஒருவர் தான் நன்கு அறிந்தவரான ஒரு விவசாயியோ சமூகத்தின் வேறொரு உறுப்பினரோ தன்னைக் கேட்டால் மட்டுமே ஒரு சப்பாத்தைச் செய்வார்.

அவர் முன்கூட்டியே சப்பாத்துக்களைச் செய்து விற்பனைக்காகக் காட்சிக்கு வைத்தது கிடையாது. அவரிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கப்

பட்டபோதே அவர் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டார். இங்கே உற்பத்தியாளருக்கும் நுகர்வோருக்கும் இடையிலான உறவு நேரடியானதும் நெருக்கமானதுமாகும். சந்தைக்காகவோ முகமறியாத ஒரு நுகர்வோருக்காகவோ அவர் உற்பத்தி செய்யவில்லை; அவர் தனது உற்பத்திகளைப் பரிமாற்றஞ் செய்த போது, அது பெரும்பாலும் பண்டமாற்று அடிப்படையிலேயே அமைந்தது. இத்தகைய ஒரு பொருளாதாரம் இயல்பாகவே தேக்கநிலையிலிருந்ததுடன், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த முதலாளியப்பொருளியல் முறையின் கீழ்ப் போலன்றி, வளர்ச்சியையோ முன்னேற்றத்தையோ தூண்டிவிடக் கூடியதாயிருக்கவில்லை.

ஆயினும், தேங்கிய இந்தப் பொருளியல்முறையும் தவிர்க்க இயலாத மாற்றத்துக்கு இடமளிக்க நேர்ந்தது. நிலமானியமுறையின் இயல்பான பொருளியலை உடைத்து முதலாளியத்தின் விருத்திக்கு வழிகோலுவதில் முதன்மையான பங்கை வகித்தது வர்த்தகம் அல்லது பரிமாற்றமே. இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை கவனிப்பது உகந்தது. வரலாற்று நோக்கில், குருசு யுத்தங்களின் போது மத்திய கிழக்கிற்குச் சென்ற ஐரோப்பிய இளவரசர்களும் உயர்குடியினரும் பாரசிகம், இந்தியா, சீனா போன்ற தமது நாடுகளைவிட முன்னேறிய நாகரிகங்களது ஓய்யாரமான பண்டங்களை நேருக்குநேராகக் கண்டதன் விளைவானதாகும். அவர்கள் ஊர் திரும்பியதும், தாங்கள் மத்திய கிழக்கில் கண்ட ஓய்யாரப்பொருட்களுக்காக ஆவற்பட்டனர்.

வர்த்தகமும் பரிமாற்றமும் இயல்பான பொருளாதாரத்தை எவ்வாறு உடைக்கின்றன என்று பார்ப்போம். முன் குறிப்பிட்ட சப்பாத்துச் செய்பவரின் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் திறமையுடைய கைவினைஞர். அவர் நல்ல சப்பாத்துக்களைச் செய்கிறார். ஒரு வணிகர் அவரைப் பற்றி அறிவார். அவனிடம் தோலைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, சப்பாத்துக் களுக்கான கோரிக்கையை விடுக்கிறார். பின்னர் அவரிடம் வந்து சப்பாத்துக்களைப் பெறுகிறார். அவற்றின் தரம் அவரைத் திருப்திப்படுத்துகிறது. அவற்றை அண்டை நாட்டிலோ வேறெங்குமோ இலாபத்துக்கு விற்கலாம் என்று நினைக்கிறார். எனவே, மேலும் சப்பாத்துக் கட்கான கோரிக்கையைச் சப்பாத்துச் செய்பவரிடம் முன்வைக்கிறார்.

இப்போது, சப்பாத்துச்செய்பவருடைய உற்பத்தி முறையிலே படிப்படியான மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. முதலில் அவர்தன் உழைப்புச் சக்தியை மட்டுமே பாவிக்கிறார். விரைவிலேயே அது போதாது போகிறது. தன் குடும்பத்தினரது உழைப்புச் சக்தியையும் பின்னர் பிற கைவினைஞர்களுடையதையும் நாடுகிறார். முதலில், அவரது உற்பத்தி அவரது வீட்டிலே நடக்கிறது. அது போதாமற்போனதும், அத்தேவையை

நிறைவேற்ற ஒரு தனியான கட்டடத்தை எழுப்புகிறார். இது எதிர்காலத் தொழிற்சாலையின் கருவாக அமைகிறது.

இன்னுமொரு மாற்றமும் இடம்பெறுகிறது. அவரது உற்பத்திப் பொருளின் இயல்பும் மாறுகிறது. மேற்கொண்டு, அது அவருடன் நேரடித் தொடர்புடையவரும் அவர் கண்முன் இருப்பவருமான நுகர்வோருக்கான ஒரு பண்டமல்ல. அவர் தயாரிக்கும் சப்பாத்துக்கள், இப்போது, சந்தைக்கானவை; அவர் அறியாதவர்கட்கானவை. உற்பத்தியாளருக்கும் நுகர்வோருக்குமிடையே இருந்த நேரடி உறவு முறிகிறது.

அவர் இப்போது உற்பத்தி செய்யும் பொருள், சரக்கு-அதாவது விற்பனைக்காக உற்பத்தி செய்யப்படும் ஒரு பொருள். முன்னர் இருந்திராத ஒரு புதியபொருள் அரங்கேறுகிறது. சரக்கு உற்பத்தியே பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்தியாகிறபோது அந்த நிலையை முதலாளியம் என்கிறோம்.

சரக்கு எனப்படும் பொருள் முதலாளியத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிப்பதால், அதைப்பற்றி இங்கு ஆராய்வோம். சரக்கு என்பது விற்பனைக்காக, சந்தைக்காக உற்பத்தியாகும் ஒன்று என முன்னரே கூறப்பட்டது. ஒரு பொருள் சரக்காவதற்கு அது இரு நிபந்தனைகளை நிறைவு செய்யவேண்டும். இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால், அதற்கு இரு பண்புகள் அல்லது பெறுமதிகள் இருக்கவேண்டும்.

அதற்குப் பயன் பெறுமதி இருக்கவேண்டும். அதாவது அது பயனுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அல்லது போனால் யாருமே வாங்கமாட்டார்கள். கைக்கடிகாரம் நேரத்தைக் காட்டவேண்டும்; பேனை எழுதவேண்டும்; காகிதம் எழுத உகந்ததாக இருக்க வேண்டும்; இவ்வாறு இன்னும் பிற. இது பயன் பெறுமதி எனப்படும். இரண்டாவதாக, சரக்குக்குப் பரிமாற்ற பெறுமதி இருக்கவேண்டும். அதாவது, அது இன்னொரு சரக்கிற்காகப் பரிமாறக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். பரிமாறல் விழுமியம் என்பது ஒரு சரக்கின் பெறுமதியாகும். சரக்குகள் எந்த அடிப்படையில் சந்தையிற் பரிமாறப்படுகின்றன? நம்மைச் சூழ ஒவ்வொரு நிமிடமும் சரக்குப் பரிமாறல் நடைபெறுகிறது. தொப்பிகள் சப்பாத்துக்காகவும் ரப்பர் அரிசிக்காகவும் துணி சைக்கிள்களுக்காகவும் பரிமாறப்படுகின்றன. இந்தப் பரிமாற்றம் எந்த அடிப்படையில் நடைபெறுகிறது? எத்தனை தொப்பிகட்கு எத்தனை சப்பாத்துக்கள், எவ்வளவு அரிசிக்கு எவ்வளவு ரப்பர் பரிமாற்றப்படவேண்டும் என்று ஒருவர் எவ்வாறு முடிவு செய்வது? எனினும் ஒரு அடிப்படை தேவை. இல்லாவிடின் குழப்பமே ஆளும்.

பரிமாறலின் அடிப்படை பணம் என்றே விடைகூறத் தோன்றும். நாம் ரப்பரைக் காசுக்குவிற்றுக், காசு கொடுத்து அரிசி வாங்குகிறோம். இவ்விளக்கம் தவறானது. மேற்படி நடவடிக்கையில் பணம் பரிமாற லுக்கான ஊடகம் மட்டுமே. அது பரிமாறலின் அடிப்படையல்ல. இன்னொரு உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சந்தை நாளன்று ஒரு விவசாயி தனது தோட்டத்திலிருந்து தேங்காய்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சந்தைக்குப் போகிறார். அவற்றைக் காசுக்குவிற்றுக் கிடைக்கும் காசுக்குத் தனக்குத் தேவையான அரிசி, துணி, மரக்கறி போன்ற பொருட்களை வாங்குகிறார். இவ்விடத்துப் பணம் பரிமாற லுக்கான ஊடகமாக மட்டுமே செயற்பட்டுள்ளது. எனவே நடந்தது ஏதெனில், தேங்காய்கள், அரிசிக்கும் துணிக்கும் மரக்கறிக்குமாகப் பரிமாற்றப்பட்டுள்ளன என்று தெளிவாகிறது. பணம் என்பது பரிமாற்றத் துக்கான ஊடகம் மட்டுமே-அதாவது பிற சரக்குக்களின் பெறுமதி களைக் கூறுவதற்கான ஒரு முறை மட்டுமே.

அப்படியாயின் சரக்குப் பரிமாறலின் அடிப்படைதான் என்ன? தெளிவாக, ஒரு அடிப்படை இருந்தாக வேண்டும். ஒரு சரக்கை இன்னொன்றுக்காகப் பரிமாறுவதனை இயலுமாக்க, எல்லாச் சரக்குக் களுக்கும் பொதுவாக ஒன்று இருக்கவேண்டும். இப் பொதுக்காரணி ஏதெனில், எல்லாச் சரக்குக்களும் மனித உழைப்பின் விளைபொருட்களே என்பதுடன் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினதும் உற்பத்திக்குப் பயன்பட்ட மனித உழைப்புச் சக்தியின் அளவின் அடிப்படையிலேயே அவை பரிமாறப்படுகின்றன என்பதாகும். இவ்வாறு பரிமாற்ற பெறுமதி அல்லது, பெறுமனே, ஒரு சரக்கின் பெறுமதி (அதாவது மதிப்பு) அதன் உற்பத்திக்குப் பயன்பட்ட மனித உழைப்புச் சக்தியின் அளவுக்குச் சமமானது என்ற வரைவிலக்கணத்தை வந்தடைகிறோம்.

சில உதாரணங்களின் மூலம் இந்த வரைவிலக்கணத்தைச் சோதிப்போம். தொழிற்புரட்சிக்கு முன்னர், துணி கைத்தறியில் உற்பத் தியானது. பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் இந்த உற்பத்தியில் வேலை செய்தனர். கொதிநீராவி எஞ்சினின் கண்டுபிடிப்பையொட்டி நெசவு இயந்திரங்கள் பயன்படத் தொடங்கின. பல தொழிலாளர்களின் இடத்தை இயந்திரங்கள் பிடித்துக்கொண்டன. விளைவு? துணிகளின் விலை கீழிறங்கியது. வேறு வார்த்தைகளில், அவற்றின் பெறுமதி கீழிறங்கியது. ஏன்? ஏனெனில், இப்போது அவற்றின் உற்பத்திக்கு குறைவான அளவு மனித உழைப்பே பயன்பட்டது. இயந்திரங்களால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பண்டங்கள் கைகளாற் செய்யப்படுவனவற்றினும் மலிவாயிருப்பதற்கான காரணமும் இதுவே. இந்த விடயத்தை நிறுவ எத்தனையோ உதாரணங்களைக் காணலாம். மறுபுறம், மனித உழைப்பின் விளைவானதல்லாது, பெறுமதியுடைய எந்தவொரு பொருளையும் யாரும் நினைக்கவும் இயலாது. எவரும் தனது

சிந்தனையாற்றலையும் கற்பனையையும் முடிந்தளவுக்குப் பிழிந்தெடுத்தாலும் மனித உழைப்பின் விளைவானது அல்லாமல் பெறுமதியுடைய ஒரு பொருளுக்கு எந்த உதாரணத்தையும் தர இயலாது.

இன்னொரு உதாரணத்தை எடுப்போம். காட்டிலுள்ள கருவாலி மரத்துக்கு ஒரு பெறுமதியுமில்லை. அதை வெட்டி வீழ்த்த உழைப்புச்சக்தி பயன்பட்டதும், கீழே கிடக்கும் போதே அது பெறுமதியைப்பெற்று விடுகிறது. மேலும் உழைப்புச் சக்தியைப் பாவித்து அது மொறட்டுவ போன்ற தச்சர்களின் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டால் அதன் பெறுமதி மேலும் எழுகிறது. ஒரு தச்சரின் உழைப்புச் சக்தி மரத்துக்கு வழங்கப்பட்டு, மேசை, கதிரைகள் ஆக்கப்பட்டால் அவற்றின் பெறுமதி இன்னும் கூடுதலாகும்.

காட்டில் மரம் நின்ற நேரத்திலிருந்து அது மேசை கதிரைகளாக்கப்படும் வரை நடந்ததெல்லாம் அடுத்தடுத்த கட்டங்களில் மனித உழைப்பு வலு சேர்க்கப்பட்டது தான். அதன் பெறுமதி கூடுவதற்குக் காரணம் அது ஒன்றே. அதற்கு வேறெதுவுமே சேர்க்கப்படவில்லை.

ஆனாலும் இன்னொரு கேள்வி எழுகிறது. சப்பாத்துச் செய்வோர் இருவர் இருப்பதாகக் கொள்வோம். ஒருவர் திறமைசாலியும் வேகமாக வேலை செய்பவருமாவார். மற்றவரோ மந்தமாக வேலை செய்பவரும் குடிகாரருமாவார். ஒரு சோடி சப்பாத்தைச் செய்ய முதலாமவருக்கு நான்கு மணி நேரமெடுக்கும், இரண்டாமவருக்கு எட்டு மணிநேரமெடுக்கும். அப்படியானால் சோம்பேறித் தொழிலாளர் செய்கிற சப்பாத்துக்கள் திறமை சாலியானவர் செய்கிறவற்றைப்போல இரண்டு மடங்கு பெறுமதியானவையா? அப்படியிருக்க முடியாது. எனவே, எந்தச் சரக்கின் உற்பத்தியிலும் பயன்படும் உழைப்புச் சக்தியின் அளவு பற்றிப் பேசும்போது, சுமமா ஏதாவது உழைப்புச்சக்தியைப் பற்றியல்லாது சமூக அளவில் அவசியமான உழைப்புச் சக்தியையே நாம் கருதுகிறோம். அதாவது, குறிப்பிட்ட தருணத்திலும் அத் தருணத்தில் விஞ்ஞானத்தினதும் தொழில் நுட்பத்தினதும் விருத்தியின் அடிப்படையிலும் தேவையான உழைப்பைப் பற்றியே நாம் கருதுகிறோம்.

எனவே, நமது வரைவிலக்கணத்தைச் சிறிது மாற்ற வேண்டும். சரக்கின் பெறுமதி சமூக அடிப்படையில் அதன் உற்பத்திக்குத் தேவையான உழைப்புச் சக்தியின் அளவுக்குச் சமமானது. இதுவே பெறுமதி பற்றிய உழைப்புக் கொள்கை ஆகும்.

இதிலிருந்து நாம் கற்கும் பாடமேதெனில், உலகில் உள்ள பெறுமதி அனைத்தும் மனித உழைப்பால், மனித உழைப்பால் மட்டுமே, உண்டாகிறது என்பதோடு அதன் காரணமாக அதற்கே மீள வேண்டும்.

ஒரு விடயம் தெளிவாக்கப்படவேண்டியுள்ளது. அது பெறுமதிக்கும் விலைக்குமுள்ள வேறுபாடாகும். விலை என்பது, பண அடிப்படையில் பெறுமதியைக் குறிப்பதாகும். சரக்கொன்றன் விலையும் பெறுமதியும் ஒன்றே அல்ல. விலையானது, கிடைப்பும் தேவையும் பற்றிய விதியாற் பாதிக்கப்படுவது. கள்ளச் சந்தையில் பண்டங்களை வாங்கும் போது நாம் அதிக விலை கொடுப்பது பற்றி அறிவோம். அதனாற் பண்டங்களின் பெறுமதி கூடியதாகக் கருதமுடியாது. அவற்றின் கிடைப்பைவிடத் தேவை அதிகமாக உள்ளது என்பதே அதன் கருத்தாகும். இது போன்ற காரணத்தாலேயே பொன்னும் வெள்ளியும் போன்ற அரிய உலோகங் களின் பெறுமதி குறைவாயுள்ள போதும் அவற்றின் விலை உயர்வாக உள்ளது. எனவே பெறுமதியும் விலையும் ஒன்றாகா. முதலாளிய நிலைமை களின் கீழ் விலையானது பெறுமதிக்கு மேலுங் கீழுமாக அலையக் கூடும் என்பதுடன் அவற்றை வெகு அரிதாகவே சமன்படுத்தக் கூடும்.

இந்த அவதானிப்புடன், சரக்கொன்றின் உற்பத்திக்குத் தேவையான சமூக அடிப்படையிலான உழைப்புச் சக்தியின் அளவு சரக்கின் பெறுமதிக்குச் சமமென்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

மூலநிலை முதலாளியத் திரட்டுதல்

முதலாளியம் எழுச்சிபெற இரு முன்னிபந்தனைகள் நிறைவு செய்யப்படவேண்டும். ஒரு புத்தே போதுமான அளவு மூலதனத்திரட்சி வேண்டும். மறுபுறத்தே, போதுமான அளவு உழைப்புச் சக்தியின் திரட்சி அதாவது நிலப்பிரபுத்துவத்தளகளிலிருந்து சுதந்திரமும் எந்த உற்பத்திச் சாதனத்திற்கும் உரியவராக இல்லாதிருக்கும் சுதந்திரமுமாக, இரண்டு விதங்களிற் சுதந்திரமான பாட்டாளிகள் போதிய எண்ணிக் கையில் ஒன்று கூடுவது வேண்டும்.

இவ்விரு நிபந்தனைகளும் நிறைவான பின்னரே முதலாளியம் இயங்கத் தொடங்கலாம். இவ்விரு நிபந்தனைகளும் நிறைவாகக் கூடிய நிலவரம் எவ்வாறு ஏற்படுகிறது? இதை விளக்கிக்கொள்ள வரலாற்றிலிருந்து ஒரு உதாரணத்தை நாம் ஆராய வேண்டும். வரலாற்றில் முதன்முதலாக முதலாளியத்துக்குட் புகுந்த நாடான இங்கிலாந்தின் பொருளியல் வரலாற்றை இத்தேவைக்காகக் கவனிப்பில் கொள்வோம்.

மேலும் ஆராயப்புகுமுன், பணத்துக்கும் மூலதனத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை விளக்குவோம். ஒருவரிடம் பத்து ரூபாத்தாள் இருந்தால் அது பணம். அதைக்கொண்டு அவர் பொருட்களை வாங்கலாம். ஆனால் அவர் ரூபா ஒரு இலட்சமோ பத்து இலட்சமோ சேரும்வரை பத்து

ருபாக்களைத் திரட்டிக் கொண்டு போனாலுங்கூட அது பணமே. அதை அவர் ஒரு பெட்டியுள்ளோ அலுமாரியுள்ளோ பூட்டிவைத்தாலும் அது பணமே. அது தானாகவே பெருகாது. அது எப்போது மூலதனமாகிறது? அதைக் கொண்டு ஒரு தோட்டத்தையோ வேறேதாவது உற்பத்திச் சாதனத்தையோ வாங்கி, உற்பத்தி நடக்கும் போதே அது மூலதனமாகிறது. உற்பத்திச் செயல்முறைக்குப் பயன்படுகிற பணமே மூலதனமாகும். மூலதனம் ஒரு சமூகத்தொடர்பைக் குறிக்கிறது. உற்பத்தியின் போக்கில், மனித உழைப்புச்சக்தியிலிருந்து உபரிப் பெறுமதியை உருவாக்குவதன் மூலமே, மூலதனம் தன்னைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது.

மூலதனத்துக்கு மார்க்ஸ் வழங்கிய புகழ்பெற்ற வரைவிலக்கணம் இது: “மூலதனம் என்பது இறந்த உழைப்பு, அது இரத்தங் குடிக்கும் பிசாசு போல வாழும் உழைப்பை உறிஞ்சியே வாழ்கிறது, எவ்வளவு அதிக உழைப்பை அது உறுஞ்சுகிறதோ அவ்வளவு அதிகம் அது வாழ்கிறது.”

இங்கிலாந்தில் மூலநிலை முதலாளியத் திரட்டுதல் எப்படி நிகழ்ந்தது? அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த தொழிற்புரட்சியாலும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களாலுமே இங்கிலாந்தில் முதலாளியம் தொடங்கியதாகப் பள்ளிக்கூடப் பாடநூல்கள் சொல்கின்றன. இங்கிலாந்தில் தொழிற்புரட்சியும் முதலாளியத்தின் எழுச்சியும் சமகாலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பது மெய்யே. ஆயினும், அது விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களது விளைவா லானதல்ல. அத்தகைய கண்டுபிடிப்புக்கள் அதற்கு முந்திய நூற்றாண்டிலும் செய்யப்பட்டுள்ளன. எனினும் தொழில் முயற்சிகளில் அக் கண்டுபிடிப்புக்களைப் பாவிக்க இயலுமாக்கப் போதிய மூலதனத்திரட்சி ஏற்படாததால் எதுவுமே நிகழவில்லை. அது ஏற்பட்டதும் தொழிற்புரட்சி இயங்கத்தொடங்கியது. முதலாளியம் தோன்றியது.

இங்கிலாந்தில் மூலநிலைத் திரட்சி எவ்வாறு நடந்தது? பல வழிகள் இருந்தன. எனினும், அடிப்படையில், சூறையாடலாலும் வெளி வெளியான கொள்ளையடிப்பாலுமே அது நடந்தது. இதை நிறுவச் சில உதாரணங்கள் போதியன. (இந்தியச் சிற்றரசர்களை றொபேட் கிளைவ் இறுதியாக முறியடித்த) ப்ளேஸிச் சமர் தொழிற்புரட்சிக்கு முன்னர் நிகழ்ந்தமை தற்செயலானதல்ல. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி சார்பாக இந்தியாவைப் பிடித்ததன் முதலாவது கட்டத்தின் காலம் இதுவே. அன்றைய இந்தியச் சிற்றரசர்களும் நவாபுக்களும் பெருஞ் செல்வந்தர்களாவர். அவர்களிடம் பெரிய பொன், வெள்ளிக் குவியல்கள் இருந்தன. வங்கி முறை என எதுவும் அன்று இல்லாததால் இப் பொன்னும் வெள்ளியும் மண்ணுக்குள் புதைந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆங்கிலேய றொபேட் கிளைவும் வறன் ஹேஸ்ட்ரிங்ஸும் தமது

இராணுவ வெற்றிகளின் பின்னர் செய்தது ஏதெனில், இந்தப் பொன்னையும் வெள்ளியையும் அப்படியே முழுதாக இங்கிலாந்திற்கு அள்ளிச் சென்றது தான். பின்னைக் காலத்தில் நடந்த இந்திய மக்களதும் வளங்களதும் சுரண்டல் போலல்லாது இது நேரடியான கொள்ளையடிப்பாகும். இத்தகைய கொள்ளையடிப்பு அன்றிருந்த முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள ஆங்கிலேயரிடையே ஏற்படுத்திய மனக்கொதிப்பை, தனது காலத்தின் முக்கியமான தாராளவாதிகளுள் ஒருவரான எட்மண்ட் பேர்க் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தின் மக்கள் அவையில் 1788இல் குற்றச் சாட்டுக் குள்ளாக்கியதினின்று காணமுடியும். அதற்கு முன்னர், 1774இல் தற்கொலை செய்து கொண்ட றொபேட் கிளைவைக் கண்டித்து பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

மூலநிலைத்திரட்டலுக்கான இன்னொரு தோற்றுவாய் ஸ்பெயினின் பொன்னினதும் வெள்ளியினதும் சூறையாடலாகும். ஏறத்தாழ இதே கால அளவில், (அன்று ஒரு பெரிய பேரரசாக இருந்த) ஸ்பெயின் தனக்குடைமையாயிருந்த தென் அமெரிக்கப் பிரதேசங்களில் பொன்னும் வெள்ளியும் இருக்கக் கண்டறிந்தது. இப் பொன்னும் வெள்ளியும் ஸ்பானியர்கள் பிரம்மாண்டமான கலியொன்களில் (பெரிய கப்பல்) ஏற்றப்பட்டு அத்திலாந்திக் மாகடலைத் தாண்டிக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் நல்ல மாலுமிகளைக் கொண்ட ஒரு தேசத்தினரையும் சிறிய கப்பல்களையும் உடையோராயும் இருந்தனர். அவர்கள் அத்திலாந்திச் சமுத்திரத்தின் இக்கரைப்பகுதியில் ஸ்பானிய கலியொன் கட்டுக் காத்திருந்து அவற்றைச் சூறையாடிப் பொன்னையும் வெள்ளியையும் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். இதற்காகவே, ட்ரேக், ஹோக்கின்ஸ், ஃபுரோபிஷர் ஆகியோர் முதலாம் எலிசபெத் அரசியால் “சேர்” பட்டமளித்துக் கவுரவிக்கப்பட்டனர்.

எந்தவொரு முதலாளிய நாட்டினதும் பொருளியல் வரலாறு நேர்மையாக ஆராயப்படுமாயின், அந்நாட்டின் மூலநிலைத் திரட்டலின் தோற்றுவாய் நேரடியான கொள்ளையடிப்பும் சூறையாடலுமே என்று காணலாம். எந்த நாட்டின் முதலாளியம் தன் பிறப்பிலேயே மூலதனத்தை யுடையவரல்லர். எப்போதுமே அது பிறரைக் கொள்ளையடித்துத் திரட்டப்பட்டதேயாகும். சில சமயங்களில் அதன் தோற்றுவாயை அறிவது கடினம். இது ஒரு வகையில், கிறிஸ்துவத்தில் வரும் முதலாவது பாவச்செயலின் பிரச்சினை போன்றது.

முதலாளியம் முற்றாக விருத்திபெறாத நமது நாட்டை, இலங்கையை, எடுத்துக்கொள்வோம். இலங்கையின் முதலாவது முதலாளிய விருத்தி ஏற்பட்டது தோட்டங்களிலேயே. தோட்டங்களுக்கான தொடக்க மூலதனம் எங்கிருந்து வந்தது? பிரித்தானியத் தோட்டச்

சொந்தக்காரர்கள் இத்தோட்டங்களைத் தமது முதுகிலேற்றிக் கொண்டு வந்தார்களா? தோட்டங்களை வாங்கப் பணம் கொண்டு வந்தார்களா? இல்லை. அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

1856இன் கோயிற்காணிப் பதிவுச் சட்டத்தின் மூலமும் 1878இன் தானியவரி மூலமும் 1897இன் தரிசுநிலச் சட்டத்தின் மூலமுமே கண்டிய விவசாயிகளிடமிருந்து நிலம் பறிக்கப்பட்டது. எந்த நிலத்தினின்று கண்டிய விவசாயிகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனரோ, அந்த நிலங்கள் அற்பத் தொகைக்கு பிரித்தானிய தோட்டக்காரர்களுக்கு விற்கப்பட்டன. பெரும்பான்மையான தருணங்களில் ஏக்கருக்கு 50 சதம் என்றபடி விற்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இத் தோட்டங்களில் முதலிடுவதற்கு வேண்டிய பணம், சீனா போன்ற ஆசியாவின் பிற பகுதிகளைச் சுரண்டிக் காசு சேகரித்த பிரித்தானிய வங்கிகளால் அவர்கட்குக் கடனாக வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறே ஹொங்கொங்-ஷாங்ஹாய் வங்கி போன்ற வங்கிகளின் கிளைகள் இலங்கைக்கு வந்தன. அதன் பெயரே அது எங்கே பணம் சம்பாதித்தது என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு, இலங்கையின் தோட்டத் தொழிலின் தொடக்கத்தையும் வளர்ச்சியையும் இயலுமாக்கிய மூலநிலை முதலாளியத் திரட்டுதலின் தோற்றுவாய் கண்டிய விவசாயிகளது நிலத்தினது சூறையாடலும் சீனா போன்ற அரைக் கொலனியொன்றின் சுரண்டலுமேயாகின்றது. மூலநிலை முதலாளியத் திரட்டுதலின் தோற்றுவாய் எப்போதுமே கொள்ளையடிப்பும் சூறையாட லுமாகவே இருந்துள்ளது. இதை நினைவிலிருத்துவது முக்கியமானது. ஏனெனில், பறிக்கப்பட்ட சொத்துக்கு நட்பு வறுங்காமல்விடும் பிரச்சினை எழும்போது, சிலர் “இதை எப்படிச் செய்யலாம்? இச்சொத்து அவர்களது முதாதையர் வழியிற் பெறப்பட்டதல்லவா” என்று வெந்து கொதித்து அலறுவதைக் காணுகிறோம். எல்லாச் செல்வமும் எவ்வாறு திரட்டப் பட்டது என்ற கேள்வியை ஆழ்ந்து கவனித்தால், தொடக்கத்தில் எல்லாமே கொள்ளையடித்தும் சூறையாடியும் கிடைத்ததுதான் என்று காணுவோம்.

முதலாளிய எழுச்சிக்குத் தேவையான இரண்டாவது முன்நிபந்தனை, போதியளவு உழைப்புச் சக்தியின் ஒன்று திரட்டல் இருக்க வேண்டியதாகும். வரலாற்றில், இங்கிலாந்தில் இது எவ்வாறு நடந்தது? அன்று கம்பளிக்கு அதிக விலை கிடைத்த காரணத்தால் கோதுமைப் பயிரிடலிலிருந்து செம்மறியாட்டு வளர்ப்புக்கு மாறியதை ஒட்டியே முதலாளிய எழுச்சி நிகழ்ந்தது. கோதுமைச் செய்கைக்குப் பெருந் தொகையான விவசாயிகள் தேவைப்பட்ட அதேவேளை, ஆடு வளர்ப்பதற்கு ஒரு சிலரே தேவைப்பட்டனர். இதனால், தமது நிலத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட பெருந்தொகையான விவசாயிகள் புதிய தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கப்பட்டுவந்த நகரங்கட்குப் பெயர்ந்தனர். இவர்களே முதலாவது பாட்டாளிகளாயினர். அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட

“யூட்டோப்பியா” (Utopia) என்ற நூலில், “மனிதனை உண்ணும் செம்மறியாடுகள்” பற்றி சேர் தோமஸ் மோர் எழுதியிருந்தார். நிலப் பிரபுக்கள் விவசாயிகளைக் கட்டாயப்படுத்தி நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றியதைப் பற்றியே இவ்வாறு எழுதினார்.

இவ்வாறே பாட்டாளிவர்க்கம் தோன்றியது. நிலத்தை விட்டு விரட்டப்பட்டவர்கட்குத் தம் உழைப்புச்சக்தியை விட்டால் எதுவுமில்லை. அதேவேளை, அவர்கள் நிலமானியச் சமுதாயத்தளைகளினின்று விடுதலை பெற்றிருந்தனர்.

இலங்கையின் தோட்டத்தொழில் தொடர்பாகவும் இவ்வாறான ஒரு நிகழ்வை நாம் காணலாம். அப்போது இலங்கையையும் இந்தியாவையும் ஆண்ட பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகள், கெட்டொழிந்து தமது நிலத்தை இழந்த விவசாயிகளைத் தென்னிந்தியாவினின்று கொண்டு வந்து தோட்டங்களில் வேலைக்கு அமர்த்தினார்கள். வருடம் முழுவதும் வேலைவாங்க வசதியானவர்கள் என்பதால் இலங்கைக்குள் குடிவந்த இந்தத் தொழிலாளரை அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

இவ்வாறு முதலாளியம் வளர மேற்கூறிய இரண்டு முன்நிபந்தனைகளும், அதாவது, ஒரு முனையில் போதியளவு மூலதனத் திரட்சியும் மறுமுனையில் போதியளவு உழைப்பை ஒன்று திரட்டுதலும், நிறைவாகி யிருக்கவேண்டும்.

உயிர்ப் பெறுமதிக் கொள்கை அல்லது முதலாளிகள் இலாபம் பெறும் வீதம்

சரக்கு உற்பத்தி அல்லது சந்தையில் விற்பதற்கான உற்பத்தியே ஆதிக்கஞ்செலுத்தும் உற்பத்தி முறையாவது முதலாளியத்தின் முதலாவது குணாசம் என ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டியிருந்தோம். முதலாளியத்தை அடையாளப் படுத்தும் இரண்டாவது குணவியல்பு ஏதெனின் வரலாற்றில் முதல் முறையாக உழைப்புச் சக்தி ஒரு சரக்காகிறது.

இது எவ்வாறு நடக்கிறது என்று பார்ப்போம். தன் நிலத்திலிருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயி பாட்டாளியாக மாற்றப்படுவது பற்றி ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. அவனுக்கு, இப்போது தன் உழைப்புச் சக்தியை விட்டால், தனதென்று சொல்ல நிலமோ உற்பத்திச் சாதனமோ அவனிடம் இல்லை. எனவே, தான் வாழ்வதற்குத் தன் உழைப்புச் சக்தியை விற்பதைவிட அவனுக்கு வேறு வழியில்லை.

தொழிலாளியின் உழைப்புச் சக்தியை முதலாளி வாங்கும்போது என்ன நடக்கிறதென்று மார்க்ஸ் ஆராய்ந்தார். இப்போது முதலாளியிடம்

தொழிலாளி விற்கும் அவனது உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதி என்ன? சற்று முன் நாம் படித்த பெறுமதி பற்றிய உழைப்புக் கொள்கையின் அடிப்படையில், உழைப்புச் சக்தி எனப்படும் சரக்கின் பெறுமதி, இந்த மனித உழைப்புச் சக்தியின் உற்பத்திக்குப் பயன்பட்ட, சமூக அடிப்படையில் அவசியமான, மனித உழைப்புச் சக்திக்குச் சமனானது. அதாவது, அத் தொழிலாளி உண்ணவும், உடுக்கவும், உயிர்வாழவும் ஒரு குடும்பத்தைப் பேணவும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவுக்குத் தனது உழைப்பு ஆற்றலைப் பாதுகாத்து வைக்கவும் ஆகும் செலவுக்குச் சமனானது.

இதைக் கணிப்பதற்கு நாம் ஒரு தொழிலாளி ஒரு நாள் மட்டும் வேலை செய்யத்தேவையானவற்றை மட்டும் கவனிப்பிலெடுக்க முடியாது. அவன் மறுநாளும் அதன்பின்வரும் நாட்களிலும் தொடர்ந்து வேலை செய்யக்கூடுமாயிருக்கவேண்டும். எதிர்கால முதலாளிகட்காக ஒரு எதிர் காலத் தொழிலாளர் பரம்பரையை வளர்த்துத்தர அவனுக்கு இயலுமாயிருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் அவனுக்கு ஒரு குடும்பத்தைப் பேண இயலுமாயிருக்க வேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் செய்ய ஒரு தொழிலாளிக்கு எவ்வளவு தேவை? பல வேறு ஊதிய ஆணையங்கள் முன் தமது கருத்துப் பதிவுகளைச் சமர்ப்பித்த தொழிற்சங்கவாதிகட்குத், தமது வேண்டு கோள்களின் அடிப்படை இதுவே என விளங்கும்.

எனவே, தொழிலாளி தனக்கு வேலை தருவவனுக்காக ஒழுங்காக வேலைசெய்ய அவனுக்கு இயலுமாகும் நிலைமைகளில் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் பேணுவதற்கு அவனுக்கு என்ன தேவையோ, அது அவனது உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதிக்குச் சமனானதாகும். இந்த அடிப்படையிலேயே ஒரு முதலாளி தனது தொழிலாளரின் ஊதியத்தைக் கணிக்கிறான். ஒரு தொழிலாளியின் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதியைக் காசாகக் குறிப்பிடுவதே ஒரு தொழிலாளியின் ஊதியமாகும். எப்படியும், உழைப்புச் சக்தியைப் பாதிக்கும் கிடைப்பும் தேவையும் பற்றிய விதியால் இது பாதிக்கப்படும். முதலாளியம் வேலையற்ற தொழிலாளர் படையொன்றை ஒதுக்காக வைத்திருப்பதால், பொதுவாகத் தேவையைவிடக் கிடைப்பு கூடுதலாகவேயிருக்கும். இதன் மூலம் உழைப்புச் சக்தியின் விலையை அதன் அடிமட்டம்வரை கீழிறக்க முதலாளிக்கு இயலுமாகிறது. மாற்று வழியென அதிகம் இல்லாததால் தொழிலாளி இதை ஏற்கவேண்டிநேருகிறது. பின்னர், தொழிற் சங்கங்களில் தனது சக்தொழிலாளர்களுடன் இணைந்து தமது உழைப்புச்சக்தியைக் கூட்டாகத் தரமுற்படாத மிரட்டுவதன் மூலம், தொழிலாளி தனது உழைப்புச் சக்திக்குக் கூடிய விலையைப் பெற முயல்கிறான்.

ஆயினும், இப்போது, தொழிலாளியின் உழைப்புச்சக்தியை விலைக்கு வாங்கியபின் முதலாளி என்ன செய்கிறானென்று பார்ப்போம்.

அவன் அதைத் தான் விரும்பியபடி நாளுக்கு எட்டு மணி நேரத்துக்குப் பயன்படுத்தலாம். முதலாளி தொழிலாளியை வேலை செய்யப் பண்ணுகிறான்.

இவ்வாறு முதலாளியால் வேலை செய்யும்படி செய்யப்பட்ட தொழிலாளி உற்பத்தி செய்வதன் பெறுமதி என்ன? அது அவனது உழைப்புச் சக்திக்கு முதலாளி தொழிலாளிக்குத் தருவதாக வாக்களித்த ஊதியத்துக்குச் சமமானதா? ஓராயிரம் முறை, “இல்லை”! குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்துக்குள் தனது உழைப்புச்சக்தி கொண்டு ஒரு தொழிலாளி உற்பத்தி செய்ததன் பெறுமதிக்கும் தொழிலாளியின் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதிக்கும் ஒரு உறவுமில்லை. பின்னையது எண்ணிலடங்காதளவு பெரியது. உதாரணமாக, ஒரு தேயிலைக் கொழுந்து கிள்ளும் தொழிலாளி கொண்டு வரும் கொழுந்தின் பெறுமதி அவளது உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளைய பெறுமதியை விட, அவளது நாளாந்த ஊதியத்தைவிட, எவ்வளவோ அதிகமானது.

உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதிக்கும் உழைப்புச் சக்தி உருவாக்கிய பெறுமதிக்குமிடையிலான வேறுபாட்டின் அளவை மார்க்ஸ் உபரிப் பெறுமதி என்று வருணித்தார். இதுவே இலாபம் அனைத்தினதும் ஊற்றுக்கண் – முதலாளியச் சுரண்டலின் இரகசியம். மார்க்ஸ் விளக்கியது போன்று, ஒரு தொழிலாளி உற்பத்தியில் ஈடுபடும்போது, பகுதி நேரத்துக்குத் தனக்காக உழைக்கிறான் அதாவது தான் பெறும் ஊதியத்துக்காக உழைக்கிறான். மிகுதி நேரத்தில் தனக்கு வேலை தருகிறவனுக்காக உழைக்கிறான். அதாவது வேலை தருவவனுக்கு உபரிப் பெறுமதியை உருவாக்க உழைக்கிறான்.

ஒரு தொழிலாளி தனக்காக உழைத்த நேரத்தில், அதாவது தன் ஊதியத்துக்காக உழைத்த நேரத்தில், தந்த உழைப்பை மார்க்ஸ் அவசியமான உழைப்பு என்கிறார்; முதலாளிக்காக உழைத்த நேரத்தில், அதாவது உபரிப் பெறுமதியை உண்டாக்க உழைத்த நேரத்தில், தந்த உழைப்பை உபரி உழைப்பு என்கிறார். அவசியமான உழைப்பால் உருவாக்கப்பட்ட பெறுமதி அவசியமான பெறுமதி எனவும், மறுபுறம், உபரி உழைப்பால் உருவாக்கப்பட்ட பெறுமதி உபரிப்பெறுமதி எனவும் மார்க்ஸால் விவரிக்கப்படுகின்றன. இதன் மூலம் முதலாளிகள் ஈட்டும் இலாபம் அனைத்துக்கும் தோற்றுவாய் உபரிப் பெறுமானமே எனக் காணலாம்.

இதை ஒரு உதாரணம் கொண்டு விளக்குவோம். தேயிலைக் கொழுந்து கிள்ளும் தொழிலாளி 2.25 கிலோகிராம் தேயிலையை உற்பத்தி செய்யத் தேவையான கொழுந்தை ஒரு நாளிற் கொண்டு வருவதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1983இன் நடுப்பகுதியில் ஒரு கிலோகிராம்

இலங்கைத் தேயிலையின் விலை ரூபா 40/= . இதன்படி கொழுந்து கிள்ளும் தொழிலாளியால் உருவாக்கப்பட்ட பெறுமதி ரூபா 90/=க்குச் சமமாகும்.

ஆனால் கொழுந்து கிள்ளும் தொழிலாளி தனது உழைப்புக்காக நாளாந்தம் பெறுமதியாகப் பெற்றது (அவளது ஊதியம்) எவ்வளவு? அப்போது அவளது நாளாந்த ஊதியம் ரூபா 14/53. வேறு வார்த்தைகளில், ஒரு தொழிலாளி ஒரு நாளில் உருவாக்கிய பெறுமதியில் அவள் தனது ஊதியமாக மீள்ப் பெறுவது, அதாவது அவளது உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதி, ரூபா 14/53 மட்டுமே. தொழில் தருகிறவன் ரூபா. 75/47ஐ ஒவ்வொரு தொழிலாளியிடமிருந்தும் ஒவ்வொரு நாளும் இலாபமாகப் பெறுகின்றான். தேயிலைக் கன்றுகளைப் பராமரிப்பதில் உள்ள செலவுகள், வடிகாலமைத்தல், கவ்வாத்து வெட்டல், நிருவாகம் என்பன போன்று, எல்லாவற்றுக்கும் செலவாக ஒரு பகுதியை ஒதுக்கினாலும், இது ஒரு பிரமாண்டமான இலாபத்தைக் குறிக்கும். இது உபரிப் பெறுமதி. ஊதியம் பெறாத உழைப்பின் பெறுமதி – முதலாளி வர்க்கத்தின் இலாபம் அனைத் திலும் ஊற்றுக்கண் – முதலாளியச் சுரண்டலின் இரகசியம்.

இதையே மார்க்ஸின் உபரிப்பெறுமதிக் கொள்கை என்பர். இது மார்க்ஸியப் பொருளியலின் ஆதாரக்கல் என லெனினால் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. முதலாளியத்துக்கு முன்னர், அவசியமான உழைப்புக்கும் உபரி உழைப்புக்குமிடையில் வேறுபடுத்துவது இயலுமாக இருந்தது. நிலமானிச் சமூகத்தின் பண்ணையாள் தன் நிலத்தில் உழைக்கும் போது அவசியமான உழைப்பில் ஈடுபடுகிறான். நிலப்பிரபுவின் நிலத்தில் உழைக்கும் போது உபரி உழைப்பில் ஈடுபடுவதுடன் உபரிப் பெறுமதியையும் உண்டாக்குகிறான். முதலாளியத்தின் கீழோ இந்த எளிதான பிரிவினை இல்லாதொழிந்தது. எட்டு மணிநேர உழைப்புக்குச் சம்பளம் தருவதாகப் பாசாங்கு செய்வதன் மூலம் முதலாளி பிரச்சினையைக் குழப்பி விடுகிறான். எனவே, அவசியமான உழைப்புக்கும் உபரி உழைப்பிடையே வேறுபாட்டைக் காட்டி முதலாளியச் சுரண்டலை அம்பலமாக்கியது மார்க்ஸின் பாரிய பங்களிப்பாயிற்று.

நாளாந்த வேலை நேரத்தைக் குறைப்பது தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வரலாற்றில் பெரும் முக்கியத்தைப்பெற்றது ஏன் என்பதை மேற்கண்டவற்றினின்றே எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஒரு வேலை நாளின் ஒரு பகுதி நேரத்திற்குத் தொழிலாளி தனக்காகவும் மிகுதி நேரத்துக்கு முதலாளிக்காகவும் உழைக்கிறான் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வோமாயின், வேலை நேரத்தைக் குறைப்பது தொழிலாளிக்கு நன்மை என்றாகிறது. அதே வேளை, வேலை நேரத்தைக் கூட்டுவதோ கூடிய கண்காணிப்பின் மூலம் அல்லது இயந்திரமயமாக்கல் மூலம்

ஒரே அளவு வேலைநேரத்தில் மேலும் அதிக உழைப்பைப் பெறுவதோ முதலாளிக்கு நன்மை என்றாகிறது.

உதாரணத்துக்கு நான்கு மணிநேர அவசிய உழைப்பையும் நான்குமணி நேர உபரி உழைப்பையும் கொண்ட ஒரு எட்டு மணிநேர வேலை நாளை எடுத்துக் கொள்வோம். தனது இலாபத்தைக் கூட்ட வேண்டுமாயின், முதலாளி வேலை நேரத்தைக் கூட்ட வேண்டும் அல்லது மேலும் திறமான மேற்பார்வை மூலமோ இயந்திரமயமாக்கல் மூலமோ உற்பத்தி வீதத்தை (ஒரு மணி நேரத்திற்கு கிடைக்கும் உற்பத்தியைக்) கூட்டவேண்டும்.

வேலை நேரத்தை எட்டிலிருந்து பத்து மணி நேரமாகக் கூட்டினால், தேவையான உழைப்பு தொடர்ந்தும் 4 மணித்தியாலங்களையே கொண்டிருக்கும். உபரி உழைப்போ 6 மணித்தியாலங்களுக்கானதாக உயருகிறது. இதனால் மேலும் இரண்டு மணித்தியாலப் பெறுமதி கொண்ட உபரி உழைப்புக் கிடைக்கிறது. மாறாக, அதே அளவு வேலை நேரத்தில் மேலும் திறமையான கண்காணிப்பையோ இயந்திரமயமாக்கலையோ முதலாளி பயன்படுத்தலாம். இதன் விளைவாக அவசியமான உழைப்புக்குரிய நேரம் பழைய 4 மணித்தியாலங்களிலிருந்து 3 மணித்தியாலங்களாகக் குறையுமானால், உபரி உழைப்புக்குரிய நேரம் 4 மணித்தியாலங்களுக்குப் பதிலாக 5 மணித்தியாலங்களாக உயரும். இரண்டு விதமாகவும் முதலாளிக்குத் தன் இலாபத்தைக் கூட்டமுடிகிறது.

இதனாலேயே நியாயமான ஒருநாள் வேலைக்கு நியாயமான ஒரு நாட் கூலி என்ற பேச்சு அர்த்தமற்றதாகிறது. அப்படி எதுவுமே கிடையாது. உழைப்பில் ஈடுபட்டுள்ள போது ஒரு தொழிலாளி வழங்கும் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதியும் அவனது வேலை நேரத்தில் உருவாகும் உற்பத்தியின் பெறுமதியும் ஒன்றுக்கொன்று உறவோ தொடர்போ அற்ற இரு வேறு விடயங்கள். இது தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளப்படாவிடின், முதலாளியச் சுரண்டலின் இரகசியத்தை விளங்கி கொள்ள முடியாது.

உழைப்பில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளி தனது வேலை நேரத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு பெறுமதியை உற்பத்தி செய்கிறான். அதில் ஒரு பகுதி சம்பள வடிவில் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. மிகுதி இலாபமாக முதலாளிக்குப் போகிறது.

எனவே, எவ்வளவு பகுதி தொழிலாளிக்குப் போக வேண்டும், எவ்வளவு பகுதி முதலாளிக்குப் போக வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இரு தரப்பினரும் தொழிலாளி உருவாக்கிய பெறுமதியிற கூடுதலான பங்குக்கு உரிமை கோருகின்றனர். முதலாளிய முறையின்

கீழ்த் தொழிலாளர்கட்கும் முதலாளிகட்குமிடையே தளராது தொடரும் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களின் அடிப்படையாக இது அமைகிறது. ஒவ்வொருவரதும் பேரம் பேசும் வலிமையைப் பொறுத்து, இது ஒருபோது தொழிலாளர்களும் இன்னொருபோது முதலாளிகளும் வெல்கிற ஒரு ஊசலாட்டமான போராட்டமாகிறது.

ஆயினும், போராட்டம் முதலாளியப் பொருளாதாரச் சட்டவரம்பின் நான்கு மூலைகட்கும் வரையறுக்கப்பட்டால், அது முடிவின்றித் தொடர்வதோடு மட்டுமன்றி, இருக்கிற அமைப்பைத் தொடரவும் உதவக்கூடும். எனவேதான், மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டியது போன்று, தொழிலாளி வர்க்கம், மூலதனத்தின் ஓயாத அத்துமீறல்களினின்று இடையறாது எழும் தவிர்க்கவியலாத கெரில்லாப் போராட்டங்களில், அதாவது தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களில், தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னை முற்றாக அமிழ்த்திக் கொள்ளாமல், இப்போராட்டங்கள் மூலம் தொழிலாளர்கட்கு அரசியற்கல்வியூட்டி ஊதிய முறையையே ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான போராட்டமாக, அதாவது சோஷலிசத்துக்கான போராட்டமாக, பொருளாதாரப் போராட்டத்தை ஒரு அரசியற் போராட்டமாக மாற்ற வேண்டும்.

தொழிலாளிகளால் உருவாக்கப்பட்ட உபரிப்பெறுமதியை முதலாளி தனதாக்கிக்கொள்ள இயலுமாக்குவது எது? உற்பத்திச் சாதனங்கள் அவனுடையன என்பது தவிரவேறெதுவுமல்ல. இதனாலேயே, தொழிலாளர்களுடைய உழைப்பில் மேலும் அதிகமான பங்கைத் தொழிலாளர்கட்காகக் கோரும் தொழிற்சங்கப் போராட்டம் (முதலாளிய வரம்பிற்குள் சலுகைகட்கான போராட்டம்) ஏதாவது ஒரு கட்டத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்களை முதலாளிகளின் கையிலிருந்து பறிப்பதற்கான அரசியற் போராட்டமாக (சோஷலிசத்துக்கான போராட்டமாக) மாறியாக வேண்டும். சோஷலிஸப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் கீழ் மட்டுமே தொழிலாளர் உருவாக்கிய முழுப்பெறுமதியும் சோம்பேறி முதலாளியால் விழுங்கப் படாமல் ஏதோ ஒரு வடிவில் தொழிலாளர்கட்கு மீளும்.

பொருளியல் நெருக்கடியின் காரணம்

முதலாளிய உற்பத்தி தொடங்கியவுடன் என்ன நடக்கிறது என்று கவனிப்போம். எளிய உதாரணமாக ஒரு நெசவாலையை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். ஆலை முதலாளி முதலில் காணியை வாங்கி அதில் தனது இயந்திரங்களை நிறுவுகிறான். பின்பு மூலப்பொருட்களை (இவ்விடத்துப் பிரதானமாகப் பஞ்சு) வாங்குகிறான். இறுதியாக உழைப்புச் சக்தியைக் கூலிக்கு அமர்த்துகிறான். இச் செயல்முறையின் இறுதி விளைபொருட்கள் துணிவகைகள். இத் துணிவகைகள் சந்தையில் விற்கப்படுகின்றன. அதன்மூலம் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு

சரித்திரக் காலகட்டம் ஒரு கணிசமான நீண்டகாலமாகும். இந்த முழுக் காலகட்டத்தில் வர்க்கங்களும், வர்க்க முரண்பாடுகளும் இருக்கும். ஆகவே பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் இருப்பது மட்டுமல்லாமல் பலப்படுத்தப்படவும் வேண்டும். சோசலிச அரசாங்கம் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு எதிரிகளுக் கெதிராகத் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் தேவைப்படும் இக்காலகட்டத்தில், வர்க்கப் போராட்டங்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரச் சூழலில் இடம்பெறும்.

சீனாவின் மகத்தான பாட்டாளி வர்க்கக் கலாசாரப்புரட்சி ஒன்றுதான் இதற்கு ஒரேயொரு உதாரணமாகும். தோழர் மாஓசேதுங் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, தலைமை தாங்கப்பட்ட இந்தப் புரட்சிமூலம் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரச் சூழ்நிலைகளில் எவ்வாறு வர்க்கப்போராட்டங்களை நடத்தி தலைமை தாங்குவது எனக் கண்டோம். கலாசாரப் புரட்சி சீனாவில் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தைப் பாதுகாத்துப்பலப்படுத்தி, சோவியத் யூனியனில் இடம்பெற்றதுபோல் சீனாவில் முதலாளித்துவம் மீண்டும் புகுத்தப்படுவதைத் தடுத்து, அதை உலகப் புரட்சியின் தளமாக்கியது. இது சீனாவை சோசலிசப் பாதையில் மேலும் ஒரு அடி முன்தள்ளியது. வர்க்கங்கள் அற்ற கம்யூனிச சமுதாயத்தை அடையுமுன் நாம் இதுபோன்ற பல புரட்சிகளைக் காண்போம். அப்போதுதான் அரசு உதிர்ந்து போவதை எதிர்பார்க்கலாம். நாம் மீண்டும் அதே இடத்துக்கு திரும்புவோம். ஆனால், இது சுற்று வளர்ச்சியின் மிக உன்னதமான உயர்ந்த கட்டமாக அமையும்.

நமக்குத் தெரிந்த அரசானது ஒரு குறிப்பிட்ட சரித்திரச் சூழலில் தோன்றி அந்தச் சூழல் அற்றதும் மறைந்துவிடுகிறது. அரசென்பது எப்பொழுதும் இருந்ததுமல்ல. அல்லாமல் முடிவில்லாததுமல்ல. சரித்திரத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் ஒரு வர்க்கத்தைப் பிறிதொரு வர்க்கம் அடக்கியாவதற்காகத் தோன்றிப் பின்னர் தேவையற்றதும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே, அரசென்பது ஒரு வர்க்கத்தைப் பிறிதொரு வர்க்கம் அடக்குவதற்கான கருவியாகுமென்று குறிப்பிட்டால் அது சரியானதே. அவ்வாறான ஒரு அரசு இயந்திரம் இல்லாமல், இக்காவல் நாய்களின் கரங்களில் துப்பாக்கிகள் இல்லாமல், எந்த ஒரு சுரண்டும் வர்க்கமாவது சுரண்டப்படும் மக்களைத் தொடர்ந்தும் சுரண்டமுடியாது.

அதனால்தான் சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களின் விடுதலைக்கான ஒரேயொரு மார்க்கம் சுரண்டும் வர்க்கங்களின் ஒடுக்குமுறை அரசு இயந்திரத்தை நொருக்கிவிட்டு அதனிடத்தில் தொழிலாள வர்க்கத்தினதும் அதன் நேச அணிகளினதும் அரசு இயந்திரமான, மார்க்ஸின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தினால் நிரப்பப்படுவது ஒன்றேயாகும், அரசுபற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாடு இதுவாகும். இதை ஏற்றுக்கொள்பவர் மார்க்சிய - லெனினியப் புரட்சிவாதிகளாவர். இதை நிராகரிப்பவர்கள் நவீன திரிபுவாதிகளும் சீர்திருத்தவாதிகளும் மற்றும்

ஒருவருமே இல்லையெனக் கூறலாம். ஆனால், நாம் பாட்டாளி வர்க்க அரசியல் அதிகாரம் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகார உருவத்தில் முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரத்தின் இடத்திற்கு வரவேண்டும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

லெனின் குறிப்பிட்டதுபோல, வெற்றியடைந்த சகல புரட்சிகளும் சர்வாதிகாரத்தால் பின் தொடரப்பட்டன. ஏனெனில் தோற்கடிக்கப்பட்ட வர்க்கம் தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டதும் இல்லை, அல்லாது இசைந்து போனதும் இல்லை. அது எப்பொழுதும் அதிகாரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்காகச் சதி செய்தும், சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும் இருக்கும். இம்மாதிரியான சகல முயற்சிகளும் உருக்குப் போன்ற சர்வாதிகாரத்தினால் மட்டுமே அடக்கப்படமுடியும். அதனால் தான் ஒரு தொழிலாளி வர்க்கமும் அதன் நேசஅணிகளும் முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்தை அழித்ததும் அதைத் தொடர்ந்து பாட்டாளி வர்க்க அரசியல் அதிகாரத்தை நிறுவுவதன் மூலம் தோற்கடிக்கப்பட்ட வர்க்கங்களினால் தூக்கியெறியப்படாமல் இருக்கவும், புரட்சியைப் பாதுகாக்கவும் முடியும். இதைச்செய்யத் தவறினால் புரட்சியின் வெற்றி குந்தகமடையும்.

1848இல் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை எழுதியபோது, மார்க்ஸும் ஏங்கெல்ஸும் கூட முதலாளிய அரசியல் அதிகாரத்தின் இடத்தை எவ்வாறு நிரப்புவது என்பதில் ஓர் இறுதி முடிவை எடுக்க முடியா திருந்தனர். 1871இல் பாரிஸ் கம்யூன் தோல்வியடைந்து இரண்டு நாட்களுக்குள் எழுதப்பட்ட 'பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்' என்ற தலைப்பையுடைய தனது பிரசித்தி பெற்ற நூலில் இதனை ஆராய்ந்த அனுபவங்களைக் கொண்டே, மார்க்ஸால் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரக்கூடியதாயிருந்தது. மார்க்ஸ் இறப்பதற்கு முன், இறுதிக்கூட்டு முன்னுரையாக கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கைக்கு செய்யப்பட்ட இந்த ஒரேயொரு திருத்தத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

வேறு ஒரு கேள்வியெழுகின்றது. அரசு எந்தக் காலத்திலும் இருந்து வருமா? வர்க்கங்களும், வர்க்கமுரண்பாடுகளும் தோன்றியதன் விளைவாக அரசு தோன்றியதுபோல வர்க்கங்களையும் வர்க்க முரண்பாடுகளையும் அழிப்பதோடு உருவாகும் வர்க்கங்களற்ற சமுதாயத்தில் அரசு இறுதியில் “உதிர்ந்து” விடும் என ஏங்கெல்ஸ் பதில் கூறுகிறார். அதாவது ஒடுக்குமுறை என்ற செயல் தேவையற்றது ஆகிவிடும்போது, அது இல்லாமல் போய்விடும்.

இது மிகவும் சரியானதே. ஆனால், ஒரு வர்க்கபேதமற்ற சமுதாயத்தின் சூழலில் மட்டுமே அரசு “உதிர்ந்து” விடும். அதற்கு முன்பு அல்ல. ஆனால் வர்க்கங்களும், வர்க்க முரண்பாடுகளும் சோசலிசப் புரட்சி நடைபெற்றவுடன் மறைந்து விடுவதில்லையென்று தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டுள்ளார். முதலாளித்துவத்திலிருந்து கம்யூனிசத்திற்கான மாற்றத்தின்

பகுதியையாவது உபயோகிக்கும் முயற்சி நடைபெறவில்லை. ஜேர்மன் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கெதிராகப் போராடி நகரத்தைக் காப்பாற்றுமாறு லெனின்கிராட் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து தொழிலாளர் களுக்கு லெனின் அறைகூவல் விடுத்து துப்பாக்கிகளை அவர்களுக்கு வழங்கியதன் மூலமே சோவியத் செஞ்சேனை உருவாகியது. அவர்கள் பழைய நீதி பரிபாலனைத்தைத் தொடர்ந்தும் வைத்திருப்பதையோ நீதி பரிபாலனத்தின் சுதந்திரத்தையோ பற்றி அதிகம் புலம்பிக் கொண்டிருக்கவில்லை. சோஷலிச சட்டத்தைப் பரிபாலிக்கப் புதிய நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

சீனாவைப் பொறுத்தமட்டில் விடயம் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி தெளிவாகவுள்ளது. சீனாவை முழுமையாக விடுதலை செய்யுமுன்னர் சீனக்கம்யூனிஸ்டுகள் சீனப்புரட்சியின் தொடர்பில் என இன்று அழைக்கப்படும் யெனானில் 13 வருடங்கள் தோழர் மா ஓசேதுங் தலைமையில் இருந்தனர். புதிதாக விடுதலை செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களின் பரிபாலனைத்தை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு மக்கள் விடுதலைச்சேனையின் பின்னால் செல்வதற்காக ஒரு புதிய பாட்டாளி வர்க்க பரிபாலன அமைப்பை இங்கே பயிற்றுவித்துக் கட்டி அமைத்தனர். இது ஒரு முழுமையான புதிய பரிபாலன அமைப்பு. அது பழைய அமைப்புடன் எதுவித தொடர்பையோ, உறவையோ வைத்துக் கொள்ளாதது மட்டுமல்ல, பழைய ஒடுக்குமுறை அரசாங்க இயந்திரத்தை அடித்து நொருக்குவது என்ற அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது.

இது நடைபெறாத பட்சத்தில், 1919இன் ஆரம்பத்தில் ஜேர்மனியப் புரட்சியைப்போல, புரட்சியை எதிர்ப்புரட்சி சுலபமாக அடக்கிவிடும். அதனால் தான் சமசமாஜக்கட்சி, கெனமன் திரிபுவாத கும்பல்களின் போலி மார்க்சிஸ்டுகள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் உரு அமைத்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிடம் கைமாற்றப்பட்டுத் தற்போது ஐக்கிய முன்னணி அரசினால் வாரிசாகப் பெறப்பட்ட முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரத்தின் உதவியுடன் சோசலிசத்தை கட்டி எழுப்புவோமெனப் பிரகடனம் செய்தது அவர்களின் முதல்தர பிதற்றலைக் குறிக்கின்றது.

புரட்சியின் வெற்றிக்கு முதலாளிய ஒடுக்குமுறை அரசு இயந்திரம் அடித்து நொருக்கப்படுவது எவ்வளவு அவசியமோ, அதே போல, புதிய பாட்டாளி வர்க்க அரசதிகாரம் நிலைத்து நிற்பதற்கு பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் அவசியமாகும். லெனின் காலத்தில் அராஜகவாதிகள் எனப்பட்ட ஒரு பகுதியினர் முதலாளிய ஒடுக்குமுறை அரசு அதிகாரத்தை புரட்சிமூலம் நிர்மூலமாக்கியபின் ஒரு பாட்டாளி வர்க்க அரசதிகாரம் வேண்டியதில்லை எனக் கூறினர். இந்தக் கோட்பாட்டின் பிரயோசனமற்ற தன்மையை லெனின் தனது பிரசித்தி பெற்ற “அரசும் புரட்சியும்” என்ற நூலின் ஒரு பகுதியில் விமர்சித்திருக்கிறார். சந்தேகத்திற்கு உரிய வகையில் இந்தக் கோட்பாட்டை ஆதரிப்பவர்கள் கிட்டத்தட்ட

பாதுகாக்கின்ற முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரத்தில் எந்தவித அடிப்படை மாற்றமெதையும் கொண்டுவர வில்லை.

அதனால்தான் ஒவ்வொரு புரட்சியாளனும் இப்போதுள்ள ஏகாதிபத்திய - நிலமானிய - பெருமுதலாளியப் பொருளாதாரக் கட்டுக்கோப்பை நொருக்காமலும், அத்துடன் அதன் காவல்நாயாக விளங்கும் ஒடுக்குமுறை அரசாங்க இயந்திரத்தைப் பலாக்காரத்தினால் உடைக்காமலும், முதலாளிய பாராளுமன்ற ஜனநாயக நாடகத்தின் மூலம் பதவிக்கு வரும் எந்த அரசாங்கமும் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்க மாட்டாது என்ற உண்மையை கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

அதனால்தான் ஏகாதிபத்தியம் முழு அழிவை நோக்கிச் செல்லும் சகாப்தத்தில், சோசலிசம் பரந்தரீதியில் உலகில் வெற்றி பெறும்போது, தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டதுபோல, உலகின் பிரதான போக்கு புரட்சிதான். அத்துடன், விசேடமாக, புரட்சிப்புயல் ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளைத் தாக்குகின்றபோது, வங்கலோட்டுத் தனமான பாராளுமன்றப் பாதையை நிராகரித்து, மாஓ சேதுங் சிந்தனையால் ஒளியூட்டப்பட்ட புரட்சிப்பாதையை ஏற்றுக்கொள்வது உண்மையான புரட்சியாளன் ஒவ்வொருவனதும் திட்டவட்டமான முன்தேவையாகும்.

தொழிலாளி வர்க்கமும் அதன் நேச அணிகளும் தற்போதுள்ள முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரத்தை உள்ளவாறே எடுத்துத் தமது நலன்களுக்காக உபயோகிப்பது சாத்தியமில்லை. அரச இயந்திரம் முதலாளியத்தின் நலன்களைப் பாதுகாக்கக்கூடப்பட்டது. அதைத் தொழிலாள வர்க்க நலன்களைப் பாதுகாக்கப் பாவிக்க இயலாது. அதனால்தான் மார்க்ஸ், லெனின், மாஓ சேதுங் ஆகியோர் முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரம் நிச்சயமாக நொருக்கப்படல் வேண்டும் என வலியுறுத்திக்கூறினர். அதனைச் சீர்திருத்தம் செய்யவோ அல்லது அதன் வரையறைக்குள் அமைப்பில் சீர்திருத்தம் செய்யவோ முடியாது. முதலாளிய அரச இயந்திரம் இருக்கவேண்டும், அல்லது பாட்டாளிவர்க்க அரச இயந்திரம் இருக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு இடைப்பட்டதாக ஒன்றும் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் முதலாளிய அரச இயந்திரத்தை பலாக்காரத்தினால் நொருக்கி அதனிடத்தில் பாட்டாளிகளின் அரச இயந்திரத்தைத் தொழிலாள வர்க்கமும் அதன் நேசஅணிகளும் ஏற்படுத்த வேண்டியது பொறுப்பென மார்க்சியம் - லெனினிசம் - மாஓ சேதுங் சிந்தனை போதிக்கின்றது. பாட்டாளிகளின் அரசாங்க இயந்திரத்தை மார்க்ஸ் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் என விபரித்தார்.

இந்தக் கடமையைச் சரிவரச் செய்த புரட்சிகள் வெற்றி பெற்றன. ஒக்டோபர் புரட்சியும் சீனப்புரட்சியும் இதற்கு உதாரணங்களாகும். இந்த இரண்டிலும் பழைய அரசியல் அதிகாரத்தின் அழிவில் புதியது பெறப்பட்டது. பழைய அரச இயந்திரத்தை அல்லது அதன் ஒரு

ஏ. ஈ. குணசிங்ஹவைத் தவிர எந்த ஒரு கட்சியோ, தலைவரோ சர்வசனவாக்குரிமையைக் கேட்கவில்லை. எனினும் டொனமூர் விசாரணைக் குழு எமக்கு இதை வழங்கியது. இது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் எம்மீது கொண்டிருந்த பெரும் அன்பினால் வழங்கப்பட்டதா? இல்லை, தாம் என்ன செய்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். சர்வசனவாக்குரிமையைக் கொடுப்பதன் மூலம் வளர்ந்து வரும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தை இனரீதியிலும் சாதி ரீதியிலும், வேறு வழிகளிலும் பிளவுபடுத்த அவர்கள் எண்ணினர். அவர்களின் எண்ணங்கள் பொய்ப்பிக்கப் படவில்லை. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமும் அவர்களது அடிவருடிகளும் சகல மக்களையும் ஆட்சி செய்து வருகையில், மக்களோ சாதி, மத, இன ரீதிகளிற் பிளவு பட்டிருந்தனர்.

எமது நாட்டுமக்கள் மொத்தம் ஒன்பது தடவைகள் அதாவது 1931, 1935, 1947, 1952, 1956, 1960 (இரு தடவைகள்) 1965, 1970 ஆகிய ஆண்டுகளில் வாக்களித்தனர். இந்த முறைமூலம், ஒக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ், இலண்டன் முதலான சர்வகலாசாலைகளில் கற்ற சட்டமியற்றும் திறமைமிக்கோரைப் பாராளுமன்றம் அனுப்பினர். இந்த மனிதர்களும் பாராளுமன்றத்திற்குள்ளேயும் வெளியேயும் கெட்டித் தனமான சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினர்.

ஆனால், இறுதி முடிவுதான் என்ன? 1931இல் பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே நிலவிய உழைக்கும் மக்களைச் சுரண்டும் முறையானது எந்த அளவிலாவது குறைக்கப்பட்டுள்ளதா? இல்லை என்பதே திட்டவட்டமான பதில் ஆகும். ஏனெனில், சுரண்டலைப் பாராளுமன்றம் பாதுகாக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே சுயேச்சையாக இயங்கும் முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரமே சுரண்டலைப் பாதுகாக்கின்றது. பாராளுமன்றத்தில் நடைபெறும் நாடகமாவது சேனநாயக்க - பண்டாரநாயக்க குடும்பங்களுக்கிடையே நடைபெறும் சங்கீத நாற்காலி விளையாட்டை ஒத்திருக்கின்றது. 1947-56 வரையிலான ஒன்பது வருடங்கள் சேனநாயக்க குடும்பம் ஆட்சி செலுத்தியது. 1956-65 வரையிலான அடுத்த 9 வருடங்கள் பண்டாரநாயக்க குடும்பம் ஆட்சி செலுத்தியது. 1965இலிருந்து மீண்டும் ஐந்து வருட காலங்கள் சேனநாயக்காக்கள் ஆட்சி செலுத்தினர். 1970இலிருந்து சோசலிசத்தின் துரோகிகளான லங்கா சமசுராஜக் கட்சியுடனும் கெனமன் திரிபுவாதிகள் கும்பலுடனும் சேர்ந்து மீண்டும் பண்டாரநாயக்காக்கள் பொறுப் பேற்றுவிட்டனர்.

ஆனால், சொத்து உறவில் என்றாலும் சுரண்டலின் தரத்தி லென்றாலும் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டதா? இல்லை. அதே சுரண்டல் தொடர்கின்றது. செல்வந்தர்கள் மேலும் செல்வந்தர்களா கின்ற அதேவேளை ஏழைகள் மேலும் ஏழைகள் ஆகின்றனர். ஏனெனில், முதலாளிய பாராளுமன்ற சனநாயகத்தின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க மாற்றங்கள் பொருளாதாரக்கட்டுக்கோப்பில் அல்லது அதைப்

ஒன்று என்ற விகிதாசாரத்தில் இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலைமைகளில் எவ்வாறு அவர்களால் இவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையில் உள்ளவர்களைப் பலவந்தப்படுத்திச் சுரண்ட முடிகின்றது. அவர்களின் காவல் நாய்களான இராணுவம், பொலீஸின் கரங்களில் உள்ள துப்பாக்கிகளின் சக்தியே அது. அதனாலேயே, தோழர் மாஓ சேதுங், அரசியல் அதிகாரம் துப்பாக்கிக் குழலிலிருந்து பிறக்கின்றது என்பதை ஒவ்வொரு கம்யூனிஸ்ட்டும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என நமக்குக் கற்பித்தது நூறுவீதம் சரியாகின்றது. அரசு பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாட்டை அது இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தருகின்றது. மார்க்சிய - லெனினியத்தின் சாரம் அதுவே.

இந்தத் துப்பாக்கிகள் கைமாறும் போதே, சுரண்டப்பட்ட வர்க்கங்கள் புரட்சிகரப் பலாத்காரத்தினால் இந்தத் துப்பாக்கிகளைப் பறித்துத் தொழிலாளர்களினதும் அவர்களினது நேச அணிகளினதும் கைகளில் அவற்றை ஒப்படைக்கும்போதே, அவர்கள் தம்மை விடுதலை செய்து கொள்வார்கள். வேறு எந்த மார்க்கமும் இல்லை. மற்றவை யாவும் தொழிலாள வர்க்கத்தை ஏமாற்றும் ஒரு திட்டமிட்ட முயற்சி அல்லது போலித்தனமாகும்.

இந்த உண்மையை மறைப்பதற்கும் மக்களைக் குழம்பச் செய்து அவர்களின் கவனத்தை திசை திருப்புவதற்காகவுமே முதலாளிகளும் மற்றைய பிற்போக்குச்சக்திகளும் பாராளுமன்றம் என்ற ஏமாற்று வித்தையைக் கண்டுபிடித்தனர். பாராளுமன்றம் வெறுமனே கதைபேசுங் கடையே தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அது மூலதனத்தின் வெளிப் படையான சர்வாதிகாரத்தை மறைப்பதற்கான ஒரு திரை; அது ஒரு அணிகலனுமாகும். அது மக்களை மடையர்க்களாக்குவதற்கும் பிளவு படுத்துவதற்கும் பாராளுமன்றம் மூலம் சோஷலிசத்தை அடையலாம் என்ற மாயையைப் பரப்புவதன் மூலம் அவர்களின் வர்க்க உணர்வுகளை மழுங்கடிப்பதற்கும் ஆயுதப்படையிற்ற்தான் உண்மையான அதிகாரம் இருக்கிறதென்பதை மக்களிடமிருந்து திசைதிருப்புவதற்கும் முயல்கின்றது. ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்துக்குப் பதில் வெறும் சொற்களால் போராட்டம் நடத்தும் மாற்று யோசனையைக் கூற முயல்கின்றது.

1931இல் இருந்து 40 வருட காலமாக இலங்கை அனுபவித்துவந்த சர்வசனவாக்குரிமையால் பெற்ற நற்பலன்கள் சந்தேகத்திற்குரியனவே. பிரெஞ்சுப் பெண்கள் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பெற்றிராதபோது எமது பெண்கள் அந்த உரிமையை பெற்றிருந்தனர். சுவிஸ் பெண்கள் அண்மையில்தான் அந்த உரிமையைப் பெற்றனர். ஆனால், எமது பெண்கள் 1931இலேயே அந்த உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். நாம் கேட்காதிருந்தும் எமக்கு இந்த உரிமை எனப்பட்டதைப் பெற்றோம்.

வர்க்கங்களுக்கு மேலே, சமுதாயத்திற்கு மேலே உள்ள ஒரு நடுநிலை அமைப்பல்ல. சுரண்டும் வர்க்கங்கள், சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களை அடிமை நிலையில் வைத்திருப்பதற்கான ஓர் அடக்குமுறைச் சாதனமே அரசாகும். சுரண்டும் வர்க்கங்கள் சுரண்டப்படும் வர்க்கங்களை கீழே வைத்திருப்பதற்காகப், படிப்படியாகக் கட்டப்பட்ட சாதனமே அது. வர்க்க சமுதாயத்தில் உண்மையில் ஆட்சி செலுத்துவது அதுவே. கட்சிகள் வரலாம் போகலாம். ஆனால், சுரண்டும் அமைப்புமுறை இருக்கும்வரை, அரசு இயந்திரம் அவ்வாறே இருக்கும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையிலும் இந்த விடயத்தைச் சில உதாரணங்களுடன் விளக்கலாம். 1965-70 வரையிலான ஐந்து வருட பிரதம மந்திரிப் பதவிக்கு காலத்தில் டட்லி சேனாநாயக்காவின் நிரந்தரச் செயலாளராக இருந்தவர் முன்னைய ஆட்சிக் காலத்தில் மைத்திரிபால சோனநாயக்காவின் நிரந்தரச் செயலாளரேயாவார். 1962இல் சிறிமாவோ நியமித்த கடற்படைத் தளபதியை அதே ஸ்தானத்தில் 1970இல் டட்லி ஊர்ஜிதம் செய்தார். உண்மையில் முகங்கள் மாறுகின்றன. ஓர் அதிகாரி மாத்தறையிலிருந்து கொழும்புக்கு அல்லது கண்டியிலிருந்து பதுளைக்கு மாற்றப்படுகின்றார். ஆனால், கொழுத்த சம்பளம்பெறும் அதிகாரத் துவமும் இன்றும் சாண்ட்ஹேர்ஸ்டிலும் நியூ ஸ்கொட்லண்ட் யார்டிலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தால் பயிற்றுவிக்கப்படும் இராணுவ, பொலீஸ் அதிகாரிகளும் அடிப்படையில் அவ்வாறே இருக்கின்றனர். அவர்கள் அதே எஜமானர்களுக்கு, அதே நலன்களுக்குச் சேவை செய்கின்றனர். அந்த மனிதர்கள் தான் உண்மையில் ஆட்சி செய்கிறார்கள்.

இவ்வாறான ஓர் ஒடுக்குமுறை முதலாளிய அரசாங்க இயந்திரம் இல்லாமல், சுரண்டல் ஒரு நிமிடத்திற்குமேல் நிலைக்காதென்பது நிச்சயமாகத் தெளிவாகின்றது. ஆயுதப் படையினரதும் பொலீஸ் படையினரதும் கரங்களில் துப்பாக்கியில்லாவிட்டால் சுரண்டும் வர்க்கங்கள் சுரண்டப்படுவோரைக் கீழே போட்டு மிதிக்க முடியாது. ஒரு வேலை நிறுத்தத்தில் பங்குபற்றிய எவருக்கும் இது தெரியும். ஒரு வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பமானவுடன், முதலாளி தொலைபேசியை எடுத்ததுதான் தாமதம், வேலை நிறுத்தம் நடைபெறும் தொழிற் சாலையை நோக்கி ஒரு வான் நிறையப் பொலீஸ்காரர்கள் வருவார்கள்.

அவர்கள் முதலாளியின் உயிரையும் உடமையையும் பாதுகாக்க வந்துள்ளார்கள். அத்துடன் அவர்கள் ஆயுதம் தாங்கியவர்களாக வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களின் கரங்களில் உள்ள துப்பாக்கிகளே முதலாளியையும் அவனது வர்க்கத்தையும் பாதுகாக்கின்றது. அந்தத் துப்பாக்கிகள் இல்லாவிட்டால் தொழிலாளர்கள் சுரண்டலுக்கு ஒரு நாள் கூட இடங்கொடுக்க மாட்டார்கள். எவ்வாறாயினும், பெரும்பாலான தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளுக்கு நூற்றுக்கு

எவ்வாறு நிலைநாட்டப்பட்டது? ஒவ்வொரு பூர்வீகக்குடியும் தம்முள் ஒருவனைத் தலைவனாக அல்லது முக்கியஸ்தனாகத் தெரிவுசெய்தன. பொதுவாக அவன் வேட்டையாடுவதற்கும், யுத்தத்திற்கும் அவர்களைத் தலைமைதாங்கும் உடல் வலிமை பெற்றவனாயிருந்தான். ஆனால், தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு அவன் அரசு இயந்திரமான ஓர் இராணுவத்தையோ அல்லது பொலீஸ் படையையோ கொண்டிருக்கவில்லை. சுயமாகவே மக்கள் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். ஒவ்வொருவரும் அவனது சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டனர். ஒரு பூர்வீகக்குடியில் தலைவனுக்குக் கிடைத்த மனப்பூர்வமான மரியாதையும் கீழ்ப்படிவும், முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் எந்தவொரு சக்திவாய்ந்த தலைவனுக்கும் கிடைத்ததில்லை.

புராதன பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தின் காலகட்டத்தில் அரசு இயந்திரத்தைச் சிறிதளவாவது ஒத்ததாக ஏதும் இருக்கவில்லை யென்பது மிகவும் தெளிவாகின்றது. எதிர் எதிர் வர்க்கங்கள் ஒரு வர்க்கத்தை ஒரு வர்க்கம் தனக்குக் கீழ்க்கொண்டு வரும் நிலைக்கு வளர்ச்சியடையும் போதே ஓர் அடக்குமுறை அரசு இயந்திரத்தின் தேவை ஏற்படுகின்றது. அவ்வாறான முதற் சமுதாயம் அடிமைச் சமுதாயமாகும். அதன் சிறந்த உதாரணங்களைக் கிரேக்கத்திலும் உரோம சாம்ராஜ்யத்தின் காலப் பகுதியிலும் காணலாம். இந்த சமுதாயம் அடிமையை வைத்திருப்போன் - அடிமை என்ற எதிர் எதிர் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டிருந்தது. வல்லமைமிக்க உரோம சாம்ராஜ்யத்திற்கு எதிராக ஸ்பாட்டாகஸ் தலைமை தாங்கிய மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்த கிளர்ச்சிகள் உட்படப் பல அடிமைக் கிளர்ச்சிகளை இந்தச் சமுதாயம் கண்டது.

இக்கட்டத்தில் அடக்குமுறை இயந்திரம் பெரிய அளவில் வளர்ச்சியடையவில்லை. அடிமைகள் மிகக் கடுமையான கசையடி மூலமும் சுதந்திர மனிதர்களின் பிரமாண்டமான படைகொண்டும் கோரமாக அடக்கியாளப்பட்டனர். ஆனால், வர்க்க முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்து சமுதாயம் அடுத்த கட்டமான நிலமானிய முறைக்கு வளர்ச்சியடைந்ததும் மேலும் மோசமான அடக்குமுறை அரசு இயந்திரத்தின் தேவை உணரப்பட்டது. நிலையான இராணுவம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நீதித்துறையும் சிறைச்சாலைகளும் தோன்றின. சிறிது சிறிதாக அரசு இயந்திரம் வளர்ந்து வர்க்க முரண்பாடு மிக உச்சக் கட்டத்தில் கூர்மையடைந்துள்ள முதலாளிய சமுதாயத்தில் உயர் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட இன்றைய அரசு தோன்றியது.

இதிலிருந்து வர்க்க முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சிப் போக்கின் விளைவுகளால் அரசு தோன்றியது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

மார்க்ஸ் விளக்கியது போன்று, அரசு என்பது ஒரு வர்க்கம் வேறு ஒரு வர்க்கத்தை அடக்குவதற்கான ஒரு சாதனமாகும். அது

கொடுத்தது. இது பெரும்பாலும் போதாதிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலைகளில், உற்பத்திச் சாதனங்களின் வளர்ச்சி மிக அடித்தளத்தில் இருந்தபோது, மக்களை எதிர் எதிர் வர்க்கங்களாகப் பிரிப்பதற்கான அடிப்படை ஏற்பட வில்லை. தான் உண்பதற்கு வேண்டிய உணவை மட்டுமே உற்பத்தி செய்யக் கூடிய நிலையில் உள்ள ஒருவன் சக மனிதனை அடிமைப் படுத்துவதில் எதுவித அர்த்தமுமில்லை. அன்று நிலவிய வர்க்கங்களற்ற சமுதாயத்திற்கு இதுதான் அடிப்படையாகும்.

குறிப்பிட்ட சில ஆறுகளில் மீன்பிடிக்கும் உரிமைக்காகவும் குறிப்பிட்ட சில காடுகளில் வேட்டையாடுவதற்கான உரிமைக்காகவும் வெவ்வேறு பூர்வீகக்குடிகளுக்கிடையே யுத்தங்கள் இடம்பெற்றன. அவ்வாறான யுத்தங்களில் தோல்வியுற்ற பூர்வீகக்குடிமக்கள் சிறைப்பிடிக்கப் படவில்லை. அவர்கள் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டனர். இது காட்டுமிராண்டித் தனமாக எமக்குப்படக்கூடும். தலையை வெட்டிவிடுவது அதற்குச் சாப்பாடு போடும் தேவையை இல்லாமல் செய்துவிடுகிறதென்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். பிந்திய ஒரு காலகட்டத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்களின் வளர்ச்சியால் ஒரு மனிதன் தனக்குப் போதிய உணவை உற்பத்திசெய்யக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டதோடு அல்லாமல் மற்றையோருக்கும் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டதுமே வர்க்கங்களாக சமுதாயத்தைப் பிரிப்பதற்கான அடிப்படை தோன்றும் கட்டத்தை அடைகின்றோம். இப்பொழுது தோற்கடிக்கப்பட்ட பூர்வீகக்குடியினர் வாளுக்கிரையாக்கப் படுவதில்லை. செல்வத்தை உற்பத்தி செய்வதற்காக அவர்கள் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். அடிமையை வைத்திருப்போன் - அடிமை என்ற நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு முந்திய, அடிமைச் சமுதாயத்தின் மூலம் வர்க்கச்சமுதாயம் முதன் முதலாகத் தோன்றுகிறது.

உற்பத்திச் சாதனங்களின் வளர்ச்சி தான் புராதன பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்திலிருந்து அடிமைச் சமுதாயமாக மாறுவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது என்பதை நாம் குறித்துக்கொள்வோம். ஒரு அடிமை தனக்கும் தனது எசமானுக்கும் வேண்டியதை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலைக்கு உற்பத்திச்சாதனங்கள் வளர்ச்சியடையும் வரை அடிமைத்தனத்திற்கான அடிப்படை தோன்றியிருக்கமுடியாது. ஒரு வர்க்க சமுதாயத்தின் வருகையோடு ஒரு வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்தை அடக்குவதற்கு ஒரு சாதனம் தேவைப்பட்டது. இதுதான் பிற்காலத்தில் அரசாங்கமாக வளர்ச்சியடைய இருந்தது.

வர்க்கங்களற்ற புராதன பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் அரசு இயந்திரம் இருக்கவில்லை. அப்பொழுது வர்க்கங்களற்ற சமுதாயம் இருந்தமையால் ஒரு வர்க்கத்தை வேறொரு வர்க்கம் அடக்கி வைத்திருப்பதற்குத் தேவை ஏற்படாததே காரணமாகும். அவ்வாறானால் ஒழுங்கு

முந்திய காலத்தில் நிரந்தர இராணுவம் இல்லையென்பதை இது திட்டவட்டமாக நிரூபிக்கின்றது. இன்று நிலையான இராணுவம் இல்லாத நாடே கிடையாது.

அவ்வாறே பொலீஸ் படை இல்லாத நாடே இல்லை. அப்படியானால் எப்பொழுது இது முதன் முதலில் தோன்றியது? 19ஆம் நூற்றாண்டின் முன் அரைப் பகுதியின் பிற்காலத்தில், இங்கிலாந்தில், சேர் ஹொபேர்ட் பீல் உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்தபோது தோன்றியது. ஒரு பொலீஸ் படையை ஸ்தாபிப்பதற்கான மசோதாவைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தவர் அவரேயாவார். ஹொபேர்ட் என்பதற்குச் சுருக்கமாக “பொபி” என இன்று இங்கிலாந்தின் பொலீஸ்காரர்கள் அழைக்கப்படுவதற்கு இதுவே காரணமாகும். இதனால், 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்கு முன்னர் உலகில் பொலீஸ் படை இருக்கவில்லை என்றும் மூன்றாவது வில்லியத்திற்கு முன்னர் உலகில் நிலையான இராணுவம் இருக்கவில்லை எனவும் நாம் தெளிவாகக் காண்கின்றோம். நாம் இன்று காணும் அரசானது நினைவிற்கு எட்டாத காலத்திற்கு முன்னர் இருக்கவில்லை என்பதை இது தெளிவாக நிரூபிக்கின்றது.

இதைத் தெரிந்துகொண்ட பின்னர் சமுதாய ஆரம்பத்தின் முன் நாட்களை அல்லது குறைந்தது ஆரம்பகால மனித நாகரிகத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்போம். இன்றுவரை உலகம் புராதனப் பொதுவுடமை, அடிமை, நிலமானிய, முதலாளிய, சோசலிச சமுதாயங்கள் ஆகிய ஐந்து வகைச் சமுதாயங்களைக் கண்டிருக்கிறதென இயங்கியல் வரலாறு நமக்குப் போதிக்கின்றது. நாகரிகத்தின் மிக ஆரம்பக் காலத்தில் புராதனப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயம் இருந்தது. உற்பத்திச் சாதனங்கள் சீராக வளர்ச்சி அடையாதிருந்த காலத்தில் இந்த அமைப்பு இருந்தது. வளர்ச்சியின் அந்தக் கட்டத்தில் மக்கள் பெரும்பாலும் காட்டு மிருகங்களை வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல் ஆகியவற்றாலேயே சீவித்து வந்தனர். இதற்காக அவர்கள் உபயோகித்த உபகரணங்கள் அம்பு, வில்லு போன்ற புராதனமான உபகரணங்களே. இவை யாவும் பொதுவான உடைமையாக இருந்தன. இவை யாவும் எவராலும் செய்து கொள்ளக் கூடியவையாக இருந்ததால் உற்பத்திச் சாதனங்களைத் தனிநபர் உடைமையாக்கும் நிலை ஏற்படவில்லை.

அதே நேரத்தில் சொற்ப உணவை பெற்றுக் கொள்வதற்குச் சகலரும் கூட்டாக உழைக்கவேண்டியிருந்தது. உதாரணத்திற்கு, பெண்கள் வீட்டு வேலைகளை கவனித்தபோது சகல ஆண்களும் காட்டு மிருகங்களை வேட்டையாடச் சென்றனர். அப்படிச் செய்யாவிடில் காட்டுமிருகங்கள் மனிதரை வேட்டையாடிவிடுமாதலினால் இது அத்தியாவசியமாயிற்று. இப்படி இருந்தும் இந்த வேட்டையாடுவோரின் கூட்டு உழைப்பு அந்த பூர்வீகக்குடியினர் சகலரும் உண்பதற்கு மட்டுமட்டான உணவையே

அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதெனக் கூடச் சிலர் வாதிக்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் சகல மனிதர்களும் ஒன்றுகூடித் தத்தம் உரிமைகளில் ஒரு பகுதியைச் சுயமாகவே ஒப்படைத்து அந்த அதிகாரங்களுடன் அரசாங்கத்தை அமைத்ததாகக் கூட அவர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தத் திரிக்கப்பட்ட தர்க்கத்தை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய வர்களுக்கு வாகனப் போக்குவரத்து பொலீஸாரின் உதாரணம் சிறந்த தொன்றாகும். ஒரு கால கட்டத்தில் நாம் வீதியின் இருபக்கத்தாலும், அதாவது வலது பக்கத்தாலும் இடது பக்கத்தாலும் செல்லும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தோமெனவும் ஆனால், இது விபத்துக்களுக்கு ஏதுவாகலாம் என்பதை உணர்ந்து நாம் சுயமாகவே வலது பக்கத்தால் போகும் உரிமையைக் கைவிட்டு இடது பக்கத்தால் மட்டுமே செல்வதற்கு நம்மை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டதோடு நாம் ஒரு பொலீஸ்காரனை வைத்துச் சட்டத்தை மீறும்போது எம்மைத் தண்டிக்குமாறு அவனுக்கு அதிகாரத்தையும் கொடுத்தோம் எனவும் வாதிக்கலாம்.

முதலாளித்துவத்திற்காக வக்காலத்து வாங்குபவர்கள் இவ்வாறே அரசாங்கம் அதன் அதிகாரங்களைப் பெற்றதென விவாதிக்க விரும்புகின்றனர்.

இந்த வாதத்தை முறியடிப்பதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. முதலில், இவ்வாறான கூட்டமொன்றை மக்கள் கூட்டவில்லை. இரண்டாவதாக, சமுதாயத்தின் ஆரம்பத்தில் அரசாங்கம் இருக்கவில்லையென்பது மிக முக்கியமானது. சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிப்போக்கில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்திலேயே அரசாங்கம் வளர்ந்தது. இதைச் சுலபமாக நிரூபித்துவிடலாம். இன்றைய அரசாங்கத்தின் இரண்டு முக்கிய அங்கங்களாக விளங்குவது நிலையான இராணுவமும் பொலீஸுமாகும். இந்த அமைப்புக்கள் எப்போது தோன்றியதென்பதைப் பார்ப்போம். உலகில் முதலாளித்துவத்திற்கு மாறிய முதலாவது நாடாகிய இங்கிலாந்திலேயே இரண்டும் முதலில் தோன்றின.

நோமன்டியிலிருந்து இங்கிலாந்திற்கு 3வது வில்லியம் திரும்பிய பின்னர் இங்கிலாந்தில் நிலையான இராணுவம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன் உலகில் எந்தப் பகுதியிலாவது நிலையான இராணுவம் இருக்கவில்லை. அரசர்களும் பிரதானிகளும் யுத்தத்திற்குச் சென்றபோதெல்லாம் கூலிப்படையினரைத் திரட்டினர். யுத்தத்தின் முடிவில் படைவீரர்கள் தமது முன்னைய தொழிலுக்கு திரும்பினர். இவ்வாறே இங்கிலாந்திற்கும் பிரான்சுக்கும் இடையேயான நூறாண்டு யுத்தம் அல்லது புனித யுத்தம் நடத்தப்பட்டது. இலங்கைச் சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் இதேபோல மொகல்லானன் தனது சகோதரனான சிகிரியா புகழ் காசியப்பனுக்கு எதிராக இந்தியா விலிருந்து கூலிப்படையினருடன் அணிவகுத்தான் என்பதைக் காண்கின்றோம். படைக்கு ஆள்திரட்டும் அதிகாரி முரசுடன் சந்தைகளில் போர் வீரர்களைத் திரட்டும் காட்சிகளை திரைப்படம் பார்ப்பவர்கள் கண்டிருப்பார்கள். மூன்றாவது வில்லியத்திற்கு

இயல் IV

அரசுபற்றிய மார்க்ஸியக் கொள்கை

மார்க்ஸியம்-லெனினியம்-மாஓசேதுங் சிந்தனையால் முன்வைக்கப்பட்ட பொது உண்மைகள் எல்லாவற்றிலும் அரசைப் பற்றிய கோட்பாடே மிகவும் அடிப்படையானதாகும். மிகவும் முக்கியமான கோட்பாடுகளில் ஒன்றான இது, முதலில் கார்ள் மார்க்ஸினால் முன்வைக்கப்பட்டது. சமுதாயத்தில் ஒரு புரட்சிகர மாற்றத்தை வெற்றிகரமாக ஏற்படுத்தி, சுரண்டலை முடிவிற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், ஒவ்வொரு புரட்சியாளனும் இதைக் கட்டாயமாகக் கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று, பின்னர், லெனினும் மாஓ சேதுங்கும் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினர்.

“அரசு” என்ற எண்ணக்கருவை நாம் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்கின்றோம் என்பதற்கு முதலில் வரைவிலக்கணம் கூறுவோம். ஆயுதப்படைகள் என்ற பிரதான உருவிலுள்ள அரசு இயந்திரத்தையே அரசாங்கம் என நாம் விளங்கிக் கொள்கின்றோம். நீதி பரிபாலனம், சிறைச்சாலைகள், கொழுத்த சம்பளம் பெறும் அதிகாரத்துவம் ஆகியனவே அரசு இயந்திரத்தின் மற்றைய வடிவங்களாகும். இவற்றை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்தே அரசு அல்லது அரசு இயந்திரம் எனக் கூறுகின்றோம்.

அரசு எவ்வாறு தோன்றியது? அதன் தன்மையென்ன? நினைவிற்குக் கொட்டாத காலமாக அது இருந்து வந்ததா? இது வர்க்கப் போராட்டத்தில், பக்கம் சாராமல் சமுதாயத்திற்கு மேலேயுள்ள ஒரு நடுநிலைப் பொருளா? அல்லது அது சமுதாயத்தின் ஒரு சேவகனா? அரசின் குறிப்பான தன்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், இவை நாம் கட்டாயமாக விடைகாண வேண்டிய கேள்விகளில் சிலவாகும்.

முதலாளித்துவத்திற்காக வக்காலத்து வாங்குபவர்கள் மனித நாகரிகத்தின் பரிணாமத்தோடு அரசாங்கம் இருந்து வந்ததாகவும் அது சமுதாயத்திற்கு மேலே, வர்க்கங்களுக்கு மேலே உள்ள ஒரு நடுநிலைப் பொருளெனவும் பக்கம் சாராததெனவும் எம்மை நம்பச் சொல்கின்றனர். ஓர் உதைப்பந்தாட்டத்தின் அல்லது குத்துச் சண்டைப் போட்டியின் மத்தியஸ்தரைப் போல வெவ்வேறு போட்டியாளர்கள் அதாவது வர்க்கங்கள தமது பலத்தைப் பரீட்சிப்பதற்கான களத்தை அரசாங்கம் கொண்டுள்ள தாகவும் அவர்கள் மேலும் கூறுகின்றனர்.

அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அல்லது வேறொரு நேரத்தில் சமுதாயத்தினால் சுயமாகவே

முடிகிறது? எவ்வாறு எழுச்சி நிகழ்கிறது? நெருக்கடிக்கு இடையிலான காலம் பொதுவாகப் பெருவாரியான இயந்திரங்களின் ஆயுட்காலத்துடன் பொருந்துகிறது. இயந்திரங்கள் காலத்துக்குக்காலம் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். பொருளியல் நெருக்கடியின் போது, பெருமுதலாளிகள் பொதுவாகத் தமது பழைய இயந்திரங்கட்குப் பதிலாகப் புதிய இயந்திரங்களைக் கொண்டு வர எண்ணுகின்றனர்.

இது புதிய இயந்திர உற்பத்தி தொழிலுக்கு ஒரு உந்துதலை வழங்குகிறதால் அது மறுபடி உயிர்க்கிறது. இப்போது, பனிமலையிலிருந்து பனிப்பந்து உருளுகிற செயல் எதிர்த்திசையில் நடக்கிறது. விரைவில் முழு அமைப்புமே எழுச்சியை நோக்கிப் பாய்கிறது. காலப்போக்கில் இது, தவிர்க்கமுடியாமலே, தொய்வுக்கும் நெருக்கடிக்கும் இட்டுச் செல்கிறது. எழுச்சி - நெருக்கடி - எழுச்சி: முதலாளியத்தின் கீழ்த் தவிர்க்கவும் தடுக்கவும் இயலாத சுற்று இது.

முதலாளியத்திடம் தீர்வெதுவும் இல்லை. பெரும்பான்மையான மக்களிடம் கொள்வனவுச் சக்தி இல்லாத காரணத்தால் ஏற்படும் நெருக்கடியை மக்களுடைய கொள்வனவுச் சக்தியைப் பெருக்குவதன் மூலம் தீர்க்க முடியாது. ஏனெனில், முதலாளிகளின் இலாபத்தைப் பாதித்தே அவ்வாறு செய்ய முடியும். அதனை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அது அவர்களைத் தற்கொலை செய்யக் கேட்பதுபோலாகும். அதனாலேயே, எவ்வளவு கடுமையாக முயன்றாலும் இப்பிரச்சினைக்கு முதலாளியத்தால் தீர்வுகாண முடியாது. சோஷலிசம் மட்டுமே தீர்வு ஆகும்.

கார்ள் மார்க்ஸ். 1863

குழந்தை: அம்மா, மிகவும் குளிராக இருக்கிறது.

தாய்: தெரியும். ஆனால் நிலக்கரி இல்லையே.

குழந்தை: ஏன் நிலக்கரி இல்லை?

தாய்: அப்பாவுக்கு வேலை இல்லாததால்

குழந்தை: அப்பாவுக்கு ஏன் வேலை இல்லை?

தாய்: நாங்கள் அதிகம் நிலக்கரியை உற்பத்தி செய்துள்ளதால்.

மிகையான உற்பத்திக் கொள்கையின் முழு அபத்தத்தைத் தாயின் மறுமொழி அம்பலப்படுத்துகிறது. எனவே சமுதாயம் தன்னால் நுகரமுடிந்ததைவிட அதிகம் உற்பத்தி செய்யவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் தமக்குத் தேவையானவையும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டனவுமான பொருட்களை வாங்கக்கூடிய கொள்வனவுச் சக்தி இல்லாத பெருந்தொகையானோர் உள்ளனர். அதை இவ்வாறு சொல்வோம்: சமுதாயத்தில் உற்பத்தியாகும் பண்டங்கள் யாவற்றினதும் பெறுமதிக்குச் சமமான ஒரு பெறுமதி சமுதாயத்திலுள்ள அனைவருக்கும் ஊதியமாகவோ வருமானமாகவோ சமத்துவமான முறையில் பங்கிடப்படாதவரை, உற்பத்திக்கும் நுகர்வுக்குமிடையே முரண்பாடு விருத்தியாகவே செய்யும். இதுவே பொருளியல் நெருக்கடியின் காரணம். இது முதலாளிய சமுதாயத்தில் தவிர்க்கமுடியாதது.

பொருளியல் நெருக்கடிகள் காலத்துக்குக்காலம் (ஏறத்தாழ 25 ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை என்றளவில் நெருக்கடிச் சுற்று சுருங்கியவாறே வந்தபடி) நிகழ்வதால், முதலாளியத்திற்கு வக்காலத்து வாங்குவோர், இவ்வாறு காலத்துக்குக் காலம் நிகழும் பொருளியல் நெருக்கடிகள் கடவுள் வகுத்த விதியெனவும் தவிர்க்கவோ தடுக்கவோ இயலாதன வெனவும் வாதிடுகின்றனர். இந்த விதமான நெருக்கடிகளில் கடவுள் வகுத்ததென ஒன்றுமில்லை எனவும், அவையாவுமே மனிதன் ஆக்கியவையும் முதலாளிய முறையின் கீழ் உள்ள திட்டமிடாத பொருளாதார முறையின் விளைவானவையுமே எனவும் சுட்டிக்காட்டியவர் மாக்ஸ் தான். இது 1929 - 1931 காலத்தின் உலகப் பொருளியல் நெருக்கடியின் போது பொருளியல் நெருக்கடி இல்லாத ஒரே நாடாகத் தனித்து நின்றது சோஷலிச சோவியத் யூனியன் மட்டுமே எனும் உண்மை மூலம் செம்மையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும், பொருளியற் தொய்வு மிகுந்த ஒரு காலத்தை அடுத்து பொருளியற் செல்வவளமிக்க ஒரு காலம் என்று, ஒன்றை மற்றது ஒரு சுற்றில் தொடரும் என்பது என்னவோ சரியே. நெருக்கடி எவ்வாறு ஏற்படுகிறது என்று கண்டோம். அது எவ்வாறு

இதனால், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையை இழக்கின்றனர். அவர்களும் தம்மிடமிருந்த சொற்பக் கொள்வனவுச் சக்தியையும் இழக்கின்றனர். இதையொட்டிப் பிற தொழில்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பின்வருமாறான தன்மையுடைய ஏதோவொன்று நிகழத்தொடங்குகிறது. வேலையிழந்த ஆலைத்தொழிலாளர்கட்கு சப்பாத்து வாங்கக்கட்டுப் படியாகாது. இது சப்பாத்துத் தொழிலை நெருக்கடிக்குள்ளாக்குகிறது. இதுபோல இன்னும். பனிமலையிலிருந்து உருளும் பனிப்பந்து போல பெருகும் நெருக்கடி முழு முதலாளிய உற்பத்திமுறையும் ஸ்தம்பிக்கும் வரை தொடர்கிறது. இதற்கான மிக மோசமான உதாரணம் 1929-1931 கால இடைவெளியில் நிகழ்ந்த உலகப்பொருளாதார நெருக்கடியாகும். அப்போது, கோடிசுமார் உயர்மாடிக் கட்டடங்களினின்று பாய்ந்து தம்மை மாய்த்துக்கொண்டனர்.

அப்போது செயற்கையான ஒரு தட்டுப்பாட்டை உருவாக்கி விலைகளை உயர்த்துவதற்காக, முதலாளியம் தான் உற்பத்தி செய்ததை அழித்தது. பிறேசிலில் கோப்பி எரிக்கப்பட்டது. சீனாவில் பல இலட்சக் கணக்கானோர் பட்டினியால் சாகும்போது, அமெரிக்காவில் கோதுமை மண்ணுக்குள் உழுது புதைக்கப்பட்டது. பால் கான்கள் வழியே கொட்டப்பட்டது. தோடும்புழங்கள் கடலில் வீசப்பட்டன. தேயிலை அழிக்கப் பட்டது. இங்கிலாந்தில், கனர்பெரியின் குருவானவர் கலாநிதி ஹியூலெற் ஜோன்சன் இதைப் பின்வருமாறு பொருத்தமாகக் தொகுத்துரைத்தார்: “கடவுளின் பரிசுகளை நாம் அவர் முகத்தில் விட்டெறிகிறோம்”. முதலாளியத்துக்கு வக்காலத்து வாங்குவோர், மிகையான உற்பத்தியின் விளைவான நெருக்கடியென்று இதை விவரித்தனர். சமுதாயம் தனது தேவைக்கும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்துவிட்டதாக அவர்கள் பாசாங்கு செய்தனர். அதன்விளைவாகப், பண்டங்கள் மிகுதியாக இருந்ததால், சமநிலையைப் பேண அவற்றில் ஒரு பகுதியை அழிக்க வேண்டியிருந்தது என்றனர். வெகுமந்தமான புத்தியுள்ளவருக்கும் விளங்குமளவுக்கு இது அபத்தமானது. மனித சமுதாயத்தின் தேவைக்கு மீறிய நுகர்பொருட்களைச் சமுதாயம் உற்பத்தி செய்யும் நிலையை உற்பத்தி எட்டிய காலமொன்று இது வரை மனித வரலாற்றில் காணப்படவில்லை.

இந்த மிகையான உற்பத்திக்கொள்கை எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்பதை 1929-1939 கால இடைவெளியில் ஏற்பட்ட பெரும் பொருளியற் தொய்வுநிலையின் மத்தியில் வாழ்ந்த ஒரு அமெரிக்கக் குடும்பம் பற்றிய பின்வரும் துணுக்கு நன்கு விளக்கும். வேலையிழந்த ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தொழிலாளியின் வீட்டில் மிகவும் குளிராக இருக்கிறது. தாய்க்கும் குழந்தைக்குமிடையே பின்வரும் உரையாடல் நடைபெறுகிறது;

ஆலை முதலாளி இன்னும் அதிகம் பஞ்சையும், அவசியமானால், மேலும் உழைப்புச்சக்தியையும் வாங்குகிறான். உற்பத்திச் செயல் முறை மீளவும் தொடங்குகிறது. இந்தத் தொடர்ச்சியான சுற்று உற்பத்தி மறு உற்பத்திச் சுற்று எனப்படும். இச்சுற்று இடையறாது நடைபெற என்ன நடக்க வேண்டும்? சிறிது சிந்திப்போமாயின் இந்த உற்பத்தி மறுஉற்பத்திச்சுற்று தொடர்வதற்குத் திரும்பத்திரும்ப நடக்கவேண்டியது, உற்பத்தியான துணிவகைகளுக்கான சந்தை ஒன்று காணப்படவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருவோம். இது நிகழாது போனால், மறு உற்பத்தியைச் செய்ய முதலாளிக்குப் போதிய மூலதனம் இராது. கைவசமோ வங்கியிலோ வேறெங்குமோ பணம் இருந்தால், அவன் உற்பத்தியை மீளத் தொடங்கலாம். ஆனால் மீண்டும் உற்பத்தியான துணிவகைகளை விற்க இயலாது போனால், அவனது பிரச்சினை இன்னும் பெரிதாகும்.

உற்பத்தி செய்த நுகர்பொருட்கட்கான சந்தை கிடையாமற் போகின்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாக முடியுமா? முடியும் என்பதோடு மட்டுமன்றி முதலாளியத்தின் கீழ் அது நிகழுகிறது. இது ஏன் நிகழுகிறது என்று விளங்கிக் கொள்ள முயல்வோம். நுகர்பொருட்களை மக்கள் வாங்கவேண்டும். அவற்றை வாங்க அவர்களிடம் போதிய கொள்வனவுச் சக்தி, அதாவது வாங்குவதற்கு வேண்டிய பணம் இருக்க வேண்டும். இப்போது 90% (90 சதவீதம்) மக்கள் சம்பளமும் வேறு வருமானமும் குறைந்த விவசாயிகளும் தொழிலாளர்களுமாவர். 10% (10 சதவீதம்) மக்கள் தொகையினரான முதலாளிகளும் நிலப்பிரபுக்களும் பெரும் கொள்வனவுச் சக்தியை உடையவர்கள் என்பது உண்மை. அவர்களிடம் தமக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் வாங்கப் போதிய பணம் உண்டு. என்றாலும் தனிமனித நுகர்வுக்கு ஒரு எல்லையுண்டு. என்ன இருந்தாலும், ஒருவரால் ஒரு நேரத்தில் ஒரு கட்டிலில்தான் உறங்க முடியும். ஒரு மேற்சட்டையைத் தான் அணியமுடியும்.

இதன்விளைவு ஏதெனின், கொள்வனவுச் சக்தியுடையவர்கட்கு மேலும் வாங்குகிற தேவையில்லை. வாங்க விரும்புகிறவர்களிடமோ கொள்வனவுச் சக்தியில்லை. முதலாளிய சமுதாயத்தில் பின்னையோரே பெரும்பான்மையினராதலால், உற்பத்தியான நுகர்வுப் பொருட்களைத் தேவைப்படுகிறவர்கள் இருந்தபோதும், அவர்களிடம் போதிய கொள்வனவுச் சக்தி இல்லாததால் உற்பத்தியான நுகர்பொருட்கள் விற்பனையாகாது தேங்கும் நிலை உருவாகிறது.

நுகர்பொருட்கள் திரும்பத்திரும்ப விற்பனையாகாது போகும்போது உற்பத்தி மறு உற்பத்திச் சுற்று முறிந்து, தன் துணிவகைகளுக்கான ஒரு சந்தையைக் காண இயலாதுள்ளதெனவும் அதன்விளைவாகத் தன்னிடம் மறு உற்பத்திக்கான மூலதனம் இல்லை எனவும் காணுகிற ஆலைச்சொந்தக்காரர் ஆலையை மூடும் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகிறார்.

பலவகைப்பட்ட துரோகிகளும் ஆவர். அரசாங்கத்தைப் பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாட்டை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வதும் ஏற்றுக்கொள்ளாது விடுவதுமே புரட்சிவாதிகளை திரிபுவாதிகளிடமிருந்தும் சீர்திருத்தவாதிகளிடமிருந்தும் பிரிக்கும் எல்லைக்கோடாகும்.

தனது காலத்துத் திரிபுவாதிகளுக்கு எதிராக நடத்திய மிகப்பெரிய அளவிலான தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தின் போக்கில் இந்தக்கோட்பாட்டிற்கு லெனின் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தின் காரணமாக திரிபுவாதத் தலைவர்களான கவுட்ஸ்கியும் பேன்ஸ்டைனும் திரித்தும், மாற்றியும் கூறிய இந்த விடயத்தைப் பற்றிய மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸின் கருத்துக்களை அவர் தனது மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்த “அரசும் புரட்சியும்” என்ற நூலில் ஆணித்தரமாக மீண்டும் கூறியுள்ளார்.

அரசாங்கத்தைப் பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாட்டை மேலும் வளர்த்த தோழர் மாஓ சேதுங்கின் விசேட பங்கை இப்பொழுது ஆராய்வோம். மக்கள் படையும் மக்கள் யுத்தமுமே இந்தக் கோட்பாடாகும்.

எதிர்வரும் சமூகப்புரட்சியைக் கருதி முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரம் மிக வேகமாக இராணுவமயமாக்கப்படும் ஏகாதிபத்தியக் கட்டத்தை உணர்ந்ததன் விளைவாலேயே, மக்கள் படையென்ற கோட்பாடு தோன்றுகின்றது. சகல நிராயுதபாணியான பொது எதிர்ப்பெல்லாம் கிட்டத்தட்ட முழுமையாகவே இயலாததாகிவிடும் அளவிற்கு அரசின் பலம் மிக உயர்மட்டத்திற்குச் சென்றுவிட்டபடியால், அது சகல நிராயுத எதிர்ப்புக்களையெல்லாம் சுலபமாக அடக்கிவிடக் கூடியதாயுள்ளது. இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம், பிரான்சில் 1968 மே மாதத்தில் இடம்பெற்ற குட்டிப் புரட்சியாகும். சரித்திரத்தில் முன் என்றுமே கண்டிராத நிகழ்ச்சியாக ஒரு கோடி நாற்பது இலட்சம் தொழிலாளர்களில் ஒரு கோடி தொழிலாளர்கள் டிகாலுக்கு எதிராக இரண்டு வாரங்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், டிகாலே வெற்றிபெற்றார்.

மிகச் சிறந்த முறையில் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட டிகாலின் அரசு இயந்திரத்தினாலும் குறிப்பாக இந்த நோக்கத்திற்காக ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்ட அவரது கலகப் பொலீஸ் படைப் பிரிவினாலும் இது சாத்தியப்பட்டது.

இதே போன்று, இலங்கையில் இடம்பெற்றது உட்படப், பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். இந்த வளர்ச்சியைக் கருத்திற் கொண்டு சுரண்டப்படும் வர்க்கங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? எதிரிகள் தமது கரங்களில் வாள்களை வைத்திருக்கும்போது சீன மக்களும் தமது கரங்களில் வாள்களை வைத்திராவிட்டால் அவர்கள் எதிரிகளுடன் போராட முடியாது எனத் தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டார். வேறு வார்த்தைகளிற் கூறுவதானால் எதிர்ப்புரட்சிகரப் பலாத்காரத்தை எதிர்நோக்கி

வெற்றிகொள்ள வேண்டுமானால், புரட்சிகரப் பலாத்காரத்தினால் மட்டுமே அதைச்சாதிக்க வேண்டும். ஆகவே, சுரண்டப்படும் வர்க்கங்கள், சுரண்டும் வர்க்கங்களின் சிறந்த ஆயுதப் படைகளைத்தூக்கியெறிய வேண்டுமானால், அவர்கள் தமது சொந்த ஆயுதப்படையான மக்கள் படையை அமைத்து எதிரியின் ஆயுதப் படைகளை எதிர்போக்கி, நீண்ட மக்கள் யுத்தத்தின் மூலம் படிப்படியாக அவர்களைத் தோற்கடிக்க முடியும்.

புரட்சிகரத்தளப் பிரதேசங்களைக்கட்டியமைப்பதன் தேவையோடு மக்கள் படையின் கோட்பாடும் இணைந்துள்ளது. இந்தத் தளப் பிரதேசங்களில் மட்டுமே மக்கள் படை பயிற்றப்பட்டு, அமைக்கப்பட முடியும். அந்த மாதிரியான தளப்பிரதேசங்கள் எதிரியின் அதிகாரப்பலம் குவிந்துள்ள நகரப்புறத்திற்கு அப்பாலுள்ள பரந்த கிராமப் புறங்களில் அமைக்கப்படலாம்.

பிற்போக்குச் சுரண்டும் வர்க்கங்களின் பலம் நகரங்களில் குவிந்துள்ளதாக தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் வானொலி நிலையம், புகையிரத மையம், ஆயுதப் படைகளின் தலைமைக் காரியாலயம், மத்திய அரசாங்கம், மத்திய தபாற் தந்திச் சேவைகள் போன்றன கொழும்பிலேயே மையங் கொண்டுள்ளன.

ஆரம்பத்தில் எமது பலம் எதிரியின் பலத்திலும் பார்க்க ஈனமுடைய தாயிருக்குமானால், எதிரியின் பலம்மிக்க இடத்தில் நாம் குறிவைப்பது பலனற்றதாகுமென்று தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டுள்ளார். எமது தலைகள் நொருக்கப்படுமென்பது பெரும்பாலும் சாத்தியமாகும்.

மறுபுறத்தில், சரியான தந்திரோபாயத்தைப் பின்பற்றி, எந்தக் கொலனி அல்லது அரைக் கொலனி நாட்டிலும் பெரிய அளவில் மக்கள் வசிக்கும் கிராமப் பகுதிகளுக்கு நகரங்களில் இருந்து சென்று தமது தலைமையின் கீழ் மக்களை அணி திரட்டுவது என்ற அடிப்படையில் புரட்சிகரத்தளப் பிரதேசங்களை அமைத்து, மக்கள் படையை அமைத்துப் பயிற்று வித்ததும் நிலைமை வேறொரு திருப்பத்தையடைகின்றது. இப்பொழுது எதிரிதான் நம்மைத்தேடி வரவேண்டியுள்ளது. அவன் தனது முழுப்பலத்தையும்தன்னோடு கொண்டுவர முடியாது. அத்துடன் நாம் அதிக எண்ணிக்கையில் புரட்சிகரத் தளங்களை அமைக்க, எதிரி தனது படைகளைப் பிளவுபடுத்தவேண்டி ஏற்படும். இவ்வாறு எதிரிக்குச் சாதகமானதாகவும் மக்களுக்குச் சாதகமற்றதாகவும் இருந்த நிலைமை எதிரிக்குச் சாதகமற்றதாகவும், மக்களுக்குச் சாதகமானதாகவும் மாற்றப்படுகின்றது.

அதன் பின்னர், எமது கரங்களில் ஆரம்ப நடவடிக்கைகளை வைத்துக் கொண்டு மக்கள் மட்டுமே செய்யக்கூடிய கெரில்லாப் போராட்டங்கள் மூலம் எதிரியைத் தொந்தரவு செய்து, எதிரியின் படைகளுடன் நீண்ட

போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு, மக்களின் படைகள் பலத்தின் தரத்தில் எதிரியின் படைகளைப் பலவீனப்படுத்த வேண்டும். இந்த நிலைமை வளர்ச்சியடைந்து ஒரு கட்டத்தில் மக்கள் படைகள் கிராமப் பகுதியிலிருந்து நகரங்களைச் சுற்றி வளைத்து அவற்றை விடுதலை செய்யும்.

இந்தக் கோட்பாடுதான் மக்கள் யுத்தமெனப்படும். இது மக்களை இலட்சோப இலட்சக் கணக்கில் அணிதிரட்டி மக்கள் யுத்தத்தின் நீண்ட போராட்டத்தின்போது எதிரியின் தற்காலிகப்பலத்தை அகற்றிவிட வேண்டுமென்பதைக் கோருகின்றது. ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை வகித்து வெற்றிக்கு வழிவகுத்த சீனப் புரட்சியின் அனுபவங்களிலிருந்து பெறப்பட்டதே இந்தக் கோட்பாடாகும். சீனாவில் ஆயுதம்தாங்கிய புரட்சி ஆயுதம்தாங்கிய எதிர்ப்புரட்சியை எதிர்த்துப் போராடுகின்றது. இது குறிப்பான முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும். அத்துடன் சீனப் புரட்சியின் சாதகமான விடயங்களுள் ஒன்றாகும் என ஸ்தாலின் சரியாகக் குறிப்பிட்டார்.

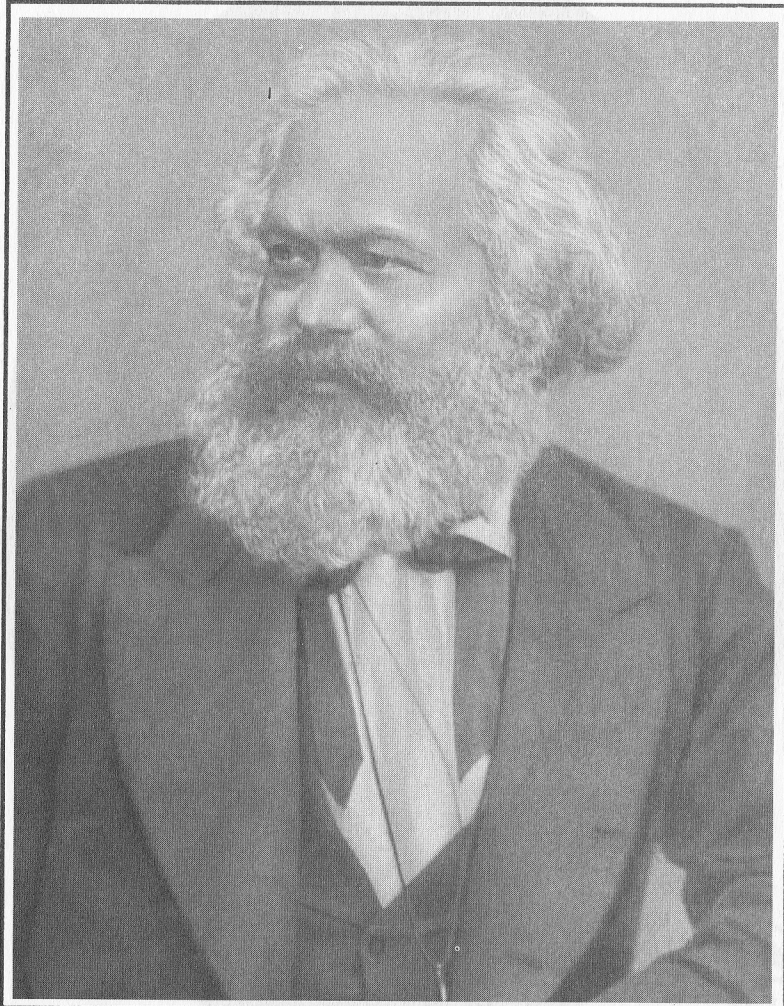
இதனால்தான் சீனாவின் பிரச்சினைகளை ஆயுதப் படையில்லாமல் தீர்த்து வைக்க இயலாது என அனுபவம் புகட்டுகின்றது எனத் தோழர் மாஓ சேதுங் குறிப்பிட்டார். ஆயுதப் போராட்டமில்லாமல் பாட்டாளிகளும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சீனாவில் எதுவித அந்தஸ்தையும் கொண்டிருக்க முடியாததுடன் எந்த ஒரு புரட்சி நோக்கையும் சாதிப்பது இயலாத காரியமாகும் என மேலும் கூறினார். அதே காரணத்திற்காகத்தான் மக்கள் படையில்லாவிட்டால் மக்களுக்கு ஒன்றுமே இல்லையென்று அவர் பிரகடனம் செய்தார். ஆயுதப்படை மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிப் பிரச்சினையை யுத்தத்தின் மூலம் தீர்த்துக்கொள்வது முக்கியமான கடமையும் புரட்சியின் அதியுயர்ந்த தோற்றமுமாகும். புரட்சியின் இந்த மார்க்சிய - லெனினியக் கொள்கையானது உலகம் முழுவதற்கும், அதாவது சீனாவிற்கும் மற்றைய சகல நாடுகளுக்கும் பொருந்துவதாகும் என இந்தக் கோட்பாட்டுக்கு அந்த அறிக்கையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.

கிட்டத்தட்டச் சகல ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் அரசாங்க பலம் பெரிய அளவில் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தில், சுரண்டலைப் பாதுகாத்து, அதன் காவல் நாயாக விளங்கும் முதலாளிய அடக்குமுறை அரசு இயந்திரத்தைத் தொழிலாள வர்க்கமும் அதன் நேச அணிகளும் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டத்தின் மூலமே அடித்து நொருக்க முடியும். விசாலமான கிராமப்புறங்களில் புரட்சிகரத் தளங்களைத் தோற்றுவித்து, இந்தத் தளப் பிரதேசங்களில் மக்கள் படையைப் பயிற்றுவித்து நீண்ட மக்கள் யுத்தத்தில் ஈடுபடுவதன் மூலமே தொழிலாள வர்க்கமும் அதன் நேச அணிகளும் இறுதி விடுதலையைப்பெற முடியும்.

**THE LIFE AND TEACHINGS
OF
KARL MARX**

N. Shanmugathan

Shanmugathan Centre for Marxist Studies

Karl Marx

Frederick Engels

Jenny Marx

CONTENTS

CHAPTER I.	MARX'S LIFE	01 – 09
CHAPTER II.	HISTORICAL MATERIALISM	10 – 20
CHAPTER III.	THE ECONOMIC DOCTRINE OF MARX	21 – 40
CHAPTER IV.	THE MARXIAN THEORY OF THE STATE	41 – 52

February 2002

Life and Teachings
OF KARL MARX

N. Shanmugathan
Shanmugathan Centre for Marxist Studies
59/3, Waidya Road, Dehiwala.

Printed at Print Graphics
289 - 1/2, Galle Road,
Colombo 06. Tel: 596312

Price: Rs. 100/=

Preface

This compilation brings together four articles written by the Late Comrade N. Shanmugathan at the time of the death centenary of Karl Marx (1983)

The Shanmugathan centre for Marxist studies takes pleasure in bringing out this publication as it strongly feels that this is a crucial moment in the history of both world capitalism and of Marxism, in that it is essential to reassert the relevance of the latter to understand the current trends of capitalism better.

World capitalism and its publicists have been at pains to portray the socialist setbacks of the 1980s as the collapse of this system of thought and its usefulness as a political and intellectual ideology to envision a more equitable world. Nevertheless the basic validity of the Marxist theory has been demonstrated by the depression in capitalist markets, thereby reviving the need for Marxism at least as a theory to understand the inner workings of international capital.

It is in this background that from the 90s of the last century, efforts are being made to go back to the formulations of Marx and Engels without being distracted by those compulsions which arose in many a post revolutionary societies due to specific local situations, which were also taken as part of the doctrine proper.

This overall fall of the Socialist states has had a devastating impact on post colonial societies and countries when Marxism was needed and was developing slowly but surely in acculturated forms, but without giving away the basics of Marxism.

It is in a situation like this, Comrade Shanmugathan and his works demand a closer look. The history of socialism in this country very clearly shows that Shanmugathan did not want to take liberties with the basics of Marxism for the sake of party strategies and political alliances. That in itself recommends us to recapitulate his views and positions.

More important is the fact that he was always considered a very good student of Marxism having a clear, unambiguous grasp of the theory and its formulations.

This work consisting of four independent essays but in an overall sense related to each other, gives us a synoptic view of the Marxist theory of political economy.

We thought it our duty to provide to the readers the benefit of late comrade Shanmugathan's lucid explication of Marxism. The time demands this.

Comrade Shanmugathan's text in English is accompanied with a translation in Tamil of the same done by professor S.Sivasegaram bringing out faithfully what the late comrade thought and wrote. We wish to thank professor Sivasegaram for the translation. It was a labour of love well

undertaken and neatly done. We should not fail here to mention the timely assistance provided by the many friends and comrades of Shanmugathan to bring out this volume.

The Shanmugathan centre for Marxist studies calls upon concerned individuals, intellectuals and benefactors to assist the institute in its efforts to carry forward the aims and objectives of the late Comrade Shanmugathan especially carrying the torch of Marxism.

Finally, we wish to thank Print Graphics for their interest in this publication.

**Colombo
2002 February 8**

**Shanmugathan Centre
for Marxist studies.**

CHAPTER I

MARX'S LIFE

It is hundred years since the death of Karl Marx, the founder of scientific socialism and great teacher of the international proletariat. In his speech at the grave-side of Marx, his life long friend and collaborator and comrade, Frederick Engels paid him the following high tribute:- **“On the 14th of March, at quarter to three in the afternoon the greatest living thinker ceased to think”**. There can be no doubt that Marx was one of the greatest intellectuals to have been born in this world and whose thinking has profoundly affected the destinies of a great part of the world's population.

Marx was born on May 5th 1818, in the city of Trier in Prussia. He was the third child of a prosperous lawyer, Heinrich Marx, a Jew who had converted to Christianity in 1824. He was a brilliant student at school and then studied law, history, and philosophy at the Universities of Bonn and Berlin. He secured a Ph.D. from the Jena University.

Even at the age of 23 his intellect seems to have inspired awe among his friends and others who knew him. In a letter written in 1841, Moses Hess said the following; **“You can look forward to meeting the greatest, perhaps the only real philosopher now living.... He will draw the eyes of all Germany upon himself. He combines the deepest philosophical earnestness with the most cutting wit. Imagine Rousseau, Voltaire, Holvach, Lensing, Heine and Hegel united in one person. I say united, not lumped together and you have Dr. Marx.”**

Marx graduated in 1841 and, for a time, took to journalism. He edited an opposition newspaper, *Rheinische Zeitung*, which was, however, soon suppressed on January 1, 1843.

Meanwhile, at the age of 17, Marx had fallen in love with 21 year old Jenny, the exceptionally beautiful daughter of Baron Ludwing von Westphalen. She was from an aristocratic family and was descended on the female line from the family of the Dukes of Argyll. A brother, later, became a Minister of the King of Prussia. They had to keep their engagement a secret for eight long years because of opposition from their parents.

They married on June 19, 1843 when Jenny was 29 years old. Jenny was to become Marx's life-long helpmate in the truest and fullest sense of the word. She endured terrible hardships, grinding poverty, perpetual insecurity, sickness, deaths in the family and even imprisonment. But she never wavered or looked back but stood firmly at the side of Marx all her life. Their mutual love glowed with undiminished brightness to the end.

Between 1843 and 1849 Marx led the life of an exile, moving from France, Belgium and Germany and back – being expelled from one country to another and taking part in the revolutionary movements of each country. Then, on August 24th 1849, refusing to submit to the decree of French Government, banishing him from Paris to a Swampy, an unwholesome place in Brittany, Marx emigrated to London where he lived for the rest of his life, a period of nearly 35 years. England was then the haven for political refugees from the Continent. But, more important, there was the British Museum which, with its magnificent reading room and its inexhaustible treasure of books, had been completed about that time. Marx went there daily, spending twelve hours of every working day. That was where “**Capital**” was born.

Somewhere between August 28th and September 6th 1844, Marx met Engles in Paris, and there began the most remarkable friendship between two men at any time – each with a brilliant brain and a genius on his own account, but sharing almost identical views on most subjects, so much so, that they spoke as one man.

Speaking of this friendship, Lenin said, “**the European proletariat may say that its science was created by two scholars and fighters, whose relations to each other surpass the most moving stories of human friendship among the ancients**”. Engles was always selfless and claimed only a secondary role. He has said: “**In Marx's time, I played second fiddle, and I think I have attained virtuosity in it and I am damned glad that I had such a good first fiddle as Marx.**”

Through out his exile in London, Marx was dogged by extreme poverty. There was even a time, when he could not leave his home because all his cloths had been pawned. He was once evicted from his house. On September 8th 1852 he wrote to Engles: “**My wife is ill. Jenny (daughter) is ill. Helene (house keeper) has a sort of nervous fever. I have been and still am unable to call the doctor because I have no money to pay for medicine.**

“**For the past week I have been feeding my family on bread and potatoes and I wonder whether I shall manage to get some more for today.**”

But he did not give in to despair. On April 12th, 1855, after his only son had died in his arms, Marx wrote to Engles: “**In the horrible sufferings that I have been through these days I have always been held up by the thought of your friendship and the conviction that we still have an intelligent job to do on this earth.**”

He was tortured by carbuncles when he was working on “**Capital**”. He is said to have joked to Engles: “**I hope the**

bourgeoisie will remember my carbuncles all the rest of their lives.”

Once he told a friend that he doubted if any author had ever had to study the theory of money while having no money himself.

Marx had no steady source of income although for a time he contributed regularly to the New York Daily Tribune, a progressive paper. He became its European political correspondent and was paid £ 1 per article. But, not all his articles were published. He wrote for the Tribune till 1862.

Marx inherited some money on the death of his father and mother, respectively. He also inherited a legacy of about £ 600 in 1863 from his friend Wilhelm Wolff, who had been one of the 14 members of the first Communist League formed by Marx in 1845. These helped. But they were not sufficient. Were it not for the generous and self sacrificing financial support of Engels, Marx could not have overcome the stupendous difficulties he faced or been able to finish his monumental epic, ‘CAPITAL’.

He would surely have perished from hunger. Engels stuck to an uncongenial job in his father’s Manchester Textile Mill purely to be able to support Marx.

In 1869, when Engels became a rich man after the death of his father, he settled a pension of £ 350 on Marx. This was to make the latter part of Marx’s life a little easy.

Marx and Engels corresponded regularly whenever they were not together. As soon as he was able to free himself from the burden of his business life, Engels came to London in September 1870 and settled down within ten minutes distance from Marx’s home. Thereafter, they met regularly. It is said that they either walked together on Hampstead Heath or chatted, walking up and

down in Marx’s study, one diagonally in one way, the other in the other.

The other person who played an important role in Marx’s life and family was Helene Demuth, familiarly called Lenchen. She entered the services of Mrs. Jenny Marx when she was eight or nine, and thereafter followed her everywhere. It was said that Mrs. Marx was the mistress of the house, but that Lenchen was its dictator. She served Marx’s family wholeheartedly and in every way. On the death of Marx, she transferred herself to the household of Engels and looked after Engels till her death. She lies buried next to Marx and his wife.

This is what Engels said at her funeral : **“Marx often asked her advice on difficult and complicated party matters, and, for my part, I owe all the work I have been able to do since Marx’s death, largely to the sunshine and health that her presence brought to my house, where she did me the honour of coming to live after Marx’s death.”**

Only three daughters, out of six children born to Marx and Jenny survived. They were Jenny, Laura, and Eleanor. Marx adored his daughters and was adored in return. All three married leading socialists of that time. Marx was nicknamed “Moor” by his wife and children. He had no other name for them. The reason was his pitch-black hair and beard, which was sprinkled with white, though his moustache was still black. Engels, too, had his nickname. He was called the General. His studies on military matters had earned this name.

Marx spent as much time as he could playing with his children and, later, his grandchildren. Sunday was usually reserved for them. On this day, the whole family, along with Engels and any other comrade who had called to visit Marx, went on a picnic to Hampstead Heath.

Here is an amusing description by Wilhelm Liebknecht (one of the founders of the German Social Democratic Party) who was a frequent visitor to Marx's home: **"One day when I was on a visit to London, Johnny (Marx's grand son) whose parents had sent him over from Paris as they did several times a years, got the idea of using his grandfather as a omnibus and riding on top i.e. on Moor's shoulders, Engels and I being the horses. When we were properly harnessed there was a wild chase round the little garden behind Marx's cottage in Maitland Park Road..."**

"The ride started Gee! Ho! With international English German and French; Go on! Plus vite ! Hurrah! and Moor had to trot until the sweat dripped from his brow. When Engels or I tried to slow down, on us a little, the merciless coachman's whip came down; 'You naughty horse! Envant!' and it went on until Marx was dropping and then we had to parley with Johnny and a truce was concluded...."

Marx was a prolific writer. He was fluent in almost all European Languages and could write well in German, English and French. He began to study of Russian when he was fifty. He worked very hard. It is said that the work on Capital consumed forty years of his life. In 1848, Marx co-authored with Engels the Communist Manifesto, which was first concise enunciation of the principles of Communism. His greatest work on which much of his fame depends, "Capital" was published in Hamburg on 14th. September, 1867. It was the first volume which contains the essence of Marx's communist thesis. He did not live to complete the other volumes but left behind copious notes from which Engels edited and published the second and third volumes after the death of Marx. Apart from this great work, Marx wrote several other important books. Among them are:

**Wages, labour and capital,
Class struggle in France,**

**The 18th. Brumairre of Louis Bonaparte,
British rule in India,
Future result of British rule in India,
Wages, price and profit,
The Civil war in France,
Critique of the Gotha programme, etc.**

Some of these books, like the Civil War in France and Wages, Price and Profit were in fact addresses by Marx to the General Council of the First International. The civil war in France was written in London two days after the Paris Commune was suppressed in fire and blood. A better analysis has not been made then or subsequently of these events. It is an example of Marx's ability to analyse contemporary events. It is a mark of his genius.

But Marx was not merely a theoretician. He was, above all, a practical revolutionary and took an active part in all the revolutionary movements of his time. On September 28th 1864, under his leadership was formed the First International Workingmen's Association, now famous as the First International. It was this organisation that was responsible for the propagation of the ideas of scientific socialism in Europe and North America.

Speaking about Marx's revolutionary life, Engels has said: **"His real mission in life was to contribute, in one way or another, to the overthrow of Capitalist Society and of the State institutions it brought into being, to contribute to the liberation of the modern proletariat which he was the first to make conscious of its own position and its needs, conscious of the conditions of its emancipation."**

Marx was dogged with bad health during the latter part of his life. Apart from other ailments, he had contracted bronchitis and

later plurisy. He went to warmer places for the sun and to sulphur springs like the one at Earlsbad. By the autumn of 1881, both Marx and his wife lay seriously ill in separate rooms of the same house. Marx got better but his wife died of cancer on December 2nd 1881. Marx was never the same man again. When Engels came and was told of the death of Jenny Marx he said **"Moor is dead too"**. It turned out to be true, although he managed to live a little more than an year.

Marx suffered another terrible blow when his favourite daughter, the first-born, Jenny died suddenly on January 11th 1883. Returning to London, he lived for only two more months. During his last months he was looked after tenderly by his youngest daughter Eleanor and Helene and was visited by Engels everyday until he died on 14th March, 1883. As his daughter Eleanor said **"As far as Moor is concerned, you know that he went out of his bedroom to his study in Maitland Park, sat down in his arm-chair and calmly passed away"**. Engels described Marx's last moments thus: **"He had been left alone for scarcely two minutes, and when we came back we found him in his armchair, peacefully gone to sleep – but for ever."** The arm chair on which Marx died was taken over by Engels and remained with him until his death. Thereafter, it passed to Eleanor, Marx's youngest daughter.

Writing to a comrade a day after Marx's death, Engels said this: **Mankind is shorter by a head, and that the greatest head of our time.**

"The movement of the proletariat goes on, but gone is the central point to which Frenchmen, Russians, Americans and Germans spontaneously turned at decisive moments to receive always that clear indisputable counsel which only genius and consummate knowledge of the situation could give. Local lights and small talents, if not humbugs, will obtain a freehand.

The final victory remains certain. But the detours, the temporary and local deviations unavoidable as they are – will now grow more than ever. Well we must see it through; what else are we here for? And we are far from losing courage because of it."

On Saturday March 17, Marx was laid to rest in Highgate Cemetery in the same grave as that of his wife. Ending his peroration at Marx's graveside, Engels said:

"His name will endure through the ages, and so also will his work."

That prophecy has been more than fulfilled.

Jenny Marx

CHAPTER II

HISTORICAL MATERIALISM OR THE MATERIALIST CONCEPTION OF HISTORY

Paying his tribute to Marx at the latter's graveside, Engels said: "Just as Darwin discovered the law of development of organic nature, so Marx discovered the law of development of human history; the simple fact, hitherto concealed by an over growth of ideology, that mankind must first of all eat, drink, have shelter and clothing, before it can pursue politics, science, art, religion, etc; that, therefore, the production of the immediate material means of subsistence and consequently the degree of economic development attained by a given epoch formed the foundation upon which the state institutions, the legal conceptions, art, and even the ideas on religion, of the people concerned have been evolved, and in the light of which they must, therefore be explained, instead of vice versa, as had hitherto been the case.

"But that is not all. Marx also discovered the special law of motion governing the present-day capitalist mode of production and the bourgeois society that this mode of production has created. The discovery of Surplus Value suddenly threw light on the problem, in trying to solve which all previous investigations, of both bourgeois economists and socialist critics, had been groping in the dark.

"Two such discoveries would be enough for one lifetime. Happy is the man to whom it is granted to make even one such discovery. But in every single field which Marx investigated - and he investigated very many fields, none of them superficially - in every field, even in that of mathematics, he made independent discoveries."

MATERIALIST

Marx's philosophy is known as dialectical materialism. Neither materialism nor the dialectical concept was discovered by Marx. They were known to the ancient Greek philosophers as well as to early Hindu philosophers of India. But Marx's unique contribution was to rescue materialism from metaphysics and dialectics from idealism; and to wed the two together to found the completely new philosophy of dialectical materialism.

Engels has said: "The great basic question of all philosophy, and especially of more recent philosophy, is that concerning the relation of thinking and being..... the relation of mind to nature.....which is primary, mind or nature.....Philosophers were divided into two great camps according to their answer to this question. Those who asserted the primacy of mind over nature and, in the last analysis, therefore, assumed some kind of creation of the world.....formed the camp of idealism. The others, who regarded nature as primary, belong to the various schools of materialism."

Marx was a materialist who totally rejected idealism.

Marxian materialism holds that;

- (a) Matter is primary and mind or idea is secondary.
- (b) That the sources of everything, including our consciousness i.e. thinking is to be found in the material things of life and reflect the material surrounding us.
- (c) That matter has now developed to its highest form, which we call the mind; and that the mind now has the power of changing the material conditions from which it sprang. This is the source from which all ideas arose.
- (d) In as much as all matter is objective and independent of the will of man, they are all knowable. There is nothing that cannot be known or a thing - in - itself. There are only things not yet known. There can be nothing supernatural or above the capacity of man.

DIALECTICS

The dialectical concept is opposed to the metaphysical outlook. The metaphysical outlook looks at things or matter as isolated, static and one sided. It recognises that there can only be an increase in the quantity or a change of place. It also sees the increase or decrease or change of place as being not inside things but outside them. In other words, according to this outlook, the motive force for change is external and not internal. It holds that all the different forms of matter in the world and their characteristics had been the same ever since they first came into being and that all subsequent changes have simply been increases or decreases in quantity. This outlook holds that forms of matter can only keep on repeating themselves in different forms and cannot change into anything different.

It is easy to understand why such a philosophy is in the interests of the ruling classes. If one were to accept this outlook, exploitation is something permanent which cannot be changed. One is thus denying to the oppressed the possibility of changing society and ending oppression. This outlook also cannot provide the reason why one form of matter changes into another.

On the other hand, the materialist dialectical world outlook holds that in order to understand the phenomenon and the reasons for its development we should study it both internally as well as in relation to other forms of matter. In other words there are both external and internal causes to bring about changes in matter. But, internal causes are basic. While external causes are the conditions of change, they become operative through internal causes.

The basic feature of dialectics is change and that this change takes place on the basis of contradictions which are universal and inherent in all forms of matter and that development or movement is a result of the clash of opposing sides within a contradiction.

Engels explains it thus; **“that the world is to be comprehended not as a complex of readymade things, but as a complex of processes, in which apparently stable things no less than the concepts, their mental reflections in our heads, go through an uninterrupted change of coming into being and passing away.....”** he explains dialectical philosophy as **“nothing final, absolute or sacred can endure.....it reveals the transitory character of everything and in everything and nothing can endure in its presence except the uninterrupted process of becoming and of passing away, of endless ascent from the lower to higher, of which it is itself the near reflection in the thinking brain”**.

THE MATERIALIST CONCEPTION OF HISTORY

Historical materialism or the materialist conception of history is the application of the philosophy of dialectical materialism to the study of history. Before Marx and Engels, bourgeois historians presented history as a story of kings and queens and generals and their whims and fancies in which the people played no part. In their hands, history became a dry recital of dead dates.

This suited them very well, because, in order to defend the existing system of exploitation, they wanted to demonstrate that society never changes, that classes had always existed and would continue to exist for ever and that there was no point in attempting to change this order of things which had been pre-ordained. A statement in Bible; **“the rich man in the castle, the poor man at the gate”**, expresses this point of view admirably.

But, historical materialism challenged this old concept and replaced it with the scientific reasoning as to why certain things happened in history and why they did at that point of time. In other words, historical materialism has unearthed the laws of

development of society and thereby put in the hands of revolutionaries a powerful weapon to aid the forward march of history.

But, what then, is the chief force among the complex of conditions of material life of society, which determines the physiognomy of society, the character of the social system, the development of society from one system to another.

Historical materialism holds that this force is the method of procuring the means of life necessary for human existence, the mode of production of material values – food, clothing, footwear, houses, fuel, instruments of production, etc. which are indispensable for the life and development of society.

The instruments of production with which people produce material values, the people who operate the instruments of production and carry on production of material values - thanks to a certain experience in material skill - all these elements jointly constitute the productive forces of society.

At the same time, men do not engage in production in isolation. They do so in common, in groups, in societies. Production is therefore, at all times and under all conditions, social production. These relations could be either one of equality and cooperation and mutual help and free from exploitation, or they may be, relations of master and servant, of exploitation of one class by another. But, whatever that may be they form just as essential an element of production as the productive forces of society.

Therefore, the mode of production embraces both the productive forces and men's relations of production, and embodies their unity.

The first feature to be noted about production is that, as we have already learned in dialectics, it never stays still. As it changes,

it also calls for change in the whole social system, of social ideas, political views and political institutions i.e. a reconstruction of society. Whatever is the mode of production of a society such in the main is the society itself, its ideas and theories, political views and constitutions (Stalin).

Therefore the history of development of society is basically the history of development of production, the history of the producers of material values, the history of the labouring masses who are the chief forces in the process of production and who carry on the production of material values necessary for the existence of society. Hence the clue to the study of the law of history must not be sought in men's minds but in the economic life of society.

Now let us deal with the question how these changes in production of material values take place and where they originate. They take place, first, in the changes and developments of the instruments of production, and then, depending on these changes and in conformity with them, men's relations of production, the economic relations, change. Productive forces, therefore, are not merely the most mobile forces in production but are also the determining elements in the developments of production.

Here is a rough picture of development of productive forces from ancient times to our day; **“The transition from crude stone tools to the bow and arrow, and the accompanying transition from the life of hunters to the domestication of animals and primitive pasture; the transition from stone tools to metal tools (the iron axe, the wooden plough fitted with an iron colter etc.) with a corresponding transition to trade and agriculture; a further improvement in metal tools for the working up of material, the introduction of blacksmith's bellows, the introduction of pottery, to the corresponding development of**

handicrafts and agriculture, the development of independent handicraft industry and subsequently, of manufacture; the transition from handicraft tools to machines and the transformation of handicraft and manufacture into machine industry; the transition to the machine system and the rise of modern large scale industry – such is a general and far from complete picture of the development of the productive forces of society in the course of man's history” (Stalin).

In conformity with these changes in the productive forces of society, men's relations of production, their economic relations also changes. We know of five main types of societies that have developed in history in conformity with the changes in the development of the productive forces of society. These are the primitive communal, slave, feudal, capitalist, and socialist societies. In all these cases, the changes and development in the productive forces always began with the changes and development in the instruments of production.

During the primitive communal society there were no classes. It was a classless society. There was no exploiter and no exploited. This was for the simple reason that the basis for exploitation of man by man and of one class by another had not yet arisen. This, in turn, was due to the very low level of development of the instruments of production. At this stage, man had not yet learnt to produce a surplus. He could barely produce sufficient sustenance for himself. Besides, the instruments of production, like the wooden spear or the bow and arrow, were so simple that it could be fashioned by anyone and therefore incapable of being appropriated by a few. Under such conditions, men's relations of production necessarily had to be that of equals. There was no basis for exploitation of man by man or one class by another. That was why, during the tribal wars of that time, no prisoners were taken. They simply cut their heads off those defeated in battle.

Because, otherwise, they would have had to feed them. And this they could not afford to do.

But as the instruments of production developed to a higher level, man is able, for the first time, to produce a surplus, i.e. to produce more than what is essential to him. The basis for exploitation has been reached. At this stage, the prisoners of war are not killed but are taken back as slaves to work for the victors. Thus, did the next form of society, a slave society, arise. Slave owner and slave confronted each other. Most students have read of how Julius Ceaser conquered a good part of Europe, including England, and returned in triumph to Rome with his captive slaves tied in chains to his chariot wheels.

But the instruments of production kept developing further and further and the slave no longer suited this stage of development because he had no incentive to produce more as he was treated as a mere chattel of his master who could be sold or shot at the whim and fancy of his master. There was no relation between his remuneration and his production.

Thus arose a need for a new relation of men in production – men who would have an incentive to produce more. The slave revolts, like the famous one led by Spartacus, accelerated this process. The place of the slave was taken by the serf who was tied to the land and forced to work in the land-lords; land on specified days and when requested, but, nevertheless, was given his own small plot of land whose produce he could enjoy. This was feudal society, with the landlords and the serf at the two ends of the pole.

When the instruments of production developed still further to the stage of machine industry the illiterate serf would not do. He had to be replaced by a worker who was literate enough to understand how to work complicated machinery. Thus arose capitalism, with the capitalist and the worker at opposing ends.

So we see that every change in society is conditioned by and follows the development of the instruments of production. Thus the history of society is the history of the producers of material values.

One feature that we must note here is that the development of productive forces and the consequent changes in men's relations of production take place not only inside the old society but also independently of the will of man. For instance, when man first discovered the use of fire, the use of iron or the domestication of animals, he was never conscious of the changes in society that would follow. But, at the same time, when men's relations of production do not keep pace with the development of the modes of production, new ideas and theories spring up which play a role in accelerating the changes. Evolution changes to revolution.

Marx has given the following formulation of the essence of historical materialism in his historic preface to his "Critique of Political Economy."

In the social production of their life, men enter into definite relations that are indispensable and independent of their will; these relations of production correspond to a definite stage of the development of their material forces of production. The sum total of these relations of production constitutes the economic structure of society - the real foundation on which rises a legal and political superstructure and to which correspond definite forms of social consciousness. The mode of production of material life determines the social, political and intellectual life process in general. It is not the consciousness of men that determines their being but on the contrary, their social being that determines their consciousness. At a certain stage of their development, the material productive forces in society come into conflict with

the existing relations of production, or what is but, a legal expression for the same thing, with the property relations within which they have been at work before. From forms of development of the productive forces these relations turn into their fetters. Then begins an epoch of social revolution. With the change of the economic foundation, the entire immense super-structure is more or less rapidly transformed. In considering such transformation a distinction should always be made between the material transformation of the economic conditions of production, which can be determined with the precision of a natural science and the legal, political, religious, aesthetic or philosophic – in short ideological forms in which men become conscious of this conflict. Just as our opinion of an individual is not based on what he thinks of himself, so can we not judge of such a period of transformation by its own consciousness; on the contrary, this consciousness must be explained rather from the contradictions of material life, from the existing conflict between the social productive forces and the relations of production. No social order ever disappears before all the productive forces for which there is room in it have been developed; and new higher relations of production never appear before the material conditions for their existence have matured in the womb in the old society itself. Therefore, mankind always sets itself only such tasks as it can solve; since, looking at the matter more closely, we will always find the task itself arises only when material conditions necessary for its solution already exist or are at least in the process of formation."

What historical materialism teaches us, therefore, is that like all other phenomena or institutions or other forms of matter, society itself never stands still. It is subject to change and development like everything else. Therefore societies based on exploitation and the existence of rich and poor are neither eternal and ever-lasting nor unchangeable. Nor did they exist at all times.

CHAPTER III

THE ECONOMIC DOCTRINE OF MARX

Marx is best known for his economic doctrine which is enshrined in his epic, "CAPITAL". In his preface to "CAPITAL", Marx says that **"it is the ultimate aim of this work to lay bare the law of motion of modern society"** (that is to say, capitalist society).

The capitalist economy is one where the dominant form of production is commodity production. That is to say, the main form of production under capitalism is production for the market, for sale to an unknown person and not production to satisfy the immediate needs of someone in front of you, as was the case under feudalism. Marx therefore begins with the analysis of this new thing called commodity.

LABOUR THEORY OF VALUE

A commodity is some thing that is produced for sale in the market. Almost everything we see around us is a commodity – the paper on which this is written, the pen which writes it, the ink with which it is written etc. Every thing bought in the market – be it rice, salt, dhal, cloth, watch, car or anything else – is a commodity.

This is something that did not exist in the previous economy under feudalism. The economy that existed under Feudalism was what was called a natural economy. Under this form of economy, man engaged in production only for the purpose of satisfying the need of another person who was before him. For example, a shoe-maker made a shoe only when a peasant or any other member of

Historical materialism further teaches us that these changes in social relations are brought about by changes in the mode of production of material values and first and foremost by changes and developments of the instruments of production. Once the economic foundation is changed, depending on these changes and in conformity with them, the immense superstructure - political, social, legal, religious, aesthetic, philosophic, or in other words, ideological forms is rapidly transformed.

Historical materialism also teaches us that these social changes take place on the basis of contradictions inherent in society. Marx and Engels expressed this brilliantly in the opening words of their famous Communist Manifesto; **"The history of all hitherto existing society is the history of class struggle. Freeman and slave, patrician and plebian, lord and serf, guild-master and journeyman, in a word, oppressor and oppressed, stood in constant opposition to one another, carrying on an uninterrupted, now hidden, now open fight, a fight, that each time ended either in revolutionary reconstruction of society at large, or in the common ruin of the contending classes."**

Therefore, the source for the history of the development of society must be found in the history of the producers of material values, the history of the labouring masses, who are the chief forces in the process of production.

his society who was well known to him and requested him to make a shoe.

He did not make shoes in advance and keep them for sale in a showcase. He engaged in production only when a request was made to him to do so. Here the relationship between the producer and the consumer is direct and close. He was not producing for the market or for an unknown consumer; and when he did exchange his products, it was mostly on the basis of barter. Such an economy was naturally stagnant and could not stimulate advance or progress as happened in the capitalist economic system that followed.

But even this stagnant economic system had to give place to inevitable change. It was trade or exchange that played that dominant part in breaking up the natural economy of feudalism and leading to the development of capitalism. It is interesting to see how this happened. It is best done by studying an example. Historically, in Europe, this happened as a result of princes and nobles coming to the Middle East during the Holy Crusades and coming face to face with the luxuries from the more advanced civilisations of Persia, India and China. When they returned to their homes, they hankered after the luxuries they had seen in the Middle East. Hence arose the trader who now began to trade in the luxuries brought from the East.

Let us see how trade and exchange breaks down the natural economy. Let us take the example of our shoe maker. He is a clever craftsman. He makes good shoes. The trader had heard of him. He brings him leather and places an order for shoes. He returns later and takes charge of the shoes that have been produced by the shoe-maker. The trader is pleased with the quality of the shoes. He thinks that he can easily sell them at a profit in the next country or elsewhere. He, therefore, places a further order for shoes with the shoe-maker.

Now a gradual change takes place in the manner of production engaged in by our shoe-maker. Initially, he uses only his own labour power. Soon this become insufficient. He engages the labour power of members of his family and then of other artisans. In the first place, he carries on his production in his own house. When this becomes inadequate, he puts up a separate building for this purpose. This is the nucleus of the future factory.

Another change has also taken place. The nature of the product he produces has changed. It is no longer for the consumer who is present before him and with whom he has a direct connection. Now, the shoes he is producing are for the market, for sale to people unknown to him. The direct relationship between producer and consumer is broken.

What he now produces is a commodity – that is, some thing that is produced for sale. A new thing that didn't exist before has entered the scene. When commodity production becomes the dominant form of production in the economy, we call it capitalism.

Let us study this thing that is called commodity, because it plays an important role in capitalism. We have already stated that a commodity is something that is produced for sale, for the market. For a thing to be a commodity, it must fulfill two conditions. Or to put it in another way, it must have two qualities or values.

It must have use value. That is, it must be useful. Otherwise nobody would buy it. The watch must tell the time. The pen must write. The paper must be capable of being written upon, etc. This is what is called use value. Secondly the commodity must possess exchange value. That is, it must be capable of being exchanged for any other commodity. Exchange value is the value of a commodity. On what basis do commodities exchange themselves in the market? Exchange of commodities takes place around us every minute. Hats are being exchanged for shoes, rubber for rice, cloth

for bicycles, etc. What is the basis on which this exchange take place? How does one decide how many hats should be exchanged for how many shoes, or how much rubber for how much rice? Yet there must be a basis. Otherwise chaos would reign.

One is usually tempted to answer that the basis of exchange is money. We sell our rubber for money and, with that money, buy the rice we need. This is not correct. In the above transaction, money has only played the part of being a medium of exchange. It was not the basis of exchange. Let us take another example. On a market day, a peasant plucks coconuts from his garden and goes to the market. He sells them for money and with the money he receives, he buys his requirements, like rice, cloth, vegetables etc. In this case, money has clearly only played the part of being a medium of exchange. The peasant leaves home with coconuts and returns with rice, cloth and vegetables. Therefore, it is quite clear that what has happened is that coconuts have been exchanged for rice, cloth and vegetables. Money was simply a medium of exchange, a method of expressing the values of other commodities.

What then is the basis for the exchange of commodities? Clearly, there must be a basis. There must be something that is common between all commodities on the basis of which they could be exchanged one for another. This common factor is that all commodities are products of human labour power and they are exchanged on the basis of the amount of human labour power that has gone into the production of each one of them. Thus we arrive at the definition that the exchange value, or, simply, the value of a commodity is equivalent to the amount of human labour power that has gone into its production.

Let us test this definition by a few examples. Before the Industrial Revolution, textiles were manufactured by handlooms. A lot of workers were employed in this manufacture. With the invention of the steam engine, machines began to be used and

they displaced quite a lot of workers. What was the result? The price of textiles came down. In other words, their value went down. Why? Because now, there was less human labour power that had gone into their production. That is also the reason why machines made goods are cheaper than goods made by hand. One can find any amount of examples to prove this point. Conversely no one can think of any thing which has value but is not the product of human labour power.

One can strain one's ingenuity and imagination to the maximum but he will find no example of anything that has value but yet is not the product of human labour power.

Take another example. An oak tree standing in the forest has no value. But the moment that some labour power is applied to it and it is cut down, even as it lies there, it has appropriated value. If more labour power is added and it is carted to a carpentry town, like Moratuwa, its value goes still further up. Now, if the labour power of a carpenter is applied to the tree and tables and chairs turned out, the value of these products is still greater.

From the time that the tree stood in the forest to its transformation to tables and chairs, all that has happened is that, at successive stages, human labour power has been added. That is the only reason why its value has gone up. Nothing else has been added to it.

But another question arises. Suppose that there are two shoe makers. One is a clever and quick worker, while the other is slow and a drunkard. The first worker takes four hours to finish a pair of shoes for which the second worker takes eight hours. Does that mean that the shoes produced by the lazy worker are worth twice the value of the shoes produced by the cleaver worker? It cannot be. Therefore, when we speak of the amount of human labour power that has gone into the production of any commodity,

we mean not just any human labour power but only the socially necessary human labour power, i.e. the amount of human labour power needed at the given moment and according to the development of science and technology at that time.

Therefore, we must slightly amend our definition. The value of a commodity is equal to the amount of socially necessary human labour power that goes into its production. This is what is called the **Labour Theory of Value**.

The lesson we learnt from this is that all value in the world is produced by human labour power and by human labour power alone and therefore, must return to it.

One point remains to be clarified. That is the difference between value and price. Price is the expression of value in terms of money. The price of a commodity is not the same as its value. Price is affected by the law of supply and demand. All of us are aware of the higher prices we pay for goods in the black market. It doesn't mean that their value has gone up. It only means that their demands is greater than their supply. It is also for the same reason that rare metals like gold and silver fetch high prices although their real value is less. Therefore value and price are not the same. Price fluctuates above or below the level of value and can seldom be equated under conditions of capitalism.

With this observation, we can conclude that the value of a commodity is equal to the amount of socially necessary labour power that goes into its production.

PRIMITIVE CAPITALIST ACCUMULATION

For capitalism to arise, two prior conditions must be fulfilled. On one side of the pole, there must be sufficient accumulation of capital. On the otherside of the pole, there must be sufficient

accumulation of labour power, i.e. coming together of a sufficient number of proletarians who are free in the double sense – free from feudal restraints and free from ownership of any means of production.

These two conditions must be fulfilled before capitalism could begin to function. How does the situation arise so that these two conditions are fulfilled. We have to study an example from history to understand this. For this purpose, let us take the economic history of England which was, historically, the first country in the world to pass on to capitalism.

Before we go further, let us explain the difference between money and capital. If one has a ten rupee note, it is money. He can buy things with it. But if he goes on adding ten rupee notes to it till it becomes a lakh or million rupees, it is still money. If he stores it in a trunk or a cupboard for any length of time, it still remains money. It would not multiply by itself. When does it become capital? It becomes capital only when that money is used to buy an Estate or any other means of production and production is set going. Capital is money that is used in the process of production. Capital represents a social connection. Only in the course of production can capital multiply itself through the process of creating surplus value from human labour power.

Here is Marx's famous definition of capital: **“Capital is dead labour that, vampire-like, only lives by sucking living labour and lives the more the more labour it sucks.”**

How did primitive capitalist accumulation takeplace in England? We are told in school-books that capitalism started in England as a result of the Industrial Revolution and the scientific inventions that took place about that time. It is true that the Industrial Revolution was synonymous with the rise of capitalism in England. But it was not due to the scientific inventions. Similar

inventions had been discovered even during the previous century. But nothing happened because sufficient capitalist accumulation had not yet taken place to make possible the use of these inventions in industrial enterprises. The moment that this took place, the Industrial Revolution was on. Capitalism was born.

But, how did primitive accumulation take place in England? There were many ways. But, basically it was due to plunder and straight forward robbery. A few examples would serve to prove this point. It is not an accident that the Battle of Plassey (in which Robert Clive decisively defeated the Indian princes) ante-dated the Industrial Revolution. This was the period of the first stage of the conquest of India on behalf of the East India Company. The Indian princes and Nawabs of these days were immensely rich. They owned big hoards of gold and silver. Since there was no system of banking at that time, most of this gold and silver was kept buried under the ground. What the English adventurers like Robert Clive and Warren Hastings did, after their military victories, was to remove wholesale this gold and silver to England. This was direct robbery in contrast to the latter day exploitation of the men and resources of India. The indignation that was created by such plunder among the progressive Englishmen of the day could be seen by the fact the Warren Hastings was impeached before the House of Commons in 1788 by Edmond Burke, one of the foremost liberals of his time. Earlier, the British Parliament had passed a vote of censure of Robert Clive who committed suicide in 1774.

Another source of this primitive accumulation was the plunder of the Spanish gold and silver. At about this time Spain (then a great empire) had lately discovered gold and silver in her possessions in South America. This gold and silver was brought across the Atlantic Ocean by the Spaniards in their huge galleons (big ships). The English were a nation of good sailors and possessed smaller ships. They laid in wait for the Spanish galleons

on this side of the Atlantic Ocean and plundered them and removed the gold and silver to England. It was for their services in this connection that such people as Drake, Hawkins, Frobisher et.al were knighted by Elizabeth I.

If the economic history of any capitalist country is studied honestly it would be found that the source of primitive accumulation of capital in that country was straight forward robbery and plunder. The capitalists of no country brought their capital with them from birth. Always it was accumulated by plunder from others. In some cases it may be difficult to trace it back to the source. It is something like the problem of the original sin in Christianity.

Let us take the example of our country, Sri Lanka, where capitalism is not fully developed. It is in the plantations that capitalist development took place for the first time in Sri Lanka. Where did the original capital come from? Did the British planters bring the plantations on their backs from England or did they bring the money to buy plantations? No. They did not.

The land was plundered from the Kandyan peasantry by means of the Temple Lands Registration Ordinance No.10 of 1856, the Grain Tax of 1878 and Waste Lands Ordinance of 1897. The lands from which Kandyan peasants were driven away were sold for a pittance to the British planters. In most cases they are reported to have been sold at about 50 cents per acre. The money needed by the planters to invest in these plantations was lent to them by the British banks which had made their money from exploitation of other parts of Asia, like China. That is how branches of such banks as the Hong Kong and Shanghai Bank Ltd, came into Sri Lanka. Its very name suggests from where they made their money. Thus the source of the primitive capitalist accumulation which made possible the beginning and growth of the plantation industry in Sri Lanka, was the plunder of the lands of the Kandyan peasant

and the exploitation of semi-colonies, like China. The source of primitive capitalist accumulation has always been robbery and plunder. It is important to remember this because when the question of not paying compensation to expropriated property arises, we see people throwing up their hands in holy horror and exclaiming: **“How can you do that? That property was inherited from their ancestors”**. If we go enough into the question of how all wealth was accumulated, we will find that at the beginning it was all due to robbery and plunder.

The second condition that must be fulfilled for capitalism to arise is that there must be sufficient getting together of labour power. How did this take place, historically, in England? The rise of capitalism coincided with the switching from wheat farming to sheep rearing as a result of the high prices then obtainable for wool. While wheat farming required the employment of a large number of peasants, sheep rearing needed the services of only very few. Thus, many peasants were forcibly driven from their lands and drifted to the towns where the new factories were beginning to take shape. They became the first proletarians in a book written at this time, called **“UTOPIA”**: Sir Thomas Moore wrote about **“The sheep eating the men”**. He was writing about the forcible eviction of the peasants by the land lords.

This was how the proletariat was born. They were driven from their lands and left with nothing except their labour power. They were, at the same time, freed from all feudal restraints.

We can see the similar process in the case of the plantation industry in Sri Lanka. The British imperialists, who were then the rulers of both India and Sri Lanka, brought peasants from South India, whom they had ruined and dispossessed of their lands earlier to work in the plantations in Sri Lanka. They preferred immigrant labour because it would be more docile and available for work at all times of the year.

Thus we see that these two conditions – the sufficient accumulation of capital at one end of the pole and the getting together of sufficient labour power at the other – must be fulfilled before capitalism can develop.

THE THEORY OF SURPLUS VALUE OR HOW THE CAPITALISTS MAKE PROFIT

We have already pointed out that the first characteristic of capitalism is that commodity production or production for sale in the market becomes the dominant form of production. The second characteristic that marks capitalism is that for the first time, in history, labour power itself becomes a commodity.

Let us see how this happens. As we have already pointed out the peasant who is forcibly evicted from his land, is thereafter transformed into the proletariat. He has now nothing to sell as his own – neither land nor any other means of production – except his labour power, i.e. his capacity to work. He has now, therefore, no alternative but to sell his labour power in order to live.

Marx investigated what happens when the capitalist buys the worker’s labour power. What is the value of the worker’s labour power which he now sells to the capitalist? On the basis of the labour theory of value which we have studied a little earlier, the value of the commodity called labour power would be equivalent to the amount of socially necessary human labour power that went into the production of this human labour power i.e. what it costs the worker to eat, dress, live and maintain a family as well as to preserve his ability to work during a specified time.

In calculating this we cannot only take into account what a worker needs to enable him to work just for one day. He must be able to continue to work on the next day as well as on the following days. He must also be able to rear a future generation of workers

for future capitalists. In other words, he must also be able to maintain a family.

In order to do all these things how much does a worker need? Those trade unionists who have submitted memoranda before various salary commissions would recognise that this is the basis on which they have made most of their submissions.

Therefore, the value of the worker's labour power would be equivalent to what he needs to maintain himself and a family in conditions which would enable him to work regularly for his employer. This is the basis on which the capitalist calculates the wages for his workers. The wage of a worker is the monetary expression of the value of the worker's labour power. This would of course, be affected by the law of supply and demand affecting labour power. Usually, because capitalism maintains a reserve army of unemployed workers, the supply is more than the demand. This enables the capitalist to beat down the price of labour power to its lowest. Having very little of an alternative, the worker has to accept this. Later by joining together with his fellow workers in trade unions and by threatening to withdraw their labour power collectively, the worker attempts to get a better price for his labour power.

But, now let us see what happens after the capitalist has bought the worker's labour power. He can now utilise it as he likes for eight hours every day. The capitalist sets the worker to work.

What is the value of what the worker produces when he is thus set to work by the capitalists. It is equal to the value of the worker's labour power i.e. the wage that has been promised to the worker by the capitalists? A thousand times "NO"! In fact, there is no relationship whatever between the value of the labour power of the worker and the value of what he produces in a stated time through his labour power. The latter is infinitely more. For

instance, the value of the green leaves brought in by a tea plucker in a plantation for a day is very much more than the value of that worker's labour power for a day, that is her daily wage.

The difference between the value of labour power and the value created by labour power was described by Marx as surplus value. This is the source of all profit, the secret of capitalist exploitation. As Marx explained it, wherever a worker engaged in production, he worked part of the time for himself, i.e. in return for the wages he gets. For the rest of the time he is working for the employer, i.e. to create surplus value or profit for the employer.

Marx described the labour produced by the worker during the time he worked for himself, i.e. in return for his wages, as necessary labour; while he described the labour produced during the time he worked for the capitalist, i.e. to create surplus value, as surplus labour. The value produced by necessary labour was described by Marx as necessary value while the value created by surplus labour was described by him as surplus value. Thus it can be seen that surplus value is the source of all profits earned by the capitalists.

Let us illustrate this with an example. It is estimated that a tea plucker brings in sufficient green leaf for the production of 2.5 kilograms of made tea per day. In mid 1983, the price of a kilogram of Ceylon tea was Rs. 40/-. This means that the value created by a tea plucker for a day was equivalent to Rs. 90/-.

But, how much did the tea plucker receive as value of her labour power (i.e. her wage) per day. At that time, her wage per day was Rs. 14/53. In other words, out of the value created by the worker in a day, she gets back as her wage, i.e. as the value of her labour power, only Rs. 14/53. The employer makes a profit of Rs. 75/47 per worker per day. Even if we allow a certain expenditure for the preparing of the tea bushes, such as draining,

pruning, management etc., this represents a colossal profit. This is surplus value, the value of unpaid labour - the source of all profit of the capitalist class, the secret of capitalist exploitation.

This is what is known as Marx's **Theory of Surplus Value**. It has been described as the cornerstone of Marxian economics by Lenin. Before capitalism, it was possible to easily differentiate between necessary labour and surplus labour. When the feudal serf worked on his own small plot of land, he was doing necessary labour and creating necessary value. When he worked on the land of the feudal lord he was performing surplus labour and creating surplus value. But, under capitalism, this easy separation ceased. The capitalist pretended that he was paying for eight hours of work and succeeded in confusing the issue. It was, therefore, Marx's great contribution that he distinguished necessary labour from surplus labour and thus laid bare the basis of capitalist exploitation.

From the above going, it can easily be understood why the struggle for a shorter working day figures so prominently in the history of the working class movement. If we accept that during a part of the working day, the worker works for himself and that during the rest of the working day, he works for the capitalist, it is in the interest of the worker to shorten the working day while it is in the interest of the capitalist to lengthen the working day or, through increased supervision or mechanisation, to get more labour out of the same number of working hours.

Let us take the example of an eight hour working day during which four hours constitute necessary labour while the other four hours constitute surplus labour. If the capitalist wanted to increase his profit, he must either increase the number of working hours or increase the production per hour through better supervision or mechanisation.

If he increased the working hours from eight hours to ten hours, the necessary labour would still constitute four hours, while surplus labour will now increase to six hours, thereby creating two hours of more surplus value. Instead, the capitalist could resort to better supervision or mechanisation during the same working hours. As a result, the extent of necessary labour would be reduced to three hours, instead of the former four hours while the extent of the surplus labour would increase to five hours, instead of the former four hours. By both means, the capitalist can increase his profit.

This is why it is absurd to talk about a fair day's wage for a fair day's work. There is no such thing. The value of labour power that a worker expends while at work and the value of what he produces during the time he is at work are two different things and have no relation or bearing to one another. Unless this is properly understood, the secret of capitalist exploitation cannot be understood.

During the time that a worker is at work he produces a certain quantity of value. A part of it comes back to him in the form of wages. The rest goes to the capitalists as profit.

There, therefore, arises the question, as to what part should go to the worker and what part should go to the capitalist. Both claimed a greater share of the value created by the worker. This forms the basis of the trade union struggle between the workers and the capitalists which goes on unabated under capitalism. This is a kind of ding - dong battle with workers winning at one stage and the capitalists winning at another - depending upon their respective bargaining power.

But, if this struggle is limited to the four corners of the capitalist economic frame work, not only would there be no end to it, but it could even end by helping to perpetuate the existing system. That was why the working class, as Marx pointed out, should not be

exclusively absorbed in the unavoidable guerrilla fights incessantly springing up from the never-ceasing encroachments of capital, i.e. the trade union struggle, but should, through political education of the workers through these struggles, transform the economic struggle into a political struggle for the abolition of the wages system itself, i.e. fight for socialism.

What enables the capitalist to appropriate to himself the surplus value created by the workers. It is nothing but the fact that he owns the means of production. That is why, at some stage, a trade union struggle for a greater share of the value created by the workers (i.e. for concessions within the framework of capitalism) must be transformed into the political struggle for the expropriation of the means of production from the ownership of the capitalist class, i.e. the struggle for socialism. Only under a socialist economic structure would the full value created by the workers return to them in one form or another, without being swallowed up by the idle capitalist.

THE CAUSE OF ECONOMIC CRISIS

Let us see what happens when capitalist production begins. Let us take the simple example of a textile mill. The mill owner buys his land and machinery then he buys the raw materials, which, in this case, will mainly be cotton. Finally he hires labour power. Then production begins. At the end of the process are the finished textiles. These textiles are sold in the market. With the money thus realised, the mill owner buys more cotton and, if necessary, more labour power and the process of production starts all over again. This continuous cycle is called the cycle of production and reproduction. For this cycle to continue without a break, what must happen? A little thought will convince us that what must repeatedly take place in order that the cycle of production and reproduction can continue is that the finished textiles must find a

market. They must be sold and money realised. If this does not happen, the mill owner will not have sufficient capital to start reproduction. If he has money in reserve in a bank or elsewhere, he could restart production. But if he could not sell the finished textile again, his problem would be magnified.

Can such a situation arise where finished consumer goods cannot find a market? It can and it does happen under capitalism. Let us try to understand why this happens. Consumer goods must be bought by the people. In order to buy them they must have sufficient purchasing power, i.e. money to buy them. Now nearly 90% (ninty percent) of the people are workers and peasants whose purchasing power is very low because their wages or other forms of income are very low. It is true that the nearly 10% (ten percent) who constitute the capitalists and land-lords have a high purchasing power. They have sufficient money to buy all the consumer goods they need. But there is a limit to individual consumption. After all one can sleep only in one bed at a time or wear only one shirt at a time.

The result is that those who have the purchasing power do not need to buy more while those who want to buy more do not have the purchasing power. Since the latter form the vast majority in a capitalist society, the situation is created by which finished consumer goods remain unsold although there are people who need these consumer goods but are without the necessary purchasing power to buy them.

When consumer goods remain unsold repeatedly, the cycle of production and reproduction is broken and an economic crisis inevitable. When the mill owner finds that he cannot find a market for his textiles and that, therefore, he has no capital for reproduction, he is forced to close his mill. This throws thousands of workers out of employment. They lose whatever little purchasing power they had. This in turn, affects other industries.

Something of the following nature begins to happen. The unemployed textile workers can no longer buy shoes. This plunges the shoe industry into crisis and so on. It goes on snowballing till the entire capitalist system of production comes to a virtual standstill. The worst example of this kind happened in 1929-1931 when the world economic crisis took place and millionaires jumped out of skyscrapers to their deaths.

Capitalism then destroyed what it had produced in order to artificially create a scarcity and thus increase prices. Coffee was burnt in Brazil. Wheat was ploughed back into the earth in the U.S.A. when millions were dying of starvation in China. Milk was poured down drains. Oranges were thrown into the sea. Tea was destroyed. As the then Dean of Canterbury, Dr. Hewlett Johnson described it aptly, **“we throw back God’s gifts in his face.”** The apologists for capitalism described this as a crisis of over production. They pretended that society had produced more than its needs. Therefore, there was surfeit of goods and some of them had to be destroyed in order to restore the equilibrium. This is of course nonsense as should be discernible even to the meanest intellect. There has never been any time in human history when production has reached a stage when society had produced more consumer goods than it needed.

The idiocy of this theory of over production is well illustrated by the following anecdote about a family in the U.S.A. during the Great Depression of 1929 - 1931. In an unemployed coal-miner’s home, it was very cold in the night because there was no coal for heating. The following conversation ensues between mother and child; Child: “mother, it is very cold.” Mother: “I know, but there is no coal.” Child: “Why is there no coal?” Mother: Because father is unemployed. Child: why is father unemployed?” Mother: **“Because we have produced more coal”.**

The mother’s answer exposes the utter absurdity of the theory of over-production. It must, therefore, be quite clear that it is not that society has produced more than it can consume. But that the greater number of people do not have purchasing power with which to buy the goods that have been produced and which they need. Let us put it this way; Unless a value equivalent to the value of all goods produced in society is divided equitably among the people in the form of wages or income, there is bound to develop a contradiction between production and consumption. This is the cause of economic crisis. This is inevitable in capitalist society.

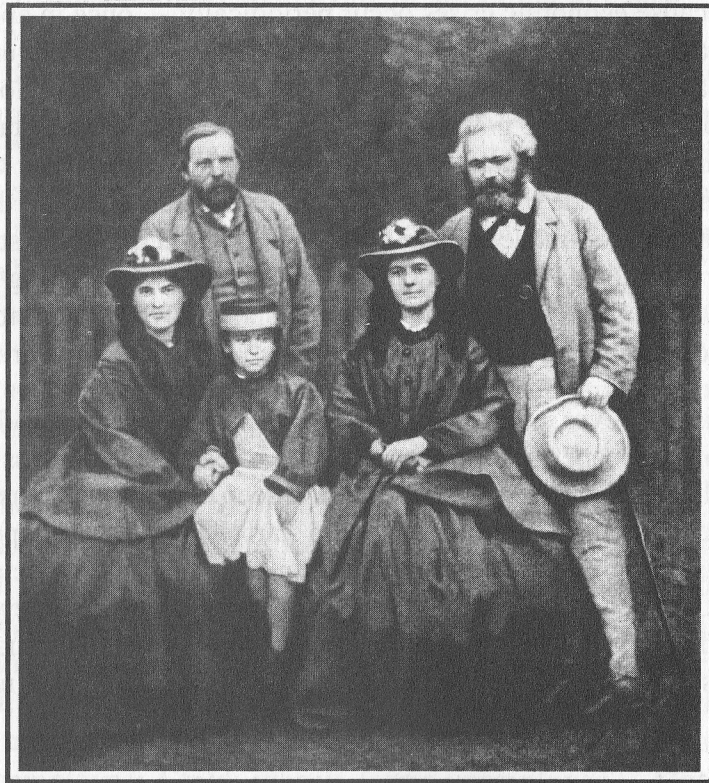
Because economic crises occur periodically – once in about 25 years or so, with the cycle becoming smaller and smaller – there are some apologists for capitalism who argue that periodic economic crises are god-made law and that they are inevitable and unavoidable. It was Marx who pointed out that there was nothing god made or inevitable about these crises, and that, they are entirely man-made and due to the unplanned economic system under capitalism. This was accurately borne out when during the world economic crisis of 1929-31, the socialist Soviet Union stood out alone as the only country that was free from economic crisis.

It is, however, correct that booms and slumps – a period of economic prosperity following a period of economic depression – follow each other in a cycle. We have seen how crisis is caused. How does it end? How does the boom start? This usually happens because the period or interval between crises usually coincides with the life of most machinery. Machinery has to be renewed periodically. During an economic crisis, the big capitalist usually thinks of scrapping the old machinery and replacing it with new ones.

This gives momentum to the machine building industry and it revives. Now, the snow-balling takes place in the opposite

direction and before long, the whole system is beginning to gallop towards a boom which, in due course, as inevitably leads to a depression or crisis. Boom - crisis boom – this is the inevitable and unavoidable cycle under capitalism.

Capitalism has no solution. Under capitalism, the crisis which is caused by the lack of purchasing power of the majority of the people cannot be cured by increasing the purchasing power of the people, because to do so could only be at the expense of the profits of the capitalists. To this, the latter are clearly unwilling. That would be tantamount to asking them to commit suicide. That is why, try as hard as it may, capitalism can find no solution to this problem. The only solution is socialism.

Frederick Engels with Marx's Family (Between 1860 - 1870)

CHAPTER IV

THE MARXIAN THEORY OF STATE

One of the achievements of Marx is that he penetrated the mystique surrounding the state and exposed its true historical origin.

In the first place, let us define what we mean by our concept of the state. By the state we mean the state machinery in all its forms but whose main form is the armed forces. The other forms of the state machinery are the judiciary, the jails, the highly paid bureaucracy etc. Taken together we call them the state or the machinery of the state.

How did the state arise? What is its nature? Did it exist from time immemorial? Is it a neutral body standing above society and taking no sides in the class struggle? Or is it a servant of society? These are some of the questions that must be answered if we are to understand the specific nature of the state.

Apologists for capitalism would want us to believe that the state had existed from the time that human civilisation first arose and that it is a neutral body that stands above society and above classes and does not take any side in the class struggle going on in society. They go further and assert that, like a referee at a football or boxing match, it holds the ring for the different contestants, i.e. the classes to test their strength.

Some even argue that the powers that have devolved on the state were, at one time or another, voluntarily surrendered by the society to the State. They would even envisage a meeting of all

human beings at some stage at which everyone surrender a part of his rights voluntarily and set up the state with those powers. To those who want to understand this twisted argument, the example of traffic policeman is a good one. It could be argued that, at one time we had the right to travel on both sides of the road, i.e. along the left and the right. But, realising that this would lead to accidents, we voluntarily gave up our right to travel on the right side of the road and restricted ourselves to travelling on the left side. Further, we put a policeman and invested him with the power to prosecute us if we broke this law.

That was how, these apologists for capitalism like to argue, that the state acquired its powers.

It does not need much time to demolish such an argument. In the first place no such meeting of all the people ever took place. Secondly, and most important, the state did not exist at the beginning of society. It is some thing that grew only at a particular stage of the development of society. This can be proved with ease. Two of the important institutions of the state today are the standing army and the police. Let us see when these institutions came into being. Both first arose in England which was the first country in the world to go capitalism.

The standing army in England was established after William III returned to England from Normandy. Before that there was no standing army anywhere in the world. When kings or nobles went to war, they recruited mercenary soldiers for that purpose. At the end of the war, the soldiers returned to whatever was their previous occupation. This was how the Hundred Years War between England and France or the Holy Crusades were fought. If we look at the history of Sri Lanka, we will remember that Moggallana

marched precisely such a mercenary army from India against his brother Kassyappa of Sigiriya fame. This clearly proves that the standing army did not exist before William III, although today there is no country which does not possess one. Similarly, there is not a single country without a police force. But, when did it first arise? Only during the latter part of the first half of the nineteenth century when Sir Robert Peel was Home-Secretary in England. It was he who introduced the bill in Parliament for the establishment of a police force. That is why to this day the English policeman is called a "Bobbie", a shortened form of Robert. Therefore, we see quite clearly that before the middle of the last century there was no police force in the world, and, before William III there was no standing army. This clearly proves that the state as we know it now did not exist from time immemorial.

Let us study whether there was any form of the state at the beginning of society. We learnt through historical materialism that, so far, the world has had five kinds of society - primitive communal society, slavery, feudalism, capitalism and socialism. primitive communal society existed at the very beginning of civilisation. It existed at a time when the productive forces were very imperfectly developed. People at this stage of development lived mainly by fishing and hunting wild animals. At the same time, even to eke out a mere sustenance, all men had to labour collectively. For instance, while the women attended to work in the communal household, all the men went out to hunt wild animals. This was essential because, otherwise, wild animals could hunt the men.

Even so, the collective labour of these hunters brought them just enough to barely feed all the people in the tribe. Very often it was insufficient. This was because, as Engels has said, "**human**

labour power at this stage yielded no noticeable surplus as yet over the cost of its maintenance." There was also no private ownership of the means of production (which then was the spear and bow and arrow) for the simple reason that these instruments of production were very primitive and could be fashioned easily by anyone. As a result, they were collectively owned.

In such circumstances, when the development of productive forces was at a low stage, the basis for exploitation of man by man and the division of people into hostile classes had not arisen. There could be no possible sense in enslaving a fellow human being if that being could only produce just enough to feed himself. That was why, at this stage, prisoners of war were beheaded. Because, otherwise they would have to be fed. This was the reason why, under primitive communal society, there was a classless society without classes and exploitation. Consequently, there was no state machinery because there was no necessity for one class to keep down another class in a classless society.

Then how was order maintained? Each tribe freely elected one among them as the leader or chieftain. Usually he was the person physically most fitted to lead them in the hunt and in war. But he had no state machinery to enforce his authority - neither an army nor police force or jails. He was voluntarily obeyed. Everyone accepted his word. No powerful potentate in modern times ever enjoyed the sincere respect and obedience accorded to a tribal chief.

Therefore, it must be quite clear that there was nothing even remotely resembling a machinery of the state at this stage of development of society, i.e. primitive communal society. But society did not stay still. The instruments of production developed

and, for the first time, enabled man to produce a surplus. Thus was created the basis for exploitation and classes. At this stage, when tribal wars took place, prisoners of war were not beheaded. They were taken as slaves. Thus arose slavery. In conformity with these changes in the development of the instruments of production, society also changed to its next stage of slave society. The first such societies based on slavery were the slave societies whose best known examples flourished in ancient Greece and during the time of the Roman Empire. These societies were marked by hostile clashes between slave owners and slaves and by many slave revolts of which the most famous was the one led by Spartacus which almost brought down the might of imperial Rome.

It is as a result of the growth of hostile classes and the need for one class to keep the other in subjection that the necessity for a repressive state machinery arises.

As class contradictions developed and as society developed to the next higher stage of feudalism, the need for a stronger repressive state machinery made itself felt. The standing army was established. The judicial system and jails came into existence to protect private property which had by now, completely replaced communal property. Little by little, the state machinery grew until, under capitalism when class contradictions developed to their highest point, the present highly militarized state came into existence.

Thus it can quite clearly be grasped that the state arose at a particular stage of the development of society and as a result of the development of class contradictions. It is an expression of the need for one class to keep another under subjection. **That is why**

Marx defined the State as an instrument of oppression of one class by another. It is not a neutral body standing above classes and society. It is an instrument of oppression by which the exploiting classes keep the exploited classes in subjection. It is the real force that governs in class society.

It must be quite clear that without such a repressive bourgeois state machinery, exploitation cannot last one minute. Without the guns in the hands of the armed forces and the police, the exploiting classes cannot keep down the exploited. Any one who has participated in a strike knows this. As soon as a strike breaks out, at the first telephone call of the employer, a truck load of Police can be seen at the gates of the strike-bound factory. They have come to safeguard, not the workers, but the person and the property of the employer. And, they have come armed. It is the guns in their hands that afford protection to the employer and his class.

Without those guns, the workers would not submit to exploitation even for a day. After all, in most work-places, the workers outnumber the employer by more than a hundred to one. How then is such a minority able to coerce and exploit such large numbers. It is the power of the guns in the hands of the army and the police. That is why we call the latter the watch dogs of reaction. That is why comrade Mao zedong was one hundred percent correct when he taught us that every Communist must realise that political power grows out of the barrel of a gun. That explains the Marxian theory of the state in a nutshell. It is the quintessence of Marxism - Leninism. It is only when these guns change hands, when the exploited classes can snatch these guns by means of revolutionary violence (i.e. carry out revolution), when these guns are in the hands of the working class and its allies that they can liberate themselves. No other means is possible. Everything else is a delusion or a deliberate deception of the working class.

It is in order to carry out this deception and to confuse the people and distract their attention, that the bourgeoisie and the rest of the reactionary forces invented the farce of parliament. Parliament is nothing more than a talking shop. It is a veil, an adornment to hide the naked dictatorship of Capital. It is an attempt to fool and divide the people, to dampen their class consciousness by spreading the illusion of peaceful transition through parliament to socialism, to distract the attention of the people from the real seats of power, which are the armed forces. It is an attempt to substitute the struggle by words for the struggle by arms.

During the neo-colonial period (i.e. indirect imperialist rule) of the history of Sri Lanka, we have had several changes of governments. In fact, it has been like a game of musical chairs. The U.N.P. (the party of the compradore bourgeoisie) and the S.L.F.P. (the party of national bourgeoisie) and their respective allies have been in power alternatively for almost the same period of time. But what has been the net result? Has there been any change in property relationship or in the degree of exploitation? In 1970, the S.L.F.P. came to power in the company of the renegades from socialism, the L.S.S.P. and the Cotta Road revisionist clique. But there was no change either. The same exploitation went on. The rich were becoming richer while the poor were becoming poorer. It has been estimated by the Department of Census and Statistics that eight millions (i.e. half) of our population earns less than Rs. 500/- per month as wages or income - which is the poverty line.

This is because the changes in government through bourgeois parliamentary democracy does not bring about any fundamental change in the economic structure of the bourgeois stage machinery that protects it. That is why every revolutionary must grasp that,

with out smashing the existing imperialist-feudal-big bourgeois economic framework and without smashing up by force the repressive state machinery that acts as its watch dog, no matter whatever be the government that comes into existence as a result of the farce called bourgeois parliamentary democracy, the fundamental problems of the people will remain unresolved.

That is why the rejection of the bankrupt parliamentary path and the adoption of the revolutionary road is the absolute prerequisite for every genuine revolutionary. That is what distinguishes him from a revisionist and a reformist.

We must also realise that it is not possible for the working class and its allies to take over the existing bourgeois state machinery and to use it in their own interests. We mentioned this because, in its early days, the J.V.P. put forward the stupid slogan of nationalising the state machinery. The bourgeois state machinery was built by the bourgeoisie to safeguard its interests and it cannot be used to safeguard the interests of the working class. That is why Marx and Lenin and Mao have emphasised that the bourgeois state machinery must be smashed by force. It is impossible to reform it or to bring about structural reforms inside its framework.

Just as the smashing up of the bourgeois repressive state machinery is essential for the success of the revolution, the establishment of the new proletarian state power i.e. the dictatorship of the proletariat, as Marx described it, is essential for its preservation. At the time of Lenin, there existed a school of thought, known as anarchism which argued that there was no necessity for a new proletarian state power after the bourgeois repressive state power had been smashed by revolution; and that things would run

themselves. Lenin devoted a part of his famous book "State and Revolution" to debunk this theory. Happily, this school of thought is today virtually defunct. But it is necessary for us to understand why proletarian state power in the form of the dictatorship of the proletariat must replace bourgeois dictatorship.

As Lenin has pointed out, all successful revolutions are followed by a dictatorship. This is because the defeated class does not take kindly to its defeat nor accept it. It always conspires and manoeuvres to get back to the seats of power. All such attempts could only be crushed under the iron heel of a dictatorship. That is why when the working class and its allies destroy the bourgeois repressive state machinery, it is essential to follow that step by the establishment of proletarian state power in order to safeguard the revolution from being overthrown by the defeated classes. Any failure to do so would only endanger the success of the revolution.

Marx and Engels themselves had not come to a final conclusion on what kind of state power would replace the bourgeois state power when they wrote the Communist Manifesto in 1848. It was only the experiences of the Paris Commune of 1871 (which Marx analysed within two days of its defeat, in his famous work, "The Civil War in France") that enabled Marx to arrive at the conclusion which he incorporated as the only correction he ever made to the Communist Manifesto in the last joint preface by the authors, written before Marx's death.

Thus Marxism - Leninism - Mao Zedong thought teaches us that it is the duty of the working class and its allies to smash by force the bourgeois state machinery and replace it with the state machinery of the proletariat, the dictatorship of the proletariat.

Only those revolutions which carried out these tasks properly succeeded, examples are the October revolution and the Chinese revolution. In both cases, a new state power was born out of the destruction of the old. There was no attempt to use the old state machinery or even a part of it. The Soviet Red Army was born out of the workers of Leningrad who were called out of their factories and given rifles by Lenin and called upon to defend their city from German imperialist invasion. The Bolsheviks did not retain their old judiciary or blab a lot of nonsense about the so-called independence of the judiciary.

New judges were appointed to administer socialist law.

In the case of China, the question is clear beyond doubt. Before the complete liberation of China, the Chinese Communists under the leadership of Mao, lived for thirteen years in Yen-an, now known as the cradle of the Chinese revolution. Here they trained and built up not only the People's Liberation Army but also a new proletarian administrative apparatus which was to march behind the P.L.A. and to take over the business of administering the newly liberated areas. This was an entirely new administrative set up which not only had no connection or relationship with the previous one but was set up on the basis of the smashing up of the previous repressive state machinery.

Where this did not happen, as in the case of the revolution in Germany in the beginning of 1919, counter revolution was able to crush the revolution easily. That is why it was nonsense of the first grade when sham Marxists of the L.S.S.P. and the Cotta Road revisionist clique declared in 1970 that they were going to build socialism with the aid of the bourgeois state machinery which was fashioned by the imperialists and handed

over to the U.N.P. and which had then been inherited by the United Front government.

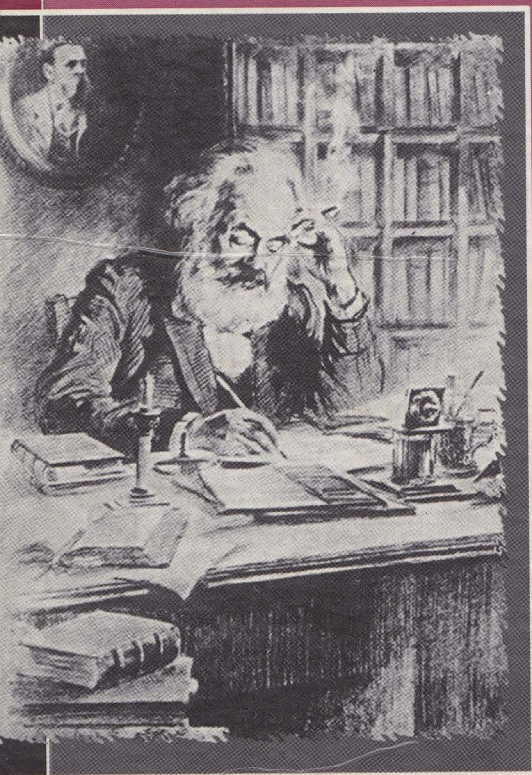
Another question remains to be answered. Will the state exist for all times? Engels answered this question by stating that, **in as much as the state arose as a result of the emergence of classes and class contradictions, along with the abolition of classes and class contradictions and the emergence of a classless society, the state will ultimately "wither" away. That is, its function of repression will become obsolete and, therefore, it will cease to exist.**

This is perfectly correct. But it is only under conditions of a classless society that the state can wither away. Not before that. Comrade Mao has clearly pointed out that classes and class contradictions do not disappear immediately after the socialist revolution. The historical period of transition from capitalism to communism is a fairly long one and during this entire epoch classes and class contradictions will remain. Therefore, the dictatorship of the proletariat will not only remain but will have to be strengthened. Socialist society will need the dictatorship of the proletariat to defend itself against both external and internal enemies. The class struggles of this period will take place under conditions of the dictatorship of the proletariat. The only example, so far, is the Great Proletarian Cultural Revolution of China. This has unfortunately failed. But class struggles will continue before we reach the classless society of Communism. We would then have come back to the same point in the spiral from where we started (i.e. the classless society under primitive communal society) but at a infinitely higher stage. Only then can we look forward to the withering away of the state.

Thus, it must now be quite clear that the institution that we know as the state arose out of particular historical conditions and at a particular stage of the development of society; and that it disappears when those conditions cease to exist. The state is neither something that has existed always nor is it eternal. It arose at a particular point in history to act as the instrument of repression on one class by another; and it will cease to exist when the necessity for it ceases. Therefore, we would be correct if we describe the state as an instrument of class oppression of one class by another. Without such a state machinery and without the guns in the hands of its armed forces, no exploiting class could continue to exploit the exploited classes. That is why the only road for the liberation of the exploited classes is the smashing up of the repressive state machinery of the exploiting classes and its replacement by the state machinery of the working class and its allies, the dictatorship of the proletariat. This is the Marxian theory of the state. Those who accept it are Marxist-Leninists, revolutionaries. Those who reject it are modern revisionists, reformists and all kinds of renegades. Acceptance of the Marxian theory of the state is the dividing line that separates revolutionaries from revisionists and reformists.

It is because of the importance that Lenin attached to this theory that, in the course of the titanic ideological struggle that is waged against the revisionists of his time he forcibly re-stated the views of Marx and Engels on this subject (which had been distorted and revised by the revisionist leaders, Kautsky and Bernstein) in his famous polemical work; "State and Revolution."

THE LIFE AND TEACHINGS OF KARL MARX

N. Shanmugathan

